

E L James

Fifty
Shades
of Grey

Päťdesiat
odtieňov
sivej

E L James

Fifty
Shades
of Grey

Päťdesiat
odtieňov
sivej

Venované Niallovi,
vládcovi môjho vesmíru

Pod'akovanie

Za pomoc a podporu som zaviazaná týmto ľuďom:

Manželovi Niallovi. Ďakujem, že si toleroval moju posadnutosť, že si si vzal na starosť našu domácnosť a že si bol mojím prvým korektorom.

Šéfke Lise. Ďakujem, že si to so mnou vydržala ten posledný rok, alebo na ako dlho som vlastne prepadla tomuto šialenstvu.

CCL. Nikdy neprezradím za čo, ale ďakujem.

Všetkým pôvodným fanúšikom. Ďakujem za vašu neutíchajúcu podporu a priateľstvo.

SR. Ďakujem za pomoc od samého začiatku, a že si prvý.

Sue Maloneovej. Za to, že si ma dala do poriadku.

Amande a všetkým z TWCS. Za to, že ste to riskli.

Autorka publikovala staršiu verziu tohto príbehu na pokračovanie
v on-line podobe pod názvom „Master of the Universe“ pod
pseudonymom Snowqueen's Icedragon.

Copyright © Fifty Shades Ltd 2011

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, s. r. o., 2012
Translation © Miroslava Sedláčková, 2012

ISBN 978-80-7388-706-3

Kapitola 1

Frustrované sa na seba mračím do zrkadla. Do čerta aj s mojimi vlasmi, ktoré sa jednoducho nevedia správať, a do čerta s Katherinou Kavanaghou, ktorá je chorá a vystavuje ma tomuto utrpeniu. Práve teraz by som sa mala pripravovať na štátnice, ktoré sa začínajú na budúci týždeň, a namiesto toho sa tu pokúšam prinútiť svoje vlasy k poslušnosti. *Musím sa odnaučiť chodiť spať s mokrou hlavou.* Párkrát si tú mantru opakujem, zatiaľ čo sa znova pokúšam dostať vlasy pod kontrolu. Podráždene prevrátim oči a zahľadím sa na to bledé hnedovlasé dievča s modrými, príliš veľkými očami. Vzdávam to. Jediná vec, ktorá mi zostáva, je uviazať tie neposedné pramene do chvosta a dúfať, že vyzerám aspoň trochu reprezentatívne.

Kate je moja spolubývajúca, a na to, aby zaľahla s chrípkou, si zo všetkých možných dní vybrala práve tento. Z toho dôvodu nemôže urobiť interview do študentských novín, čo si dohodla s nejakým priemyselným magnátom, o ktorom som nikdy v živote nepočula. Takže som bola vybratá ako náhradník. Musím sa drviť na skúšky, musím dokončiť jednu esej a tiež by som mala

ísť dnes popoludní do práce. Ale nie – namiesto toho sa budem trepať dvestošesťdesiatpäť kilometrov až do Seattlu, kde sa mám stretnúť s tajomným výkonným riaditeľom Grey Enterprises Holdings, s. r. o. Pre takého výnimočného podnikateľa a hlavného sponzora našej univerzity je čas mimoriadne vzácny – oveľa viac ako ten môj – a predsa je taký láskavý a poskytne Kate interview. Prevratná udalosť, ako mi dotýčná bez prestania zdôrazňuje. Do čerta s jej mimoškolskými aktivitami.

Kate leží schúlená v obývačke na gauči.

„Mrzí ma to, Ana. Trvalo mi deväť mesiacov, kým som to interview získala. A trvalo by ďalších šesť ho preplánovať – a to už budeme mať obidve promóciu za sebou. Ako šéfredaktorka to jednoducho nemôžem prešvihnúť. Prosím...“ kňučí tým svojím chrapľavým uboleným hlasom. Ako to len robí? Dokonca aj chorá pôsobí rozkošne a úchvatne. Od prírody má bledučkoryšavé vlasy a žiarivo zelené oči, aj keď sú teraz červené a uslzené. Rýchlo potláčam nečakanú vlnu súcitu.

„Samozrejme, že tam pôjdem, Kate. Mala by si sa teraz vrátiť do postele. Nechceš NyQuil alebo Tylenol?“

„Poprosím ťa NyQuil. Tu máš otázky a môj diktafón. Jednoducho stlačíš nahrávanie, vidíš? Rob si poznámky, ja to potom všetko prepíšem.“

„Nič o ňom neviem,“ zamrmlam a neúspešne sa pokúšam krotiť narastajúcu paniku.

„Otázky ťa budú viesť. A bež už. Je to ďaleko a ja nechcem, aby si prišla neskoro.“

„Dobre, veď už idem. A ty sa vráť do postele. Uvarila som ti polievku, tak si ju potom zohrej.“ Venujem jej láskavý pohľad. *Ty si jediná, pre koho niečo také urobím, Kate...*

„Zohrejem. Veľa šťastia. A ďakujem, Ana – ako vždy, zachránila si mi život.“

Vezmem svoj školský batoh, neisto sa na ňu usmejem a už vyrážam z dverí smerom k autu. Nemôžem uveriť, že som jej dovolila, aby ma na to nahovorila. Ale fakt je, že Kate prehovorí kohokoľvek na čokoľvek. Bude z nej skvelá novinárka. Je výrečná, silná, presvedčivá, schopná argumentovať, prekrásna – a je mojou najmilšou a najlepšou kamarátkou.

Keď vychádzam z washingtonského Vancouveru v ústrety Portlan-
du a medzinárodnej diaľnici I-5, cesty sú poloprázdne. Ešte je skoro a ja nemusím byť v Seattli skôr ako o druhej popoludní. Našťastie mi Kate požičala svoj športiak Mercedes CLK. Nie som si totiž istá, či by Wanda, môj staručký Volkswagen Chrobák, dokázal doraziť načas. Musím však priznať, že šoférovať tento Mercedes je radosť, a keď pridám plyn až na podlahu, kilometre doslova utekajú. Mojou cieľovou stanicou je sídlo medzinárodnej spoločnosti pána Greya. Je to obrovská dvadsaťposchodová kancelárska budova, samé oblé sklo a oceľ – architektova predstava o účelnosti – s nápisom GREY HOUSE, diskrétno vytvoreným opäť z ocele nad vstupnými zasklenenými dverami. Je štvrt' na dve, keď s pocitom ohromnej úľavy, že nejdem neskoro, vchádzam do priestrannej, a úprimne, aj dosť odstrašujúcej vstupnej haly z ocele, pieskovca a zo skla.

Za masívnym kamenným recepčným pultom sa na mňa usmieva veľmi atraktívna, starostlivo upravená mladá blondína. Má na sebe to najlepšie čierne sako s bielou blúzkou, aké som kedy videla. Pôsobí absolútne bezchybným dojmom.

„Idem za pánom Greyom. Anastasia Steelová, namiesto Katherine Kavanaghovej.“

„Ospravedlňte ma na chvíľu, slečna Steelová,“ trochu zodvihne obočie, keď sa pred ňu seabedome postavím. Začínam ľutovať, že som si nepožičala jeden z Katiných blejzrov namiesto svojho tmavomodrého saka. Vynaložila som nadľudské úsilie a zobrala

som si svoju jediná sukňu, k nej celkom vhodné hnedé vysoké topánky a modrý sveter. Podľa mňa je to elegantné. Predstieram, že mi tá blondína nenaháňa strach, a strkám si uvoľnený prameň vlasov za ucho.

„Slečna Kavanaghová je ohlásená. Podpíšte sa, prosím, sem, slečna Steelová. Použite posledný výťah vpravo a zvolte dvanáste poschodie,“ usmieva sa na mňa vlúdne, keď sa zapisujem, ale niet pochýb o tom, že sa dobre baví.

Podáva mi kartičku s veľmi solídnym nápisom „NÁVŠTEVA“. Neubráním sa úškrnu. Osobne si myslím, že je jasné, že som tu na návšteve. Vôbec sa sem totiž nehodím. *Také veci sa nemenia*, povzdychnem si. S poďakovaním sa odoberiem k výťahom a prejdem okolo dvoch mužov z ochranky, ktorí sú vo svojich dokonalo padnúcich čiernych oblekoch oveľa lepšie oblečení ako ja.

Výťah vyletí so mnou na dvanáste poschodie nadzvukovou rýchlosťou. Dvere sa ticho otvárajú, a ja sa ocitnem v ďalšom rozľahlom foyer – znovu oceľ, sklo a biely pieskovec. Predo mnou sa týči ďalší kamenný pult a ďalšia dokonalo čierno-bielo oblečená mladá blondína, ktorá vstáva, aby ma pozdravila.

„Slečna Steelová, počkali by ste tu, prosím?“ pokynie mi k sedačke, tvorenej kreslami, potiahnutými bielou kožou.

Za nimi sa nachádza priestranná zasklená zasadacia miestnosť s masívnym stolom z tmavého dreva a najmenej dvadsiatimi farebne zladenými stoličkami okolo. A za tým všetkým je celosklepená vonkajšia stena, ponúkajúca výhľad na panorámu Seattlu až k zálivu Sound. Je to nádherná scenéria, ktorá ma na chvíľu doslova paralyzuje. *Úžasné!*

Sadám si, z batoha vyberám otázky, zbežne ich prejdem a medzitým v duchu hromžím na Kate, že mi neposkytla aspoň jeho stručný životopis. O mužovi, ktorý mi teraz poskytne interview, totiž neviem vôbec nič. Môže mať deväťdesiat, ale tiež tridsať. Tá

neistota je skľučujúca, začínam byť trochu nervózna a nepokojne posedávam. Tieto reči z očí do očí mi nikdy veľmi nešli, skôr dávam prednosť anonymite skupinovej diskusie, kde sa môžem nenápadne skrývať v zadnej časti miestnosti. Aby som pravdu povedala, zo všetkého najviac preferujem svoju vlastnú spoločnosť, najlepšie usadená na pohovke v univerzitnej knižnici s nejakou britskou klasikou v ruke. A nie sedieť a trpieť v nejakej kolosálnej budove z kameňa a zo skla.

Prevraciam nad sebou očami. *Okamžite sa pozbieraj, Steelová.* Súdiate podľa budovy, ktorá je až príliš moderná a sterilná, tipujem Greya na štyridsiatnika: najskôr bude v dobrej kondícii, opálený a blond, aby ladil s personálom.

Ďalšia elegantná a bezchybne oblečená blondína vchádza veľkými dverami vpravo. Čo to tu s tými dokonalými blondínami majú? To je ako v Stepforde. S hlbokým nádychom vstávam.

„Slečna Steelová?“ pýta sa posledná blondína.

„Áno,“ zachraptím a odkašlem si. „Áno.“ No prosím, teraz už to znelo oveľa presvedčivejšie.

„Pán Grey vás o chvíľu prijme. Môžem vám vziať sako?“

„Ach, áno, prosím.“ Snažím sa z neho vyzliecť.

„Ponúkli vám nejaké občerstvenie?“

„Ehm – nie.“ No teda, nedostanem blondínu číslo dva do ťažkostí?

Tretia blondína zabodne do mladej ženy za pultom pohľad a zamračí sa na ňu.

„Dáte si čaj, kávu, vodu?“ pýta sa, keď otočí svoju pozornosť späť na mňa.

„Pohár vody bude stačiť, ďakujem,“ zamrmlm.

„Olívia, dones, prosím, slečne Steelovej pohár vody,“ vyzve Olíviu príkro. Tá okamžite vyskakuje a odchádza ku dverám na druhej strane haly.

„Ospravedlňujem sa, slečna Steelová, Olívia je naša nová stážistka. Posadte sa, prosím. Pán Grey bude zaneprázdnený ešte päť minút.“

Olívia sa vracia s veľkým pohárom ľadovo vychladenej vody.

„Prosím, slečna Steelová.“

„Ďakujem.“

Blondína číslo dva maširuje späť za pult, jej podpätky na kamennej podlahe pravidelne klopajú a rezonujú. Sadá si a spoločne s blondínou číslo tri sa vracia ku svojej práci.

Možno pán Grey trvá na tom, aby všetky jeho zamestnankyne boli blondíny. Mimovoľne sa zamýšľam nad tým, či je to vôbec legálne, keď sa náhle otvoria dvere kancelárie a z nich vyjde vysoký, vkusne oblečený muž tmavej pleti s krátkymi dreadmi. Teraz už je isté, že som sa obliekla nevhodne.

Otáča sa a do dverí hovorí: „Nezahráme si tento týždeň golf, Grey?“

Odpoveď nepočujem. Keď ma uvidí, usmeje sa tak, až sa mu okolo očí vytvoria vejáriky z vrások.

Olívia sa medzitým vymrštila a privolala výťah. Zdá sa, že je to šampiónka vo vyskakovaní zo stoličky. Ona je nervóznejšia ako ja!

„Dovidenia, dámy,“ lúči sa ten muž a nastupuje do výťahu.

„Pán Grey vás teraz prijme, slečna Steelová. Prosím, vstúpte,“ vyzýva ma blondína číslo dva.

Tak trochu neisto vstávam, snažím sa upokojiť svoje vybičované nervy. Beriem svoj batoh, odkladám pohár s vodou a kráčam smerom k pootvoreným dverám.

„Nemusíte klopať – len vstúpte,“ usmeje sa na mňa.

Potlačím dvere, a keď do nich vchádzam, potknem sa. Zakopávam o svoju vlastnú nohu a rútim sa do kancelárie hlavou dopredu.

Dokelu, dokelu – ja a moje obidve ľavé nohy! Kľačím na všetkých štyroch vo dverách kancelárie pána Greya a kohosi ruky ma jemne zovierajú, aby mi pomohli vstať. To hádam nie – je taký mladý!

„Slečna Kavanagiová,“ podáva mi ruku s nezvyčajne dlhými prstami, keď konečne stojím. „Christian Grey. Ste v poriadku? Nehcete si sadnúť?“

Je taký mladý – a príťažlivý, veľmi príťažlivý. Vysoký, v luxusnom sivom obleku, bielej košeli a čiernej kravate s rozstrapatenými vlasmi s medeným nádychom a uhrančivým, prenikavo sivým pohľadom, ktorým si ma pozorne premeriava.

Chvíľu mi trvá, kým sa zmôžem na slovo.

„Ehm... vlastne –“ vykoktám. Pokiaľ má tento chlapík viac ako tridsať, tak ja zjem svoj klobúk. Omámene vkladám ruku do jeho dlane a vzájomne si nimi potrasíme. Súčasne s dotykom našich prstov ucítim zvláštny, vzrušujúci záchvev. Celá v rozpakoch sa rýchlo vymaním. To musela byť statická elektrina. Uvedomujem si, že moje viečka zrýchlene žmurkajú a kopírujú búšenie môjho srdca.

„Slečna Kavanagiová je indisponovaná, takže posielala mňa miesto seba. Dúfam, že vám to neprekáža, pán Grey.“

„A vy ste?“ Jeho hlas je hrejivý, možno znie trochu pobavene, ale to sa dá z jeho neosobného výrazu ťažko vyčítať. Prejavuje síce mierny záujem, ale predovšetkým z neho srší – zdvorilosť.

„Anastasia Steelová. Spoločne s Kate, totiž... Katherine... totiž... so slečnou Kavanagiovou študujem angličtinu na Washingtonskej štátnej.“

„Aha,“ poznamenaná jednoducho. Mám pocit, že som v jeho výraze zahliadla náznak úsmevu, ale nie som si istá. „Posadíme sa?“ Pokynie rukou smerom k bielej koženej sedačke v tvare písmena „L“.

Pre jedného človeka je to až príliš veľká miestnosť. Pred zaklenou vonkajšou stenou stojí moderný stôl z tmavého dreva, pri ktorom by sa pohodlne najedlo šesť ľudí. K nemu ladí konferenčný stolík vedľa sedačky. Všetko ostatné je biele – plafón, podlaha aj steny. Až na stenu pri dverách, kde visí zoskupenie tridsiatich šiestich malých obrázkov, usporiadaných do štvorca. Sú nádherné – séria obyčajných zabudnutých predmetov, namaľovaných tak detailne, že vyzerajú ako fotografie. Takto pohromade vyražajú dych.

„Miestny maliar. Trouton,“ objasňuje mi, keď si všimne, kam smeruje môj pohľad.

„Sú krásne. Povznášajú obyčajné nad neobyčajné,“ zasním sa nadšením z neho, aj z tých obrázkov. S hlavou nachýlenou nabok sa na mňa uprene zahľadí.

„Lepšie by som tom nevystihol, slečna Steelová,“ dodá mäkko a ja sa z nejakého nevysvetliteľného dôvodu červenám.

Okrem tých malieb je zvyšok kancelárie chladný, čistý a sterilný. Zaujímalo by ma, či to naozaj odráža osobnosť tohto gréckeho boha, čo sa elegantne zaboril do jedného z bielych kožených kresiel oproti mne.

Zatrasím hlavou, znepokojená prúdom svojich vlastných myšlienok, a lovím z batoha Katine otázky. Ďalej pokračujem s prípravou diktafónu, lenže mám také roztrasené ruky, že mi na ten tmavý konferenčný stolík dvakrát padne. Pán Grey nepohne brvou a trpezlivo čaká – aspoň dúfam – zatiaľ čo ja postupne podlieham extrémnym rozpakom a nervozite. Keď konečne pozbieram odvahu, aby som sa naňho pozrela, zisťujem, že ma skúmavo pozoruje. Jednu ruku má uvoľnene položenú v lone, druhou si podopiera bradu a dlhým ukazováčikom si prechádza po perách. Myslím, že sa snaží skryť úsmev.

„Prepáčte,“ zadrhnem sa. „Na toto nie som zvyknutá.“

„Máte dost času, slečna Steelová,“ povie.

„Nebude vám prekážať, keď si nahrám vaše odpovede?“

„To sa ma pýtate teraz? Potom, čo ste prekonali také ťažkosti s prípravou diktafónu?“

Zalievam ma rumenec. On si zo mňa uťahuje? Aspoň dúfam. Prekvapene zažmurkám, nie som si istá, ako na to reagovať, ale zdá sa, že je mu to ľúto, pretože sa nado mnou nakoniec zľutuje: „Nie, nebude mi to prekážať.“

„Vysvetlila vám Kate, vlastne slečna Kavanagiová, na aký účel je interview určené?“

„Iste. Objaví sa v promočnom vydaní študentských novín, pretože budem na tohtoročnom promočnom ceremoniáli odovzdávať diplomy.“

Fíha! Toto je pre mňa novinka. A ja som dočasne zaujatá myšlienkou, že niekto, nie príliš starší odo mňa... dobre, tak asi o šesť rokov a... dobre, je megáúspešný... ale aj tak – on mi bude odovzdávať diplom?! So zvrasteným čelom sa nútím vrátiť svoju rozptýlenú pozornosť späť k otázkam, ktoré zvieram v ruke.

„Dobre.“ Nervózne prehltnem. „Mám pre vás zopár otázok, pán Grey.“ Uhladím si zabľúdený prameň vlasov za ucho.

„To som si myslel...“ prehodí s kamennou tvárou. Je to jasné – robí si zo mňa žarty. Sotva si to uvedomím, pocítim horúčavu na lícach. Vystriem sa a narovnam plec s úmyslom vyzeráť vyššia a hrozivejšia. Zapínam prehrávač a pokúšam sa pôsobiť profesionálne.

„Na to, že ste vybudovali také impérium, ste veľmi mladý. Čomu vďačíte za tento úspech?“ Pozriem sa na neho. Ponúkne mi chabý úsmev, ale celkovo vyzerá skôr ľahko sklamaný.

„Obchod je iba o ľuďoch, slečna Steelová, a ja som v hodnotení ľudí veľmi dobrý. Viem, čo ich poháňa, čo ich povznáša, čo ich oslabuje, čo ich inšpiruje a tiež, čo ich povzbudzuje. Zamest-

návam veľmi veľa dobrých ľudí a štedro ich odmeňujem.“ Urobí krátku prestávku a zapichne do mňa svoj sivý pohľad. „Verím, že cesta k úspechu v akomkoľvek projekte si žiada, aby sa človek stal jeho vládcom; aby to, čomu sa venuje, poznal skrz-naskrz, každý detail. A ja naozaj ťažko, veľmi ťažko pracujem na tom, aby som takým bol. Všetky rozhodnutia robím na základne logických úvah a faktov. Mám prirodzený talent pre vytypovanie a rozvíjanie solídnych nápadov a tiež mám nadaných ľudí. A to je podstatné. Všetko nakoniec závisí od schopných ľudí.“

„Možno máte iba šťastie.“ Toto nie je na Katinom zozname, lenže on je taký arogantný. Prekvapene zamrká očami.

„Ja nestaviam na šťastí, ani na náhodách, slečna Steelová. Vyzerá to, že čím usilovnejšie pracujem, tým mám viac šťastia. Je naozaj dôležité vybrať si do tímu tých správnych ľudí a súčasne dokázať bezo zvyšku využiť ich energiu. Myslím si, že to bol Harvey Firestone, ktorý povedal: *„Najväčšou výzvou vodcovstva je rast a zdokonalenie podriadených.“*

„Teraz pôsobíte ako niekto, kto je posadnutý kontrolou.“ Tieto slová zo mňa vypadnú skôr, ako ich stihnem zaraziť.

„Prirodzene, kontrolu praktizujem v každej situácii, slečna Steelová,“ konštatuje, bez toho aby jeho úsmev niesol akékoľvek stopy humoru. Zahľadím sa mu do očí a on mi ten pohľad nenútene a pevne opätuje. Zrýchľuje sa mi tep a líca sa mi už zase zohrievajú.

Prečo ma tak znervózňuje? Je to azda tou jeho ohromujúcou vizážou? Alebo to robí ten spaľujúci pohľad? Spôsob, akým si ukazovák prechádza po spodnej pere? Nech s tým radšej prestane.

„Okrem toho, obrovská moc spočíva v tom, keď sa vo svojich tajných snoch dokážete presvedčiť o tom, že ste sa narodili na to, aby ste ovládali,“ pokračuje mäkko.

„Vy si myslíte, že máte obrovskú moc?“ *Maniak!*

„Zamestnávam viac ako štyridsaťtisíc ľudí, slečna Steelová. To mi dáva určitý pocit zodpovednosti – moci, pokiaľ chcete. Ak sa rozhodnem, že už ma nezaujímá telekomunikačný biznis a rozpredám ho, dvadsaťtisíc ľudí bude riešiť, ako budúci mesiac zaplatí hypotéku.“

V šoku mi padá sánka. Som omráčená absolútnou absenciou jeho skromnosti.

„Nemáte azda dozornú radu, ktorej by ste sa zodpovedali?“ precedím znechutene.

„Ja svoju spoločnosť vlastním. Žiadnej rade sa zodpovedať nemusím.“ Skúmavo zdvihne obočie a ja sa okamžite červenám. To by som, samozrejme, vedela, keby som sa aspoň trochu pripravila. Doparoma, keď on je taký arogantný. Radšej mením tému.

„Máte nejaké záujmy? Teda, okrem svojej práce?“

„Moje záujmy sú pestré, slečna Steelová.“ Na perách sa mu objavuje náznak úsmevu. „Veľmi pestré.“ Z jeho upreného pohľadu som z nejakej príčiny v rozpakoch a zároveň sa mi tlačí krv do hlavy. Akoby sa v jeho očiach rozhorela nejaká hriešna myšlienka.

„Keď tak tvrdo pracujete, čo robíte pre to, aby ste sa po práci uvoľnili?“

„Uvoľnil?“ Venuje mi žiarivo biely úsmev. A ja prestávam dýchať. *On je naozaj krásny.* Nikto by nemal vyzeráť tak dobre.

„Na to, aby som sa uvoľnil, ako hovoríte – plávam sa, lietam a... vykonávam rôzne kondičné cvičenia.“ Posúva sa v kresle. „Som veľmi bohatý muž, slečna Steelová, a preto mám aj drahé a mimoriadne záľuby.“

V snahe ukončiť túto debatu vrhám letmo pohľad na Katine otázky.

„Investujete do výroby. Prečo konkrétne tam?“ kladiem ďalšiu otázku. Prečo sa len v jeho prítomnosti necítim vo svojej koži?

„Rád tvorím. Páči sa mi, keď viem, ako veci fungujú: čo ich privádza do chodu, ako sa skladajú a zase rozoberajú. A mojou vášňou sú lode. Čo k tomu dodať?“

„Teraz to skoro znelo, akoby hovorilo vaše srdce namiesto logiky a faktov.“

Šklbne mu kútikmi, skúmavo sa na mňa zahľadí.

„Je to možné. Napriek tomu existujú ľudia, ktorí by povedali, že žiadne srdce nemám.“

„Prečo by to hovorili?“

„Pretože ma dobre poznajú,“ skriví pery v kyslom úsmeve.

„Povedali by vaši priatelia, že je ľahké vás dobre poznať?“ Tú otázku ľutujem ihneď, ako ju vyslovím. Tiež nie je na Katinom zozname.

„Som veľmi uzavretý človek, slečna Steelová, a robím všetko pre to, aby som si ochránil súkromie. Rozhovory neposkytujem často...“

„Tak prečo ste súhlasili s týmto?“

„Pretože som sponzorom univerzity. A preto, že sa mi napriek všetkej snahe nepodarilo slečny Kavanaghovej zbaviť. Veľmi dlho a veľmi neoblomne naliehala na mojich ľudí z propagačného oddelenia a ja takúto húževnatosť dokážem oceniť.“

Áno, viem presne, aká húževnatá dokáže Kate byť. To je ten dôvod, prečo tu sedím a zvíjam sa pod jeho prenikavým pohľadom ako červík na háčiku, zatiaľ čo by som sa mala učiť.

„Investujete aj do poľnohospodárskych technológií. Prečo sa zaoberáte práve touto oblasťou?“

„Peniaze sa nedajú jesť, slečna Steelová, a na tejto planéte je príliš veľa ľudí, ktorí nemajú čo dať do úst.“

„To znie veľmi filantropicky. Je to niečo, čo vás naplňa? Kŕmiť hladujúcich?“

Vyhýbavo pokrčí plecami.

„Je to skrátka dobrý biznis,“ precedí a ja si pomyslím, že nie je úprimný. Nedáva to zmysel – krmiť hladujúcich? Nevidím v tom žiadny finančný prínos, iba duševné uspokojenie. Zmätená jeho postojom sklápam oči, aby som prečítala ďalšiu otázku.

„Vyznávate nejakú životnú filozofiu? Pokiaľ áno, aká to je?“

„Nemám žiadnu. Možno vodcovský princíp – Carnegiho: *Človek, ktorý dokáže naplno vlastniť svoju myseľ, dokáže si privlastniť čokoľvek, na čo má oprávnený nárok.* A ja som veľmi disciplinovaný, idem si za svojím. Mám rád kontrolu – nad sebou i nad svojím okolím.“

„Takže vy chcete veci vlastniť?“ Ty si posadnutý kontrolou.

„Chcem si zaslúžiť svoje právo ich vlastniť... ale áno... v konečnom dôsledku, chcem.“

„Teraz ste vyzneli ako nefalšovaný prototyp konzumenta.“

„To aj som.“ Síce sa usmieva, ale v jeho očiach sa úsmev nezrkadlí. Toto mi už zase nepasuje na niekoho, kto chce nakrmiť svet, takže sa nemôžem zbaviť pocitu, že hovoríme o niečom inom, ale absolútne netuším o čom. Sťažka prehltnem. Teplota v miestnosti akoby stúpala. Alebo možno stúpa iba tá moja. Mojím jediným želaním teraz je, aby sa tento rozhovor už skončil. Kate bude mať určite dostatok materiálu. Čítam ďalšiu otázku.

„Ste adoptovaný. Myslíte si, že vás táto skutočnosť do určitejšie miery formovala?“ Došlaka, to je dosť osobné. Skúmam Greya pohľadom, a dúfam, že som ho neurazila. Trochu sa zachmúri.

„To sám nedokážem posúdiť.“

Tým prebúdza môj záujem.

„Koľko ste mali rokov, keď vás adoptovali?“

„To sú všetko verejne dostupné informácie, slečna Steelová,“ namietne stručne. *Doparoma.* No jasné – keby som vedela, že budem robiť tento rozhovor, pripravila by som sa naň. Nervózne sa vrhám ďalej.

„Kvôli práci ste obetovali rodinný život.“

„To nie je otázka,“ poznamená lakonicky.

„Prepáčte,“ zahniezdim sa. Teraz sa kvôli nemu cítim ako nevychované decko. Vyskúšam to ešte raz: „Museli ste kvôli práci obetovať rodinný život?“

„Ale ja mám rodinu. Mám brata, sestru a dvoch milujúcich rodičov. A nemám záujem ju ďalej rozširovať.“

„Ste gay, pán Grey?“

On sa zostra nadychuje a ja sa prepadam od hanby pod zem. *Taká sprostosť!* Prečo len tie otázky pred prečítaním aspoň trochu nefiltrujem? Predsa mu nemôžem povedať, že to iba čítam. Prekliata Kate a tá jej zvedavosť!

„Nie, Anastasia, nie som.“ Dvíha obočie, v očiach má chladný záblesk. Nevyzerá to, že by som ho potešila.

„Ospravedlňujem sa. Je to, totiž... je to tu napísané.“ To je po prvýkrát, čo vyslovil moje celé meno. Srdce mi bije ako zvon a ja cítim, ako sa zase červenám. Nervózne si upravujem neposlušné vlasy.

Grey nakláňa hlavu nabok.

„To nie sú vaše vlastné otázky?“

Krv sa mi vytráca z tváre.

„Ehm... nie. Kate – teda, slečna Kavanaghová – to ona ich zostavovala.“

„Vy vari nie ste kolegyne zo študentských novín?“ *Ach, nie.* So študentskými novinami ja nemám nič spoločné. Je to iba jej mimoškolská aktivita, moja nie. Teraz som pre zmenu červená až za ušami.

„Nie. Je to moja spolubývajúca.“

V tichej úvahe si premasíruje bradu a jeho sivé oči ma skúma-vo pozorujú.

„Ponúkli ste sa dobrovoľne?“ pýta sa až hrozivo potichu.

Tak počkať! Kto tu koho spovedá? Jeho pohľad ma tak spaľuje, že jednoducho musím odpovedať úprimne.

„Vybrala si ma. Necíti sa dobre,“ odpovedám chabo, so snahou sa aspoň trochu ospravedlniť.

„Tým sa mnohé vysvetľuje.“

Počuť zaklopanie na dvere a v nich sa objavuje blondína číslo tri.

„Prepáčte, že vás vyrušujem, pán Grey, ale o dve minúty máte ďalšiu schôdzku.“

„Ešte sme neskončili, Andrea. Zrušte to, prosím.“

Andrea na okamih zaváha, neveriacky naňho zíza. Vyzerá to, že je poriadne zaskočená. Grey k nej pozvoľna otáča hlavu a dvíha obočie. Ona sa začervená. *Výborne. Aspoň v tom nie som sama.*

„Samozrejme, pán Grey,“ zaštebotá a odchádza. On sa zamračí a potom zase venuje pozornosť len mne.

„Kde sme to skončili, slečna Steelová?“

Ach, takže sme sa vrátili k slečne Steelovej.

„So mnou sa, prosím, zbytočne nezdržujte.“

„Teraz sa chcem pre zmenu dozvedieť niečo ja o vás. Myslím, že iba tak to bude spravodlivé.“ Jeho sivé oči ožívajú zvedavosťou. *No to ma podrž. Kam týmto mieri?* Opiera si lakte o operadlo kresla a z prstov rúk vytvára na úrovni svojich úst striešku. Jeho pery sú veľmi... znepokojujúce. Nasilu prehltmem.

„O mne sa toho veľa povedať nedá.“

„Aké máte plány, keď dokončíte školu?“

Pokrčím pleciami, vyvedená z miery jeho záujmom. *Prestahovať sa s Kate do Seattlu, nájsť si prácu.* Ešte som nad tým nepremýšľala.

„Nemám žiadne plány, pán Grey. Teraz predovšetkým potrebujem urobiť štátnice.“ Na ktoré by som sa mala práve teraz učiť, a nie sedieť vo vašej výstavnej nóbl kancelárii a cítiť sa neprijemne pod vašim prenikavým pohľadom.

„Máme tu výborný program pre absolventov,“ prehodí potichu. Dvíham obočie – on mi ponúka prácu?

„Aha. Budem na to myslieť,“ vysúkam zo seba úplne rozhodene. „Aj keď si nemyslím, že by som sa sem hodila.“ To nie, už zase rozmýšľam nahlas.

„Prečo hovoríte niečo také?“ So záujmom nakláňa hlavu smerom ku mne a na perách mu hrá ľahký náznak úsmevu.

„To je predsa jasné, nie?“ *Mám nekoordinované pohyby, som nedbalo oblečená a nie som blondína.*

„Mne nie,“ vyhlási. Upiera na mňa intenzívny pohľad, všetok jeho humor upadol do zabudnutia a ja niekde hlboko vnútri, v podbrušku zacítim neznáme chvenie. Uhýbam sa jeho skúmačným očiam a zahľadím sa na svoje vzájomne prepletené prsty. Čo sa to tu deje? Musím odtiaľto preč – a to hneď! Nakláňam sa, aby som uložila diktafón.

„Chceli by ste si to tu prehliadnuť?“ ponúka mi.

„Som si istá, že máte veľa práce, pán Grey, a ja mám pred sebou ešte dlhú cestu.“

„Vraciate sa späť do Vancouveru?“ zaznie prekvapene a azda dokonca úzkostlivo. Pozrie sa von z okna – rozpršalo sa tam. „Tak to by ste mali ísť opatrne.“ Jeho tón je prísny až autoritatívny. Čo sa stará? „Máte všetko, čo ste potrebovali?“ dodáva.

„Áno, pán Grey,“ potvrdzujem a ukladám prehrávač do batoha. On pri tom zamyslene prižmúri oči.

„Ďakujem za rozhovor, pán Grey.“

„Potešenie bolo na mojej strane,“ uisťuje ma, opäť zdvorilosť sama.

Keď vstávam, dvíha sa a podáva mi ruku.

„Pokiaľ sa zase nestretneme, slečna Steelová.“ Znie to ako výzva alebo hrozba, nie som si istá. Zamyslene pokrčím čelo. A kde by sme sa ako mali stretnúť? Znovu mu potriasam rukou, prekvapená, pretože to zvláštne šteklenie nikam nezmizlo. Určite sú to nervy.

„Pán Grey,“ kývnem. On s gráciou atléta odchádza ku dverám a otvára ich dokorán.

„Iba sa ubezpečujem, že prejdete bez úhony, slečna Steelová.“ Nepatrne sa usmeje. Očividne naráža na môj všetko len nie elegantný vstup do jeho kancelárie. Žiadne prekvapenie, že sa červenám.

„To je od vás veľmi ohľaduplné, pán Grey,“ precedím a jeho úsmev sa rozširuje. *Tak to ma veľmi teší, že som ta pobavila*, škerím sa v duchu cestou do haly. Prekvapivo zisťujem, že ma Grey sprevádza. Andrea aj Olívia k nám súčasne dvíhajú svoje zaskočené pohľady.

„Mali ste kabát?“ zisťuje Grey.

„Sako.“

Olívia je v tom momente na nohách a prináša mi ho, ale Grey jej ho berie z rúk skôr, než mi ho stihne podať. Nastavuje mi ho, a ja sa doň súkam s absurdnými rozpakmi. V jednej chvíli jeho dlane krátko spočinú na mojich pleciach, a mňa pri tomto dotyku až zamrazí. Pokiaľ si to aj všimol, nedáva to najavo. Svojím dlhým ukazovákom privoláva výťah, a obaja pri ňom chvíľu iba tak stojíme a čakáme – ja celá nesvoja, on pokojný a vyrovnaný. Dvere sa otvárajú a ja s túžbou uniknúť náhlivo nastupujem. *Naozaj sa už musím odtiaľto dostať*. Keď sa otáčam, aby som sa na neho pozrela, opiera sa o stenu pri dverách výťahu. Je naozaj veľmi pekný. Až znepokojujúco pekný.

„Anastasia,“ vysloví, akoby mi dával zbohom.

„Christian,“ odpovedám a dvere sa nemilosrdne zatvárajú.

Kapitola 2

Srdce mi bije ako o život. Výťah schádza na prvé poschodie, a ja sa ponáhľam von hneď, ako sa jeho dvere otvoria. Znovu zakopávam, ale tentoraz sa na bezchybnú pieskovcovú podlahu nezvalím. Uháňam k širokým zaskleným dverám a potom sa už ocitám na sviežom, vlhkom presýtenom vzduchu Seattlu. Dvíham hlavu a nechávam sa ovlažiť osviežujúcim dažďom. Zatvorím oči a s hlbokým očistným nádychom sa snažím pozbierať zvyšky svojej duševnej rovnováhy.

Žiadny muž na svete na mňa nikdy nezapôsobil tak ako Christian Grey, a ja vôbec netuším prečo. Je v tom jeho výzor? Alebo jeho uhladené správanie? Bohatstvo? Moc? Jednoducho nerozumiem svojej iracionálnej reakcii. Vydýchnem si s nesmiernou úľavou. Ale čo to, preboha, malo všetko znamenať? Opieram sa o jeden z oceľových pilierov a nasilu sa pokúšam upokojiť a usporiadať svoje myšlienky. Potrasiem hlavou. *Čo to bolo?* Srdce mi nakoniec spomaľuje na svoj zvyčajný rytmus a dych sa vracia do normálu. Vyrážam k autu.

Len čo nechám hranice mesta za sebou a znovu si v hlave prehrám ten náš rozhovor, začínam sa cítiť hlúpo a trápne. Určite som prehnane zareagovala na niečo, čo sa mi iba zdalo. Samozrejme, je veľmi atraktívny, sebaistý, dominantný a nenútený. Ale na druhej strane je tiež arogantný a napriek všetkému tomu dokonalému správaniu je panovačný a chladný. Teda, aspoň navonok. Sčista-jasna ma nepríjemne zamrazí. Možno je arogantný, ale tak trochu má na to právo – na to, aký je mladý a koľko toho už dokázal. Nedokáže vystáť zadubencov – ale prečo by aj mal? A už zase som našťavaná, že mi Kate nedala aspoň jeho stručný životopis.

Zatiaľ čo smerujem k diaľnici I-5, ďalej nad tým všetkým uvažujem. Naozaj som nepochopila, čo ho núti hnať sa za takým úspechom. A niektoré jeho odpovede boli také tajomné – akoby niečo skrýval. A Katine otázky – no katastrofa! Tá adopcia... a potom, pýtať sa ho, či je gay! Od hrôzy sa zachvejem. Nemôžem uveriť tomu, že som to vyslovila. *Prosím, chcem sa prepadať pod čiernu zem!* Viem, že sa budem prepadať od hanby vždy, keď si na to neskôr spomeniem. Prekliata Katherine Kavanaghová!

Kontrolujem tachometer. Idem oveľa opatrnejšie ako zvyčajne. Som si vedomá toho, že je to vďaka spomienke na uprené, prenikavo sivé oči a prísny hlas, nabádajúci ma na rozvážnu jazdu. Zatočím hlavou, keď si uvedomím, že sa Grey správa, akoby mal dvakrát toľko rokov.

Nechaj to už tak, Ana, okriknem sa. Nakoniec si hovorím, že to bola naozaj zaujímavá skúsenosť, ale už by som sa ňou ďalej nemala zaoberať. *Jednoducho sa cez to prenes.* Veď už sa s ním nikdy nestretnem. Tá myšlienka ma okamžite rozveselí. Púšťam si rádio – a to poriadne nahlas, zapieram sa do sedadla a s plynovým pedálom zošliapnutým až na podlahu sa započúvam do nezávislej rockovej hudby. Keď sa ocitnem na diaľnici, zisťujem, že predsa len môžem šoférovať tak rýchlo, ako chcem.

Bývame v malej kolónii dvojdomčekov vo Vancouveri, blízko areálu Washingtonskej štátnej univerzity. Mala som šťastie – Katini rodičia ten domček pre Kate kúpili a ja im prispievam na nájom smiešnou sumou. Prežila som tu posledné štyri toky. Keď parkujem pred domom, dochádza mi, že Kate bude chcieť počuť všetko – slovo od slova – a že je neodbytná. Nakoniec, bude mať tú nahrávku. Dúfajme, že jej nebudem musieť vyzradiť nič nad rámec toho rozhovoru.

„Ana! Si späť.“ Kate sedí v našej obývačke, obklopená knihami. Zjavne sa učila na štátnice – aj keď má na sebe stále to flanelové pyžamo s malými sladkými ružovými zajačikmi. To, ktoré si šetrí na chvíle po rozchodoch, na nemocnicu a iné depresívne nálady. Vrhá sa ku mne, aby ma vrelo objala.

„Už som si začínala robiť starosti. Čakala som, že sa vrátiš skôr.“

No vidíš, a ja som si myslela, že nie som ktovieako rýchla – vzhľadom na to, ako to všetko prebiehalo,“ zamávam jej pred nosom diktafónom.

„Ana, veľmi ti za to ďakujem. Toto máš u mňa, veď vieš. Ako to šlo? Aký je?“ Ach nie, už je to tu... Katherine Kavanaghová – inkvizítor.

Snažím sa vypotiť odpoveď. Čo môžem povedať?

„Som rada, že to mám za sebou a že ho už nikdy neuvidím. Bol celkom hrozivý, vieš, ako to myslím,“ krčím ramenami. „Zdá sa mi taký cielavedomý, až zažraný... a mladý. Naozaj mladý.“

Kate mi venuje nevinný pohľad. A ja sa na ňu zamračím.

„Netvár sa ako neviniatko. Prečo si mi nedala jeho životopis? Cítila som sa pred ním ako idiot, keď som nemala ani základnú prípravu.“

Kate sa chytí za ústa. „Teda, Ana, to ma fakt mrzí. Vôbec som nemyslela.“

Podráždene zafuním.

„Väčšinu času bol zdvorilý, formálny, skoro strojený... akoby predčasne zastarol. Nehovorí, akoby mal dvadsať a niečo. *Kolko* má vlastne rokov?“

„Dvadsaťsedem. Och, prepáč, Ana. Mala som ti povedať aspoň niečo. Daj sem ten prehrávač, hneď sa na to vrhnem.“

„Už vyzeráš oveľa lepšie. Zjedla si tú polievku?“ pýtam sa, aby som zmenila tému.

„Jasné, a bola výborná ako vždy. Cítim sa oveľa lepšie,“ vďačne sa na mňa usmeje.

Mrknem na hodinky.

„Musím bežať. Stále ešte môžem stihnúť službu u Claytonovcov.“

„Ana, ty sa raz uštveš.“

„Som v pohode. Tak ahoj.“

U Claytonovcov pracujem už od tých čias, čo som nastúpila na Washingtonskú štátnu univerzitu. Je to ten najväčší súkromný obchod pre domácich majstrov v Portlande a okolí. Za tie štyri roky som sa dozvedela dosť o všetkom, čo tu predávam – ale len iróniou osudu mám obidve ruky ľavé. Všetky tieto veci nechávam otcovi.

Som rada, že som to do práce stihla – mám možnosť sústrediť sa na niečo iné než na Christiana Greya. Máme dosť práce. Je začiatok letnej sezóny a to znamená, že všetci rozmýšľajú, ako si vylepšiť bývanie.

Pani Claytonová vyzerá, že sa jej uľavilo, keď ma zbadala.

„Ana! Myslela som, že už nedorazíš.“

„Ta schôdzka netrvala tak dlho, ako som si myslela. Môžem odpracovať ešte pár hodín.“

„Som veľmi rada, že ťa vidím.“

Posiela ma do skladu dopĺňať tovar, a ja som už o chvíľu pohltená prácou.

Keď sa neskôr vraciam domov, Katherine má na ušiach slúchadlá a je ponorená do práce na svojom notebooku. Nos má ešte stále červený, ale je do toho taká zažraná, že nevníma a iba zúrivo trieska prstami do klávesnice. Ja som úplne vyčerpaná, unavená dlhým šoférováním, zničujúcim rozhovorom a hromadou práce u Claytonovcov. Zosúvam sa na pohovku, uvažujem o eseji, ktorú musím dokončiť, a o všetkom tom učení, ku ktorému som sa dnes nedostala, pretože som bola... *s ním*.

„Máš tu pár slušných vecí, Ana. Dobrá práca. Nemôžem uveriť, že si s ním nešla na tú prehliadku, keď ti ju ponúkol. Očividne chcel s tebou tráviť viac času,“ hádže na mňa krátky skúmový pohľad.

Cítim, ako sa červenám a môj tep sa z neznámych dôvodov zrýchľuje. To celkom určite nebolo jeho cieľom. Určite mi to tam chcel ukázať iba preto, aby mi dokázal, že je pánom všetkého, čo ovláda. Zisťujem, že si hryziem spodnú peru, a dúfam, že si to Kate nevšimla. Ale tá sa zdá byť naplno pohltená prepisom.

„Už počujem, čo si myslela tou formálnosťou. Robila si si tie poznámky?“

„Hm... nerobila.“

„To nič. Aj s týmto môžem urobiť dobrý článok. Škoda, že nemáme nejaké jeho nové fotky. Vyzerá fakt dobre, blázon jeden. Čo hovoríš?“

„No, celkom to ujde.“ Usilovne sa snažím, aby som znela nezaujato, a myslím si, že sa mi to darí.

„Ale no tak, Ana – ani ty nemôžeš byť imúnna proti tomu, ako vyzerá,“ zdvihne na mňa svoje dokonalé obočie.

Doparoma! Do tváre sa mi hrnie krv, a tak sa uchýľujem k lichôtkam - osvedčenej taktike.

„Ty by si toho z neho asi dostala viac.“

„Tak o tom pochybujem, Ana. No tak – veď on ti prakticky ponúkol prácu. Keď zoberiem do úvahy, že som to na teba hodila na poslednú chvíľu, zvládla si to fakt skvelo.“ Hĺbavo sa na mňa zahľadí a ja volím rýchly ústup do kuchyne.

„Takže, čo si o ňom naozaj myslíš?“ Dočerta, ona je naozaj ako nejaký vyšetrovateľ. Prečo to jednoducho nenechá plávať? *Rýchlo si niečo vymysli.*

„Ide si tvrdo za svojím, je posadnutý kontrolou, je arrogantný, ide z neho strach... Na druhej strane je veľmi charizmatický. Celkom chápem všetku tu fascináciu jeho osobou,“ dodávam po pravde, a dúfam, že jej to raz a navždy zavrie ústa.

„Ty? Fascinovaná mužom? To je mi ale novinka,“ odvrkne.

Začínam si pripravovať suroviny na sendvič, aby nevidela, ako sa tvárim.

„Prečo si chcela vedieť, či je homosexuál? A, mimochodom, bola to tá najtrápnejšia otázka zo všetkých. Skoro som z nej zomrela a on bol našťvaný, že sa ho na to pýtam,“ mračím sa pri tej spomienke.

„Pretože kedykoľvek sa objaví na spoločenských stránkach, vždy je sám.“

„No, tak to bolo vrcholne trápne. Celá tá vec bola dosť nepríjemná a ja som naozaj šťastná, že ho už nikdy nevidím.“

„Ale, prosím ťa, nemohlo to byť až také zlé. A okrem iného, myslím si, že to vyznelo, akoby si ho dosť zaujala.“

Zaujala? Kate sa asi pomiatla.

„Dáš si sendvič?“

„Jasné.“

V ten večer sa už, na moju neskonalú úľavu, našťastie k téme o Christianovi Greyovi nevraciam. Potom, čo sa najem, som

schopná sedieť pri stole vedľa Kate, ktorá pracuje na tom svojom článku, a pracovať na eseji o Tess z d'Urbervillovcov. To je hrozné, tá žena bola v nesprávnom čase na nesprávnom mieste, a v nesprávnom storočí. Keď končím, je polnoc a Kate je už dávno v posteli. Vyčerpaná sa ťahám do svojej izby, spokojná, že som toho v pondelok zvládla celkom dosť.

Vo svojej bielej kovovej posteli sa zababuším do prešívanej deky, ktorú mi urobila mama, zatváram oči a okamžite spím. Tej noci sa mi sníva o tajomných miestach, bezútešných studených bielych poschodiach a sivých očiach.

Zvyšok týždňa strávim opakovaním školskej látky a prácou v obchode u Claytonovcov. Kate je tiež v jednom kole, zostavuje svoje posledné vydanie školského časopisu predtým, než ho bude musieť odovzdať novému šéfredaktorovi, a tiež sa bifľuje na štátnice. V stredu sa už cíti oveľa lepšie, takže ďalej už nemám tú chuť pozeráť sa na jej ružové flanelové pyžamo posiate zajačikmi. Volám mame do Georgie, aby som ju skontrolovala, a tiež aby mi mohla popriať veľa šťastia pri štátniciach. Rozpráva mi o tom, že sa pustila do nového podnikania vo výrobe sviečok – moja mama, to je jeden veľký riskantný podnik. V podstate sa doma nudí, a potrebuje sa voľajako zabaviť. Ale pri ničom dlho nevydrží. Na budúci týždeň to bude zase niečo nové. Robím si o ňu starosti. Dúfam, že kvôli svojmu poslednému projektu nezaložila dom. A tiež dúfam, že Bob – jej relatívne nový, ale oveľa starší manžel – na ňu dá teraz pozor, keď tam nie som. Vyzerá, že stojí nohami na zemi oveľa pevnejšie ako manžel číslo tri.

„Ako sa máš, Ana?“

Iba na okamih zaváham a mám jej plnú pozornosť.

„Fajn.“

„Ana, ty si niekoho stretla?!“ *To nie je možné... ako to len robí?*
Vzrušenie v jej hlase je doslova hmatateľné.

„Nie, mami. O nič nejde. Bola by si prvá, ktorá by o tom vedela.“

„Zlatko, naozaj by si mala chodiť viac medzi ľudí. Robíš mi starosti.“

„Mami, ja som v poriadku. Ako sa má Bob?“ Ako vždy, útok je najlepšia obrana.

Neskôr večer ešte volám Rayovi, svojmu nevlastnému otcovi, manželovi číslo dva – mužovi, ktorého považujem za svojho otca a ktorého priezvisko nosím. Je to krátky rozhovor. Vlastne, skôr než rozhovor je to séria súhlasných zabručaní ako odpoveď na môj tichý monológ. Ray toho moc nenahovorí. Aspoň viem, že ešte žije a sleduje v televízii futbal (a chodí na bowling alebo muškárči, prípadne vyrába nábytok, pokiaľ nerobí žiadnu z tých predchádzajúcich vecí). Ray je zručný tesár a to je tiež dôvod, prečo sa v tom tak trochu vyznám. Zdá sa, že je s ním všetko v poriadku.

V piatok popoludní s Kate rozoberáme, čo večer podnikneme – chceli by sme nejaké rozptýlenie od opakovania, práce a študentských novín. V tom sa však ozve zvonček. Vo dverách stojí môj dobrý kamarát José, s fľašou šampanského v ruke.

„José! Rada ťa vidím!“ Hodím sa mu okolo krku. „Poď ďalej.“

José je prvý človek, ktorého som stretla, keď som prišla študovať na WSU a vyzerala som presne taká stratená a opustená, ako som sa cítila. Hneď v ten deň sme v sebe našli spriaznené duše a odvtedy sme priatelia. Nielen, že máme rovnaký zmysel pre humor, ale tiež sme zistili, že Ray a José senior spolu slúžili v rovnakej vojenskej jednotke. Výsledkom toho je, že aj naši otcovia sa stali dobrými priateľmi.

José študuje techniku a je z ich rodiny prvý, kto to dotiahol až na univerzitu. Je naozaj šikovný, ale jeho skutočnou vášňou je fotografovanie. Má naozaj veľký talent.

„Mám novinku,“ uškríňa sa na mňa a tmavé oči mu len žiaria.

„Nehovor, že sa ti podarilo udržať sa ďalší týždeň v škole,“ uťahujem si z neho a on sa mňa naoko zamračí.

„Portlandská galéria od budúceho mesiaca vystavuje moje fotky.“

„Tak to je úžasné! Gratulujem.“ Mám takú radosť, že ho znovu objímam.

Kate sa naňho tiež nadšene usmeje.

„Tak to je teda niečo, José! Mala by som to dať do novín. Nepoznám nič lepšie než redakčnú zmenu v piatok večer,“ predstiera rozladenosť.

„Takže to oslávime. Chcel by som, aby si prišla na otvorenie.“ José na mňa uprie prenikavý pohľad a ja sa začervenam. „Teda, obidve, samozrejme,“ dodáva a nervózne sa pozrie Katiným smerom.

S Joséom sme dobrí priatelia, ale ja podvedome cítim, že on by chcel viac. Je pekný a je s ním zábava, ale nie je pre mňa ten pravý. Je skôr ako môj brat, ktorého som nikdy nemala. Katherine si zo mňa často uťahuje, že mi chýba gén „Ja chcem chlapa!“. Pravda však je, že som ešte nestretla nikoho... jednoducho nikoho, kto by ma príťahoval. A to napriek tomu, že časť môjho ja túži po roztrasených kolenách, srdci v krku, a tej záležitosti týkajúcej sa motýľov v bruchu.

Niekedy si hovorím, či je so mnou všetko v poriadku. Možno som trávila veľa času so svojimi vysnívanými literárnymi hrdinami a v dôsledku toho sú moje ideály nastavené príliš vysoko a moje očakávania sú prehnané. Faktom však zostáva, že v reálnom živote mi ešte nikto nič také nespôsobil.

Až *donedávna*, zašeptá nevitáný hlások môjho podvedomia. NIE! Okamžite ho umlčím. Už sa k tomu nechcem vracieť, nie po tom zbabranom interview. *A ste homosexuál, pán Grey?* Pri tej spomienke sa uškrniem. Je pravda, že sa mi o *ňom* skoro každú

noc sníva, ale to je určite iba kvôli tomu, aby sa moja nervová sústava vyrovnala s desivým zážitkom.

Sledujem, ako José otvára šampanské. Je vysoký a v tých džínsoch a tričku je samý sval. Hm... José je vážne sexi – široké ramená, opálená pokožka, čierne vlasy a planúce tmavé oči. Ale mám dojem, že mu to konečne začína dochádzať – sme iba priatelia. Zátka zaznie svojím typickým hlasitým lupnutím a José ku mne s úsmevom dvíha pohľad.

Sobota strávená v obchode je ako nočná mora. Sme zavalení samými domácimi majstrami, ktorí si chcú vylepšiť bývanie. Pán a pani Clintonovci, John a Patrick, čo sú naši ďalší dvaja brigádnicami, aj ja sme všetci v zajatí zákazníkov. Cez obed však nastáva chvíľa pokoja, a tak ma pani Claytonová žiada, aby som skontrolovala nejaké objednávky. Sedím za pultom pri pokladnici a nenápadne žujem žemľu. Som ponorená do úlohy, predstavujúcej porovnávanie katalógových čísiel so zoznamom vecí, ktoré by sme potrebovali, a vecí, ktoré sme už objednali. Pohľadom behám z objednávkovej knihy na obrazovku počítača a ubezpečujem sa, že všetky položky súhlasia. A potom, z nejakého nevyvetliteľného dôvodu vzhladnem... a ocitám sa v zajatí priameho pohľadu sivých očí Christiana Greya, ktorý stojí za pultom a uprene ma sleduje.

Zlyháva mi srdce.

„Slečna Steelová. Aké príjemné prekvapenie.“ Jeho pohľad je priamy a intenzívny.

Tak to ma podrž. Čo tu, doparoma, robí? S tými rozstrapatenými vlasmi a v neformálnom oblečení – v sivom svetri, džínsoch a pohodlných topánkach... Tuším, že naňho zízam s otvorenými ústami, a nemôžem si spomenúť, kde som nechala mozog, prípadne hlasivky.

„Pán Grey,“ zašeptám, pretože to je asi tak všetko, čo zvládnem.

Na perách mu zahrá náznak úsmevu a v jeho očiach sa objaví pobavenie, akoby si užíval nejaký svoj súkromný vtip.

„Motal som sa tu po okolí,“ hovorí akoby na vysvetlenie. „Potrebujem si dokúpiť zopár vecí. Veľmi rád by som vás zase videl, slečna Steelová.“ Jeho hlas je hrejivý a tak trochu zastretý ako karamelový bonbón s roztopenou horkou čokoládou... alebo také niečo.

Zľahka potrasiem hlavou, aby som nejako pozbierala svoj zdravý rozum. Srdce mi freneticky bubnuje a ja sa z neznámeho dôvodu pod jeho pohľadom červenám. Z toho, že tu predo mnou stojí, som neskutočne rozhodená. Moja pamäť mi asi neslúži veľmi dobre, je nielen pekný – on je stelesnením mužskej krásy, osl nivej krásy. A je tu. Tu, v železiarstve Claytonovcov. Kto by to bol povedal? Konečne sú moje kognitívne funkcie obnovené a znovu prepojené so zvyškom telesnej schránky.

„Ana, volám sa Ana,“ vypadne zo mňa. „Ako vám môžem pomôcť, pán Grey?“

Usmeje sa a znovu vyzerá, akoby bol zapletený do volajakého tajného sprisahania. Znervózňuje ma to.

Zhlboka sa nadýchnem a nasadím si svoju profesionálnu masku v-tomto-obchode-pracujem-už-celé-roky. *To zvládnem.*

„Je tu pár vecí, ktoré by som potreboval. Najskôr by som chcel káblové svorky,“ zahrkúta a pritom sa tvári napoly chladne a napoly pobavene.

Káblové svorky?

„Ponúkame rôzne dĺžky. Mám vám ukázať, kde sú?“ dostanem zo seba ticho a rozochvne. *Pozbieraj sa, Steelová.*

Rozkošné obočie pána Greya sa ľahko stiahne. „Veďte ma, prosím, slečna Steelová,“ požiada ma.

Keď obchádzam pult, snažím sa o nenútenosť, ale v skutočnosti sa musím pekelné sústrediť, aby som nezakopla o svoje vlastné

nohy, pretože práve získali konzistenciu želé. Som taká šťastná, že som si ráno navliekla na seba svoje najlepšie džínsy.

„Sú v oddelení elektrického tovaru, ôsma ulička,“ dodávam až príliš veselo. Pozriem naňho a takmer okamžite to olutujem. Došľaka, je taký očarujúci.

„Až po vás,“ vydýchne a ukáže vpred svojou dlhoprstou rukou s dokonalo upravenými nechtami.

Vediem ho do príslušnej sekcie. Cestou sa pravdepodobne zadusím svojim vlastným srdcom, pretože ho mám až v krku, odkiaľ sa pokúša preraziť von mojimi ústami. *Čo robí v Portlande? Prečo prišiel sem, ku Claytonovcom?* A z nejakej zanedbateľnej a nepoužívanej časti môjho mozgu – pravdepodobne umiestenej vnútri medulla oblongata, niekde blízko sídla môjho podvedomia – prichádza myšlienka: *Je tu kvôli tebe.* To v žiadnom prípade! Okamžite to popieram. Prečo by tento krásny, mocný a kultivovaný mladý muž mal chcieť vidieť práve mňa? Táto myšlienka je taká absurdná, že ju okamžite zavrhnem.

„Ste v Portlande obchodne?“ pýtam sa o oktávu vyšším hlasom. Ako keby som si privrela prst do dverí. *Doparoma! Ana, upokoj sa!*

„Zastavil som sa vo Vancouveri na poľnohospodárskej fakulte vašej univerzity. V súčasnosti tam podporujem výskum týkajúci sa striedania rastlín a náuky o pôde,“ poznamenáva vecne. *Vidíš? Vôbec tu nie je kvôli tebe,* vysmieva sa mi moje podvedomie, pohrdavo, pyšne a namyslene. Až sa začervenam nad tou svojou pochabosťou a bláznivými myšlienkami.

„To je tiež súčasť vášho plánu, ako nakrímiť svet?“ zažartujem.

„Dalo by sa to tak povedať,“ pripúšťa a jeho pery sa zvlنيا v ľahkom úsmeve.

Upiera pohľad na ponuku vystavených káblových svoriek. Pre všetko na svete, čo s nimi plánuje robiť? Akosi si ho nedokážem

predstaviť ako domáceho majstra. Prstami prechádza po jednotlivých baleniach, a ja som z nejakej nevysvetliteľnej príčiny nútená uhnúť pohľadom. Zohne sa a vyberá si jeden balíček.

„Tieto budú vyhovovať,“ prenáša s tým svojim ó-tak-tajomným úsmevom.

„Ponúknem vám ešte niečo?“

„Hádzam nejakú širokú lepiacu pásku.“

Širokú lepiacu pásku?

„Tapetujete?“ vyletí zo mňa skôr, než sa mi to podarí zastaviť. Na takú prácu má určite svoj vlastný tím, alebo si na to najíma firmu.

„Nie, netapetujem,“ odpovie rýchlo a vzápätí sa pousmeje, takže mám nutkavý pocit, že sa mi smeje.

To som taká smiešna? Alebo azda smiešne vyzieram?

„Tadiaľto,“ pípnem rozpačito. „Lepiace pásky sú v oddelení dekorácií.“

Zľahka sa naňho obzriem.

„Pracujete tu už dlho?“ zisťuje tlmeným hlasom, zatiaľ čo ma sústredene sleduje. Moja tvár získava jasnočervenú farbu. Preboha, prečo na mňa musí mať práve takýto účinok? Pripadám si, ako keby som mala štrnásť – spoločenské trdlo a ako vždy úplne mimo. *Pozeraj sa pred seba, Steelová!*

„Štyri roky,“ zašepkám, keď prichádzame na miesto. Aby som sa nejako rozptýlila, zohnem sa a vyberám dve rôzne široké lepiace pásky, ktoré ponúkame.

„Vezmem si túto,“ preniesie Grey mätko a ukáže na tú širšiu, ktorú mu vzápätí podávam. Naše prsty sa pritom mimovoľne dotknú a tá energia je späť – zasahuje ma, akoby som sa dotkla obnaženého elektrického vedenia. Mimovoľne zalapám po dychu, keď vnímam, ako mnou prestupuje a klesá až niekam do tajomných neprebádaných hĺbok môjho podbrúška. Zúfalo sa pokúšam pozbierať zvyšky svojej vnútornej rovnováhy.

„Prajete si ešte niečo?“ zabľabotám prerývane. Nebadateľne sa mu rozširujú oči.

„Voľajaký motúz, myslím.“ Jeho hlas sa teraz podobá môjmu, tiež zachrípol.

„Tadiaľto.“ Ukážem hlavou daným smerom, aby som skryla ďalší rumenec, a vykročím k príslušnému regálu.

„Aký typ by ste si predstavovali? Máme tu syntetické, z prírodných vlákien... rôzne motúzy... káblové šnúry...“ zarazím sa, keď si všimnem jeho výraz. Akoby mu potemneli oči. *Ty kokso!*

„Dajte mi päť metrov toho z prírodných vlákien, prosím.“

Rýchlo a s roztrasenými prstami odmeriavam na pevnej mierke päť metrov, úplne si vedomá toho jeho nástojčivého sivého pohľadu, ktorý na mňa upiera. Nemám odvahu sa ani pozrieť tým smerom. To je neuveriteľné, je vôbec možné, aby som cítila ešte väčšie rozpaky? Zo zadného vrečka nohavíc vyťahujem svoj odlamovací nožík a odrežem ním špagát, potom ho svedomito stáčam do slučky a viažem na ňom voľný uzol. Nejakým zázrakom sa mi pri tom nepodarilo odrezať si prst.

„Chodili ste do skautského oddielu?“ vyzvedá. Zmyselne tvarované pery sa mu vlnia v pobavenom úsmeve. *Nezízaj mu na tie pery!*

„Organizované skupinové aktivity veľmi nemusím, pán Grey.“
Dvíha obočie.

„A čo vás teda baví, Anastasia?“ pýta sa ticho a znovu nasadzuje ten svoj tajomný úsmev. Uhrančivo naňho zízam, neschopná jediného slova. Práve sa podo mnou pohli tektonické dosky. *Skús sa uvoľniť, Ana*, prosí na kolenách moje umučené podvedomie.

„Knihy,“ zašepkám, ale moje podvedomie vreští: *Ty! To ty ma bavíš!* Okamžite ho zastavím, zdesená zistením, že sa moje duchovno zaoberá takýmito neuskutočniteľnými myšlienkami.

„Aké knihy?“ Nakláňa hlavu nabok. *Čo sa tak zaujíma?*

„No, poznáte to. Nič neobyčajné. Klasika. Predovšetkým britská literatúra.“

Premasíruje si bradu medzi palcom a ukazovákom, akoby sa nad mojou odpoveďou zamyslel hlbšie. Alebo sa iba príšerne nudí a snaží sa to zamaskovať.

„Potrebujete ešte niečo iné?“ Musím sa voľajako odreagovať – pohľad na jeho ruky v kombinácii s jeho tvárou je príliš omračujúci.

„Ja ani neviem. Odporučili by ste mi niečo?“

Ja, aby som ti niečo odporučila? Veď ani neviem, čo sa s tými vecami chystáš robiť.

„Myslíte niečo, čo sa vám bude hodiť, keď budete doma majstrovať?“

Prikývne a oči mu ožijú šibalstvom. Už sa zase červenám, a tak hodím očami dolu na jeho priliehavé džínsy.

„Montérky,“ vypadne zo mňa a hneď mi je jasné, že som zabudla strážiť, čo vypúšťam z úst.

Pokrčí čelo a znovu sa dobre baví.

„Nechcete si predsa zničiť oblečenie.“ Nesmelo ukážem rukou na jeho nohavice.

„Vždy si ich môžem vyzliecť,“ povie s úsmevom.

„Ehm...“ Do tváre sa mi zase hrnie krv. Teraz už má najskôr farbu komunistického manifestu. *mlč už. Preboha mlč!*

„Tak ja si nejaké vezmem. Božechráň, aby som si zničil oblečenie,“ skonštatuje sucho.

Pokúšam sa zo svojej hlavy vygumovať spontánne vzniknutú predstavu Christiana Greya bez nohavíc.

„Bude to všetko?“ zašomrem, keď mu podávam modrú pracovnú kombinézu.

Moju otázku prechádza bez povšimnutia.

„Ako ste na tom s tým článkom?“

Konečne mi položil normálnu otázku. Úplne odlišnú od všetkých zmätených dvojzmyslov a narážok... otázku, na ktorú som schopná odpovedať. Chytám sa jej oboma rukami ako topiaci sa stebľa trávy a odpovedám úprimne.

„Ja ho nepíšem, to Katherine. Slečna Kavanaghová. Moja spolubývajúca, to ona je autorkou. A je z neho unesená. Katherine je šéfredaktorkou našich novín a, samozrejme, bola zdrvená, že s vami ten rozhovor nemohla urobiť sama.“ Mám pocit, akoby som sa po veľmi dlhom čase mohla nadýchnuť – konečne normálna téma na konverzáciu. „Iba ju mrzí, že nemá k nemu žiadne vaše nové fotografie.“

„A aké snímky by si predstavovala?“

Ejha. S takouto reakciou som teda nepočítala. Iba myknem plecocom. Netuším.

„No, ešte sa tu zdržím. Čo zajtra...?“

„Vy by ste súhlasili s fotografovaním?“ Môj hlas sa zase podobá piskotu. Kate by bola v siedmom nebi, keby som jej toto dohodila. *A zase by si ho zajtra videla*, ozve sa zvodný šepot z tmavého kúta môjho podvedomia. Hneď tú myšlienku potláčam – je hlúpa a absurdná...

„Kate by bola nadšená – teda, pokiaľ zoženieme fotografa.“ Urobilo mi to takú radosť, že sa na neho nevedomky široko usmievam. Pootvorí pery, akoby sa nimi ostro nadychoval. Zažmurká. Na zlomok sekundy vyzerá, že je úplne mimo... Zem sa vychyluje zo svojej osi a tektonické dosky kotvia v nových polohách.

Ty kokso. Christian Grey vypadol zo svojej roly!

„Tak mi dajte vedieť, pokiaľ ma budete zajtra potrebovať.“ Siaha do zadného vrecka a vyťahuje peňaženku. „To je moja vizitka. Je tam číslo na môj mobil. Museli by ste zavolať zajtra ráno, pred desiatou.“

„Tak dobre.“ škerím sa na neho. Kate sa zblázni od radosti.

„Ana!“

Na druhom konci uličky sa objavuje Paul. Je to najmladší brat pána Claytona. Začula som, že prišiel domov z Princetону, ale nečakala som, že sa ním dnes uvidím.

„Ehm, ospravedlňte ma na chvíľu, pán Grey.“

Zamračí sa, keď sa mu chystám ukázať chrbát.

Paul bol vždy skvelý kamarát, a práve v tejto zvláštnej chvíli, ktorú tu trávim s bohatým, mocným, nadprirodzene atraktívnym, kontrolou posadnutým Greyom, je úžasne milé hovoriť s niekým normálnym. Paul ma prekvapuje nečakane pevným objatím.

„Čau, Ana, strašne rád ťa vidím,“ prekypuje nadšením.

„Ahoj, Paul, ako sa máš? Prišiel si na bratove narodeniny?“

„Áno. Vyzeráš skvele, Ana, fakt dobre,“ zubí sa a skúmavo si ma obzerá, zatiaľ čo si ma drží na dĺžku ramien. Potom ma púšťa, ale vo vlastníckom geste necháva ruku prehodenú cez moje ramenná. Rozpačito si prestúpim. Paul bol vždy až príliš familiárny, ale je príjemné ho vidieť.

Hádzem letný pohľad na Christiana Greya. Sleduje nás ako ostriež, prižmúreným podozrievavým pohľadom, ústa stiahnuté do tvrdej nevýraznej linky. Premenil sa z príjemného zákazníka na niekoho úplne iného, niekoho chladného a neskutočného.

„Paul, mám tu zákazníka. Niekoho, s kým by si sa mal zoznámiť,“ vravím so snahou zmierniť to nepriateľstvo, ktoré Greyovi srší z očí. Chytám Paula a vediem ho k nemu. Obidvaja sa vzájomne premeriavajú pohľadmi. Atmosféra okolo nás náhle klesá na bod mrazu.

„Takže, Paul, toto je Christian Grey. Pán Grey, Paul Clayton. Jeho brat to tu vlastní.“ Z nejakého iracionálneho dôvodu mám pocit, že by som mala vysvetliť viac.

„Poznám Paula, odkedy tu pracujem, aj keď sa nevidáme veľmi často. Práve sa vrátil z Princetону, kde študuje obchodný manažment,“ trepem nezmysly... *Mlč už!*

„Pán Clayton.“ Christian ponúka Paulovi ruku, v tvári nečitateľný výraz.

„Pán Grey.“ Paul si s ním podáva ruku. „Počkajte – azda nie *ten* Christian Grey? Ten z Grey Enterprises Holdings?“ Paul prechádza od rozmrzenosti k úctivosti v priebehu nanosekundy. Grey sa naňho zdvorilo usmeje, ale ten úsmev sa mu v očiach neodrazí.

„Pane – môžem vám niečo ponúknuť?“

„Anastasia sa už o mňa postarala, pán Clayton. Venovala mi všetku svoju pozornosť.“ Jeho výraz síce zostáva nemenný, ale to, čo hovorí... ako keby hovoril o niečom úplne inom. A to ma mátie.

„Super,“ odpovie Paul. „Takže sa uvidíme potom, Ana.“

„Samozrejme, Paul.“ Pozerám sa, ako mizne v sklade. „Ešte niečo iné, pán Grey?“

„To bude všetko.“ Jeho tón je strohý a studený. Kruci... čo som ho urazila? S dôkladným nádychom sa otáčam a vyrážam k pokladnici. *Čo ho žerie?*

Počítam špagát, montérky, lepiacu pásku a káblové svorky.

„Bude to štyridsaťtri dolárov, prosím.“ Pozriem naňho a vzápätí oľutujem, že som to urobila. Prepaľuje ma upreným pohľadom. Je to znepokojujúce.

„Prosíte si tašku?“ pýtam sa, keď beriem jeho kreditnú kartu.

„Áno, Anastasia.“ Pomazná sa s mojím menom na jazyku tak, že sa mi z toho znova rozbúcha srdce. Sotva lapám po dychu. Rýchlo ukladám jeho nákup do igelitovej tašky.

„Takže mi zavoláte, pokiaľ ma budete chcieť na to fotenie?“ Odrazu znie zase ako biznismen. Pritakám, pretože som znovu stratila schopnosť rozprávať, a vraciam mu jeho kartu.

„Dobre, zajtra dovidenia, azda.“ Už je na odchode, ale vzápätí sa zarazí. „Anastasia, som rád, že slečna Kavanagiová nemohla prísť na ten rozhovor.“ Usmeje sa a s novonadobudnutou rozhodnosťou a taškou hodenou cez plece opúšťa obchod. Za sebou ne-

cháva roztrasenú kôpku rozbúrených ženských hormónov. Niekoľko ďalších minút trávim zízanim na zatvorené dvere, ktorými práve odišiel. Až neskôr znovu pristávam na planéte Zem.

Fajn... takže sa mi páči. Konečne si to pripúšťam. Už to pred sebou neskryjem. Toto som nikdy predtým necítila. Je pekný. Dokonca veľmi pekný. Ale nemám šancu, to viem. Vzdychnem si, a trpko sa poľutujem. Ocitol sa tu jednoducho zhodou náhod. Aspoň ho môžem obdivovať z diaľky, nie? To nikomu neuškodí. A pokiaľ zoženiem fotografa, môžem ho začať obdivovať hneď zajtra. V očakávaní si zahryzmem do spodnej pery a zisťujem, že sa usmievam ako nejaká školáčka. Musím zavolať Kate a zorganizovať fotenie.

Kapitola 3

Kate je v eufórii.

„Ale čo robil u Claytonovcov?“ Tá jej zvedavosť na mňa srší aj cez telefón. Volám jej schovaná v hĺbkach skladu za predajňou a snažím sa zniet nenútené.

„No... bol tu niečo zariaďovať.“

„Ja si myslím, že toto je už naozaj veľká zhoda náhod, Ana. Nenapadlo ti, že možno skôr prišiel za tebou?“

Srdce mi pri tejto myšlienke vynechá úder, ale hneď sa spa-mätá. Prostým a jednoduchým faktom totiž zostáva, že tu bol ob-chodne.

„Mal cestu na našu poľnohospodársku fakultu. Podporuje tam nejaký výskum,“ poznamenám.

„Veď hej. Dal predsa katedre dvaapolmiliónový grant.“

Ty kokso!

„Ako to vieš?“

„Ana, som novinárka, písala som jeho medailón. Vedieť to je moja práca.“

„Dobre, Carla Bernsteinová. Tak chceš tie fotky?“

„Samozrejme, že áno. Otázkou je, kto to urobí a kde.“

„Miesto môžeme vyriešiť s ním. Vravel, že tu zostáva.“

„Ty ho môžeš kontaktovať?“

„Mám jeho mobil.“

Kate sa nahlas zadrhne.

„Chceš povedať, že ti najbohatší, najzáhadnejší a najneuchopiteľnejší slobodný chlap v štáte Washington dal číslo na svoj mobil?!“

„Ehm... áno.“

„Ana! Ty sa mu páčiš. O tom niet pochýb,“ vydýchne empaticky.

„Kate, iba sa snaží byť milý.“ Len čo to vyslovím, viem, že to nie je pravda – Christian Grey nerobí *milé* veci. Nanajvýš tak zdvorilé. *Možno má Kate pravdu*, zašeptá malý tichý hlások. Z predstavy, že možno, iba možno by som sa mu mohla páčiť, sa mi zježia chĺpky na krku. Veď vlastne povedal, že je rád, že ten rozhovor nerobila Kate. V duchu sa ticho zaradujem a poskočím, opájam sa myšlienkou, že by som sa mu naozaj mohla páčiť. Ale Kate ma vracia späť do reality.

„Nemám predstavu, koho na to fotografovanie zoženieme. Levi, náš stály fotograf, nemôže. Išiel na víkend domov do Idaho Falls. Bude pekne napálený, až zistí, že prešvihol fotenie jedného z najmocnejších podnikateľov Ameriky.“

„Hmm... A čo José?“

„Super nápad! Opýtaj sa ho ty – pre teba urobí čokoľvek. A potom zavolaj Greyovi a zisti, kam máme ísť.“ Kate ma tým svojim povýšeneckým správaním voči Josému štve.

„Myslím, že by si mu mala zavolať ty.“

„Komu? Josému?“ odvrkne.

„Nie. Greyovi.“

„To ty k nemu máš vzťah, Ana.“

„Vzťah?“ vybuchnem a môj hlas pritom vyletí o niekoľko oktáv vyššie. „Veď toho chlapa sotva poznám!“

„Aspoň si sa s ním už videla,“ posťažuje si zatrpknuto. „A zdá sa, že on by ťa rád poznal lepšie. Ana, jednoducho mu zavolaj,“ vyštekne na mňa a zavesí. Niekedy je taká panovačná. Zamračím sa na telefón a vyplazím naň jazyk.

Práve píšem správu Josému, keď do skladu vchádza Paul a hľadá brúsny papier.

„Máme tu celkom tlačenicu, Ana,“ upozorňuje ma taktne.

„Jasné, prepáč,“ vypustím zo seba a chystám sa naspäť.

„Hej, a odkiaľ vlastne poznáš Christiana Greya?“ nadhodí Paul naoko nenútené.

„Musela som s ním urobiť rozhovor do študentských novín. Kate bola chorá,“ pokrčím plecami a tentoraz v nenútenosti zlyhávam ja.

„Christian Grey u Claytonovcov. Len si to predstav,“ rozplýva sa zasnene. Potom potrasie hlavou, akoby si ju chcel vyčistiť. „Mimochodom, čo takto zájsť zajtra večer na drink alebo také niečo?“

Kedykoľvek príde domov, snaží sa ma vytiahnuť von a ja vždy odmietnem. Je to náš rituál. Myslím si, že chodenie s bratom šéfa nie je dobrý nápad. A okrem toho, Paul je skrátka taký typický predstaviteľ amerického chlapca odvedľa, a ani s obrovskou dávkou predstavivosti nepripomína žiadneho literárneho hrdinu. *A Grey hádam hej?* pýta sa moje podvedomie s vyzývavo zdvihnutým obočím. Nekompromisne ho zarazím.

„Nemáte vari rodinnú večeru alebo voľajakú oslavu s bratom?“

„Tá bude zajtra.“

„Možno inokedy, Paul. Večer sa musím učiť. Na budúci týždeň robím štátnice.“

„Jedného krásneho dňa povieš *áno*, Ana,“ usmeje sa, a ja sa pracem do obchodu.

„Ale ja fotím miesta, nie ľudí,“ zahundre José.

„José, prosím,“ drankám. Pochodujem po našej obývačke, v ruke zvieram mobil a zízam z okna na slabnúce večerné svetlo.

„Daj mi ten telefón.“ Kate mi vyškľbne mobil z ruky a šarmantne si prehodí svoje hodvábne, medenoblondávané vlasy cez plece.

„A teraz ma počúvaj, José Rodriguez! Pokiaľ chceš, aby naše noviny informovali o otvorení tvojej výstavy, tak pre nás toto fotenie zajtra urobíš, jasné?“ Kate dokáže byť až desne neústupčivá. „Fajn, Ana sa ti ozve a určí ti miesto a čas. Nazdar zajtra.“ A položí mu to.

„Vybavené. Teraz už iba zisti, kedy a kde to chce. Zavolaj mu.“ Podáva mi telefón a mne sa otáča žalúdok naruby. „Zavolaj Greyovi. Teraz!“

Zamračím sa na ňu a siahnem do zadného vrecka svojich nohavíc pre jeho vizitku. Zhlboka sa nadychujem a roztrasenými prstami vyťukávam číslo.

Dvíha to po druhom zazvonení. Jeho tón je pokojný, úsečný a chladný.

„Grey.“

„Ehm... pán Grey? Tu je Anastasia Steelová.“ Som taká nervózna, že nepoznávam svoj vlastný hlas. Na druhom konci sa rozhostí krátke ticho, a ja sa počas neho celá rozochvejem.

„Slečna Steelová. Veľmi rád vás počujem.“ Farba jeho hlasu sa mení. Je prekvapený, aspoň si myslím, a znie tak... srdečne, dokonca *zvodne*. Zasekáva sa mi dych, cítim, ako sa červenám. Odrazu si uvedomujem, že na mňa Katherine Kavanaghová čučí s otvorenými ústami, a tak miznem v kuchyni, aby som sa zbavila jej nevítanej pozornosti.

„Totiž... radi by sme urobili tie fotky pre článok.“ *Dýchaj, Ana, dýchaj.* Moje pľúca sa spontánne zhlboka nadýchnu. „Zajtra, pokiaľ vám to vyhovuje. Kde by sa vám to hodilo, pán Grey?“

Jeho úsmev sfingy si viem predstaviť aj cez telefón.

„Bývam v hoteli Heathman v Portlande. Môžeme sa stretnúť, povedzme, o pol desiatej ráno?“

„Dobre, Heathman, budeme tam.“ V tej chvíli som už celá upachtená a zadychčaná – takmer ako dieťa, nie ako dospelá žena, ktorá má v štáte Washington právo voliť a legálne piť alkohol.

„Už sa na to teším, slečna Steelová.“ Úplne vidím ten hriešny záblesk v jeho očiach. *Ako môže zo siedmich malých slov urobiť taký mučivý prísľub?* Zložím. Kate je v kuchyni a s konsternovným výrazom na mňa otvorene zíza.

„Anastasia Rose Steelová. On sa ti páči! V živote som ťa nevidela ani nepočula takú... takú... rozhodenu. Ty sa červenáš!“

„Ježiš, Kate, veď vieš, že sa červenám stále. Je to moja obchodná značka. Tak nebuď smiešna,“ precedím cez zuby. Od samého prekvapenia zaklupká očami – obyčajne sa len tak nerozčúlím – a tak sa hned krotím. „Jednoducho sa mi zdá trochu... desivý. A to je všetko.“

„Takže Heathman,“ utrúsi Kate. „Zavolám tam a dohodnem miesto na fotenie.“

„A ja urobím večeru. Potom sa musím učiť.“ Nedokážem skryť podráždenie, ani keď otváram jednu z kuchynských skriniek a púšťam sa do varenia.

Tú noc spím nepokojne, prehadzujem sa zboka nabok. Sníva sa mi o dymovosivých očiach, pracovných kombinézach, dlhých nohách, dlhých prstoch a tajomných, temných, neprebádaných miestach. Dvakrát sa budím s búšiacim srdcom. *Výborne, zajtra budem vyzerat' naozaj skvele, s takým množstvom spánku,* počasťujem sa. Natriasam si perinu a pokúšam sa upokojiť.

Hotel Heathman sídli v úplnom centre Portlandu. Jeho impozantná budova je z hnedého kameňa, bola postavená na konci dvadsiatych rokov tesne pred začiatkom krízy. José, Travis a ja ideme mojím

chrobákom, zatiaľ čo Kate šoféruje svoj mercedes, pretože do môjho auta sa všetci nevmetíme. Travis je Josého kamarát a pomocník. Dnes mu bude robiť osvetľovača. Kate sa podarilo na dnešné dopoludnie v Heathmane objednať izbu zadarmo, výmenou za poďakovanie v článku. Keď na recepcii nahlási, že sme tu, aby sme vyfotili výkonného riaditeľa Christiana Greya, okamžite sme eskortovaní do apartmánu. Rozumie sa, do apartmánu bežnej veľkosti, pretože pán Grey už býva v tom najväčšom, aký v hoteli je. Odpreádza nás tam prehnane ochotný manažér hotela. Je veľmi mladý a z nejakého dôvodu veľmi nervózny. Mám dojem, že tým dôvodom je Katina krása a sebavedomé vystupovanie. Je ako bábka na jej motúze. Izby sú veľmi elegantné, okázalo a súčasne nevtieravo zariadené.

Je deväť hodín. Máme pol hodiny na to, aby sme všetko pripravili. Kate je vo svojom živle.

„Myslím, že budeme fotiť oproti stene, čo hovoríš, José?“ Na jeho odpoveď nečaká. „Travis, odnes tie stoličky. Ana, poprosila by si hotelovú službu o nejaké občerstvenie? A nech Greyovi odkážu, kde sme.“

Áno, pani. Je taká panovačná. Prevrátim oči a idem splniť rozkaz.

O pol hodiny neskôr vchádza do nášho apartmánu Christian Grey.

Paráda! Na sebe má bielu, pri krku rozopnutú košeľu a sivé flanelové nohavice, ktoré mu len tak ležérne splývajú z bokov. Neposlúšné vlasy má ešte vlhké po kúpaní. Iba z pohľadu na neho mi vysychá v ústach... je nebezpečne sexi. Nasleduje ho voľajaký tridsiatnik s vojenským zostrihom a so strniskom, oblečený v dokonalom čiernom obleku a kravate. Bez jediného slova sa postaví do kúta a nezúčastnene nás sleduje svojím orieškovohnedým pohľadom.

„Slečna Steelová, znovu sa stretávame.“ Grey mi podáva ruku a ja ju so zúrivým žmurkaním prijímam. Len čo sa naše dlane dotknú, pocítim nádhernú energiu – ako mnou prestupuje, celú ma

rozohrieva a spôsobuje, že sa červenám. Som presvedčená o tom, že môj trhaný dych musí byť počuť.

„Pán Grey, toto je Katherine Kavanaghová,“ hlesnem a ukážem rukou Katiným smerom. Tá k nemu pristupuje a neohrozene sa mu zahľadí priamo do očí.

„Húževnatá slečna Kavanaghová. Teší ma.“ Grey jej venuje malý úsmev a vyzerá skutočne potešene. „Už sa cítite lepšie? Anastasia mi vravela, že vám minulý týždeň nebolo dobre.“

„Som v poriadku, ďakujem, pán Grey.“ Bez mihnutia mu pevne potriasa rukou, a ja si v tej chvíli uvedomím, že chodila iba do tých najlepších súkromných škôl, aké v štáte Washington existujú. Pochádza z bohatej rodiny, je sebavedomá a vie, aké je jej postavenie na spoločenskom rebríčku. A nikdy netrepe žiadne hlúposti. V tomto ju obdivujem. „Ďakujem, že ste si urobili čas,“ predvedie mu zdvorilý profesionálny úsmev.

„Rado sa stalo,“ uisťuje ju Grey, ale pritom sa pozerá na mňa. A ja sa červenám. Už zase. Do hája!

„Toto je José Rodriguez, náš fotograf,“ poviem a usmejem sa na Josého, ktorý mi môj úsmev s nadšením opätuje. Jeho pohľad však ochladne, len čo sa pozrie na Greya.

„Pán Grey,“ kývne.

„Pán Rodriguez.“ Aj Greyov výraz sa mení, keď si Josého skúmavo premeriava.

„Kam ma chcete posadiť?“ spýta sa ho nakoniec a znie pri tom zľahka výhražne. Ale Katherine nenecháva Josého dirigovať toto predstavenie.

„Pán Grey – keby ste sa mohli posadiť sem, prosím. Pozor na tie káble. A potom urobíme aj pár fotiek postojacky.“ Smeruje ho k stoličke postavenej pri stene.

Travis zapína svetlá, čím Greya na chvíľu oslepuje, a následne sa mu ospravedlňuje. Potom sa už s Travisom utiahneme do

úzadia a sledujeme Josého, ako sa číní. Urobí niekoľko fotografií s prístrojom v ruke, žiada Greya, aby sa otočil tak a potom zase onak, pohol rukou hore a zase dolu. Nato prechádza k statívu a robí niekoľko fotiek odtiaľ, zatiaľ čo Grey asi dvadsať minút trepezlivo sedí a veľmi prirodzene pózuje. Moje pranie sa splnilo: môžem stáť v jeho blízkosti a obdivovať ho. V priebehu fotenia sa naše oči dvakrát stretnú a ja som ten, kto uniká zo zajatia jeho sivého pohľadu.

„Koniec sedenia,“ zasahuje znovu Kate. „Môžeme teraz postojáčky, pán Grey?“ vyzýva ho.

Grey vstáva a Travis sa ponáhľa, aby odstránil stoličku. Spúšť Josého Nikonu začína cvakať znovu.

„Ja si myslím, že by to mohlo stačiť,“ hlási José po ďalších piatich minútach.

„Výborne,“ zahlaholí Kate. „Ešte raz vám ďakujem, pán Grey.“ Podáva mu ruku, nasledovaná Joséom.

„Už sa nemôžem dočkať, keď si ten článok prečítam, slečna Kavanagová,“ utrúsi Grey a otáča sa ku dverám, pri ktorých stojím ja. „Odprevadíte ma, slečna Steelová?“ vyzve ma.

„Určite,“ vypustím dočista zmútená. Hádzem ustaraný pohľad na Kate, ale tá iba pokrčí plecami. Za ňou registrujem zamračeného Josého.

„Dovidenia všetkým,“ pozdraví Grey, keď otvára dvere a ustupuje, aby som mohla prejsť ako prvá.

Pri všetkých svätých... čo sa to tu robí? Čo odo mňa chce? Zostávam stáť na chodbe a nervózne sa ošivam, zatiaľ čo on vychádza z apartmánu, nasledovaný pánom Vojenským zostrihom v dokonalom obleku.

„Zavolám vás, Taylor,“ oznámi Vojenskému zostrihu. Taylor sa pomaly vzdaluje po chodbe a Grey otáča svoj sivý uhrančivý pohľad na mňa. *Doparoma... urobila som niečo zle?*

„Premýšľal som o tom, či by ste so mnou nezašli teraz na kávu.“

Srdce mám odrazu až na jazyku. Schôdzka?! Christian Grey ma pozýva na rande? *Pýta sa, či chceš ísť na kávu. Možno si myslí, že by si potrebovala životobudič*, otrávene zakvíli moje znovu jedovato naladené podvedomie. Odkašľem si, aby som voľajako dostala pod kontrolu svoje nervy na pochode.

„Musím všetkých odviezť domov,“ poviem ospravedlňujúco a nervózne pred sebou žmolím prsty na rukách.

„Taylor!“ zavolá tak nahlas, až nadskočím. Taylor, ktorý stále ešte odchádza chodbou, sa otáča a ide späť k nám.

„Idú na univerzitu?“ overuje si Grey už zase miernym hlasom. Prikývnem hlavou, som totiž v takom šoku, že nemôžem hovoriť.

„Taylor ich tam môže odviezť. Je to môj šofér. Máme tu veľké terénne auto, takže bude schopný vziať aj vaše vybavenie.“

„Pán Grey?“ ohlási sa Taylor zdvorilo, keď k nám dôjde. Vo svojom výraze nedáva najavo vôbec nič.

„Môžete, prosím, odviezť fotografa, jeho asistenta a slečnu Kavanaghovú domov?“

„Iste, pán Grey,“ odpovedá Taylor.

„Tak. Teraz už so mnou na tú kávu pôjdete?“ usmeje sa Grey, akoby to bola hotová vec.

Zamračím sa na neho.

„Teda – pán Grey, toto je naozaj... Počujte, Taylor ich nikam voziť nemusí.“ Hádzem krátky pohľad na Taylora, ktorého tvár zostáva absolútne nemenná. „Vymením si auto s Kate, ak chvíľu vydržíte.“

Greyovu tvár pretne žiarivý, nekontrolovateľne prirodzený úsmev, odhaľujúci jeho oslnivé biele zuby. *Bože môj...* Otvára mi dvere do apartmánu, aby som mohla znovu vojsť. Prešmyknem sa okolo neho, vstupujem do izby a nachádzam Kate pohltenú do intenzívnej debaty s Josém.

„Anastasia Steelová, myslím si, že sa mu jednoznačne páčiš,“ vypadne z nej bez akýchkoľvek okolkov a José na mňa uprie kyslý pohľad. „Ale ja mu neverím,“ dodáva Kate. Zdvíham ruky a dúfam, že jej to gesto zatvorí ústa. Nejakým zázrakom sa tak stane.

„Kate, mohla by som si požičať svoje auto? A tebe nechám Wandu.“

„Prečo?“

„Christian Grey ma pozval na kávu.“

Od prevrapenia jej padla sánka. Vždy viac ako výrečná Kate zrazu onemela! Tú chvíľu si plne vychutnávam. Chytá ma za ruku a vlečie do spálne, ktorá je vedľa obytnej časti apartmánu.

„Ana, niečo mi na ňom nesedí.“ V jej hlase jasne cítiť výstražný tón. „Je úchvatný, to súhlasím, ale tiež si myslím, že je nebezpečný. Hlavne pre niekoho, ako si ty.“

„Čo tým myslíš, *niekoho, ako som ja?*“ vyprosím si urazene.

„Niekoho takého nevinného, ako si ty, Ana. A ty vieš, čo tým myslím,“ odpovedá zľahka podráždene. A ja sa, samozrejme, červenám.

„Kate, je to iba káva. Tento týždeň sa mi začínajú skúšky a ja sa potrebujem učiť, takže sa nezdržím dlho.“

Našpúli pery, ako keby tú moju prosbu zvažovala. Potom konečne vytiahne z vrečka kľúče od svojho auta a podáva mi ich. Dávam jej tie svoje.

„Uvidíme sa neskôr. Nebuď tu dlho, inak sem pošlem kukláčov.“

„Ďakujem,“ zovriem ju v náručí.

Vraciam sa na chodbu, kde ma čaká Christian Grey, opretý o stenu ako nejaký model pózujúci pre luxusný časopis na kriedovom papieri.

„Dobre, ide sa na kávu,“ hlesnem, červená ako repa.

Spokojne sa uškrnie.

„Až po vás, slečna Steelová.“ Narovná sa, a rukou mi naznačí, aby som išla ako prvá. Na roztrasených nohách prechádzam chodbou, v bruchu cítim chvenie a srdce mi v divokom a nepravidelnom rytme naráža až na strop. *Idem na kávu s Christianom Greyom... A ja kávu neznášam.*

Kráčame spoločne hotelovou chodbou k výťahom. *Čo mu asi tak budem rozprávať?* Odrazu som úplne paralyzovaná od strachu. O čom sa spolu budeme baviť? Pre všetko na svete, čo už len my máme spoločné? Jeho mäkký a príjemný hlas ma však vytrhne zo zamyslenia.

„Ako dlho už sa poznáte so slečnou Katherine Kavanaghou?“

Pozrime sa, jednoduchá otázka pre začiatočníkov.

„Už od prvého ročníka. Je to moja veľmi dobrá kamarátka.“

„Hmm,“ zahundre vyhýbavo. Čo mu asi tak vrta v hlave?

Pri výťahu stlačí tlačidlo a takmer okamžite sa ozve cinknutie. Dvere sa otvárajú, a odkrývajú nám výhľad na mladý pár v tesnom objatí. Prekvapene a hanblivo od seba odskakujú a s prevínilými výrazmi sa pozerajú všade okolo seba, len nie na nás. Ja a Grey k nim nastupujeme.

Snažím sa zachovať si vážnu tvár, takže pozerám na podlahu a cítim, ako mi do líc vstupuje červeň. Pozerám cez mihalnice na Greya a zdá sa mi, že má na perách ľahký úsmev. Ale nie som si istá. Naši spolucestujúci mlčia, takže schádzame na prízemie v rozpačitom tichu. Dokonca nám k tomu nehrá ani výťahová hudba, ktorá by mohla priniesť trochu rozptýlenia.

Otvárajú sa dvere a na moje veľké prekvapenie ma Grey berie za ruku a drží ju v pevnom zovretí svojich dlhých prstov. Opäť pocítim to zvláštne chvenie a moje vyplašené srdce bije na poplach. Keď ma vedie od výťahu, počujeme, ako sa ten mladý pár za nami dusí výbuchmi smiechu. Grey sa usmeje.

„Čo majú všetci s tými výťahmi?“ zamrmle.

Prechádzame rozľahlou zaľudnenou hotelovou halou ku vchodu, pri ktorom sa Grey vyhyíba otáčacím dverám a ja premýšľam, či je to preto, aby ma nemusel pustiť.

Vonku je nádherná májová nedeľa. Je slnečné počasie a v uliciach nie je takmer žiadna premávka. Ideme doľava, pokračujeme až na roh ulice, kde na priechode čakáme na zelenú. A stále ma drží za ruku. *Idem po ulici s Christianom Greyom a on ma drží za ruku!* Takto si ma ešte nikdy nikto nevedol. Som celá roztrasená a točí sa mi hlava. Snažím sa zamaskovať ten nesmierne široký úsmev, od ktorého mi hrozí to, že sa mi hlava rozpadne na dve časti. *Snaž sa upokojiť, Ana*, naliehavo prosíka moje podvedomie. Konečne sa rozsvieti zelená a my sa dáme do pohybu.

Obchádzame štyri bloky, kým dôjdeme k bistru Portland Coffee House, pri ktorom Grey púšťa moju ruku a otvára mi dvere, aby som mohla vojsť.

„Čo keby ste vybrali stôl a ja zatiaľ objednám niečo na pitie? Čo si dáte?“ pýta sa, ako vždy, zdvorilosť sama.

„Dám si... čaj English Breakfast. Ale vrecko, prosím, nevkladať.“
Prekvapene dvíha obočie.

„Takže si nedáte kávu?“

„Neznášam kávu.“

Usmeje sa.

„Tak dobre, čaj bez vrecka. Sladíte?“

„Nie, ďakujem.“ Klopím zrak k svojim prepleteným prstom.

„Dáte si niečo pod zub?“

„Nie, ďakujem,“ pokrútim hlavou a on odchádza k pultu objednať.

Nenápadne po ňom pokukujem, ako stojí v rade a čaká, kým ho obslúžia. Mohla by som ho pozorovať celý deň... Je vysoký, má široké ramená a napriek tomu je štíhly. A tie nohavice, čo mu

tým spôsobom splývajú z bokov... *Bože môj*. Raz alebo dvakrát si svojimi elegantnými dlhými prstami prejde teraz už síce suché, ale stále ešte neuhladené vlasy. *Hmm... aj ja by som to rada urobila*. Táto nevítaná myšlienka okamžite spôsobila to, že sa moje líca opäť ocitli v jednom ohni. Hryziem si spodnú peru a znovu sklopím zrak na svoje ruky – nie som práve nadšená z toho, akým smerom sa uberajú moje tvrdohlavé myšlienky.

„Zaujímalo by ma, na čo myslíte.“ Grey je späť a uhrančivo ma pozoruje.

Bezpochyby som červená až za ušami. *Práve som chcela zaboriť prsty do tvojich vlasov a premýšľala som, či budú hebké na dotyk*. Zľahka potrasiem hlavou. V rukách drží tácku, ktorú kladie na malý okrúhly stolík z brezovej dyhy. Podáva mi šálku s tanierkou, malú kanvičku a tanierik, na ktorom leží osamotené čajové vrecúško s drobnou etiketou TWINNINGS ENGLISH BREAKFAST, môj oblúbený. On má kávu, na ktorej je z mliečnej peny vytvorený nádherný vzor lístka. *Ako to len robia?* zamýšľam sa mimovoľne. Kúpil si aj čučoriedkový koláčik... Odkladá tácku a sadá si oproti mne. Prekríži si nohy. Pôsobí neskutočne uvoľnene a v dokonalej súhre so svojím vlastným telom – to na ňom obdivujem. Ja sama som nešikovná a neohrabaná, a len ťažko som schopná dostať sa z bodu A do bodu B bez toho, aby som si neublížila.

„Nad čím premýšľate?“ pripomína mi.

„Toto je môj oblúbený čaj.“ Môj hlas pôsobí ticho a nezvučne. Jednoducho nemôžem uveriť tomu, že sedím v portlandskej kaviarni oproti Christianovi Greyovi. Zamračí sa. Pochopil, že niečo skrývam. Ponáram čajové vrecko do kanvice a vzápätí ho pomocou lyžice vyberám. Keď ho odkladám na tanierik, Grey pobavene nakloní hlavu nabok a zvedavo zdvihne obočie.

„Svoj čaj mám rada čierny a slabý.“

„Aha. Je to váš priateľ?“

Počkať... Čože?

„Kto?“

„Ten fotograf. José Rodriguez.“

Zasmejem sa, nervózna, ale aj zvedavá. Ako mu tá myšlienka napadla?

„Nie. José je môj dobrý kamarát, to je všetko. Prečo ste si mysleli, že je môj priateľ?“

„Podľa spôsobu, akým ste sa naňho usmievali. A on na vás.“ Drží ma v zajatí svojho pohľadu. Je taký znepokojujúci. Chcela by som uhnúť, ale som ako paralyzovaná... očarovaná.

„Beriem ho skôr ako súčasť rodiny,“ zašepkám.

Kývne hlavou, zdá sa, že ho moja odpoveď uspokojila, a zahľadí sa na svoj čučoriedkový koláčik. Dlhými prstami z neho zručne odstraňuje papierový košíček a ja ho pri tom fascinovane pozorujem.

„Dáte si?“ pýta sa a ten jeho tajomný pobavený úsmev je späť.

„Nie, ďakujem,“ odmietam zamračené a znova civiem na svoje ruky.

„A ten chlapec, ktorého som včera videl v obchode. Ani ten nie je váš priateľ?“

„Nie, Paul je iba kamarát. Už som vám to včera povedala.“ Toto začína byť trochu hlúpe. „Prečo sa pýtate?“

„Zdá sa, že vás muži znervózňujú.“

No teda – to je osobné. *Znervózňuješ ma akurát takt ty, Grey.*

„Jednoducho ma desíte.“ Síce sa červenám, ale v duchu sa chválim za svoju úprimnosť. Znovu si so záujmom prezerám svoje ruky. Počujem, ako sa prudko nadychuje.

„To by som aj mal,“ zahundre. „Ste veľmi úprimná. Neskláňajte, prosím, hlavu. Rád vám vidím do tváre.“

Zdvihnem zrak a on mi venuje povzbudivý, ale trpký úsmev.

„Pomáha mi to odhadnúť, na čo myslíte,“ vydýchne. „Ste pre mňa záhadou, slečna Steelová.“

Záhadou? Ja?

„Na mne nie je nič záhadné.“

„Myslím si, že ste veľmi uzavretá,“ prehodí.

Naozaj? *Jéj... ako to len robím?* Točí sa mi z toho hlava. *Ja a uzavretá? Ani náhodou!*

„Okrem okamihov, keď sa červenáte, samozrejme. Čo je dosť často. Veľmi rád by som vedel, prečo sa červenáte.“ Vkladá si do úst malý kúsok koláča a začína ho pomaly prežúvať bez toho, aby zo mňa spustil oči. A ja sa ako na rozkaz zapýrim. *Dočerta!*

„To vždy robíte také dôkladné analýzy?“

„Ani som si to neuvedomil. Urazil som vás?“ zaznie prekvapene.

„Nie,“ odpovedám pravdivo.

„Dobre.“

„Ale ste veľmi panovačný.“

Pokrčí čelo, a pokiaľ sa nemýlim, tak nepatrne zrumenie.

„Som zvyknutý presadzovať si svoje, Anastasia,“ utrúsi. „A to za všetkých okolností.“

„O tom nepochybujem. Prečo ste mi neponúkli, aby som vás oslovovala krstným menom?“ prekvapím sama seba svojou trúfalosťou. Ako sme sa len mohli dostať k takým vážnym témam? Vôbec sa to nevyvíja tak, ako by som si predstavovala. Ani sa mi nechce veriť, že voči nemu odrazu cítim takú nevraživosť. Akoby sa ma snažil sám pred sebou varovať.

„Moje krstné meno používajú iba členovia rodiny a blízki priatelia. Tak to mám rád.“

Aha. Takže nepovedal: „Hovorte mi Christian.“ Je to maniak posadnutý kontrolou, inak sa to vysvetliť nedá. Odrazu mám pocit, že by asi bolo lepšie, keby s ním ten rozhovor robila Kate. Našiel by seberovnú. A navyše, ona je takmer blondína – presnejšie povedané, blondína s nádychom dočervena – ako všetky ostatné

v jeho kancelárii. *A je krásna*, pripomína mi moje podvedomie. Ale tá predstava – Christian a Kate – sa mi nepáči.

Usrkávam si svoj čaj, a on vkladá do úst ďalší kúsok koláča.

„Ste jedináčik?“ pýta sa.

Teda... on neustále mení tému.

„Áno.“

„Povedzte mi niečo o svojich rodičoch.“

Prečo chce vedieť práve toto? Je to také *čudné*.

„Mama žije v Georgii so svojim novým manželom, Bobom. Môj otčim žije v Montesane.“

„A váš otec?“

„Môj otec zomrel, keď som bola ešte batola.“

„To mi je ľúto,“ zašepká a v tvári sa mu zľahka mihne skormútený výraz.

„Nepamätám sa naňho.“

„A vaša matka sa znovu vydala?“

Zaškerím sa.

„To si píšete.“

Nechápavo stiahne obočie.

„Vy nie ste práve otvorený typ človeka, čo?“ poznamená sucho, a s náznakom hlbokého zamyslenia si mädlí bradu.

„Podobne.“

„Ale vy už ste ma raz spovedali. A ja si spomínam na pár veľmi osobných otázok,“ zaškerí sa na mňa.

Preboha živého. On mi pripomína tú „gay“ otázku. Znovu ma kvôli nej fackuje hanba. Viem, že niekedy v priebehu nasledujúcich rokov budem potrebovať nejakú intenzívnu terapiu, aby som sa tak necítila vždy, keď si na to spomeniem. Rýchlo začínam tárať niečo o svojej matke – čokoľvek, len aby som potlačila *tú* spomienku.

„Moja mama je úžasná. Nevyliciteľná romantička. Práve prežíva svoje štvrté manželstvo.“

Christian prekvapene dvíha obočie.

„Chýba mi,“ pokračujem. „Teraz má Boba. A ja iba dúfam, že na ňu dá pozor a že zachráni situáciu, keď sa jej bláznivé nápady nepodaria tak, ako si ich namalovala,“ usmejem sa s láskou. Už som ju tak dlho nevidela. Christian ma skúmavo pozoruje a občas si usrkne zo svojej kávy. Naozaj by som sa nemala pozerať na jeho ústa.

„A s otčimom vychádzate dobre?“

„Samozrejme. Vyrastala som s ním. Považujem ho za svojho otca.“

„A aký je?“

„Ray? Je dosť... uzavretý.“

„A to je všetko?“ začuduje sa.

Pokrčím plecami. Čo akože čaká? Môj životný príbeh?

„Uzavretý asi ako jeho nevlastná dcéra,“ pokúša sa ma vyprovokovať.

Odolávam pokušeniu prevrátiť oči.

„Má rád futbal – hlavne ten európsky – a bowling, a muškárenie a výrobu nábytku. Je tesár. Bývalý vojak,“ konštatujem.

„A vy ste s ním žili?“

„Áno. Keď som mala pätnásť rokov, mama sa zoznámila s manželom číslo tri. A ja som zostala s Rayom.“

Zamračí sa, ako keby tomu celkom nerozumel.

„Prečo ste nechceli žiť so svojou matkou?“ utrúsi.

Tak do toho ho ale naozaj nič nie je.

„Manžel číslo tri žil v Texase. No môj domov bol v Montesane. A... pochopte, mama bola čerstvo vydatá.“ Odmlčím sa. Mama o manželovi číslo tri nikdy nehovorí. Kam tým Grey mieri? Toto ho *naozaj* nemusí zaujímať. *Túto hru však môžu hrať aj dvaja.*

„Povedzte mi niečo o svojich rodičoch,“ vyzývam ho.

Pokrčí plecami.

„Môj otec je právnik a mama je detská lekárka. Žijú v Seattli.“

Hm... vyrastal v zámožnej rodine. V duchu si predstavujem ten úspešný manželský pár, ktorý adoptoval tri deti; pričom z jedného z nich sa vykluje krásny muž, ktorý sa ponorí do sveta obchodu a bez cudzej pomoci si ho podmaní. Čo ho asi k tomu viedlo? Jeho rodičia musia byť naňho hrdí.

„A čo robia vaši súrodenci?“

„Elliot je staviteľ a moja malá sestra je v Paríži, kde študuje kuchárske umenie u voľajakého renomovaného francúzskeho šéfkuchára.“ Pozrie sa na mňa podráždeným pohľadom – buď nechce hovoriť o sebe, alebo o svojej rodine.

„Počula som, že Paríž je prekrásny,“ utrúsím. Prečo nechce hovoriť o svojej rodine? Lebo je adoptovaný?

„Je nádherný. Boli ste tam?“ spýta sa, a jeho napätie upadá do zabudnutia.

„Nikdy som neopustila Štáty.“ Tak a nakoniec sa bavíme o banalitách. Čo predou mnou skrýva?

„Chceli by ste sa tam pozrieť?“

„Do Paríža?“ Ledva tú vetu zo seba vykoktám. Vyvádza ma to z miery – kto by sa nechcel pozrieť do Paríža? „Samozrejme,“ pripúšťam. „Ale Anglicko by som videla ešte radšej.“

Nakláňa hlavu nabok a ukazovákou si prechádza po spodnej pere... *Bože.*

„Pretože...?“

Zažmurkám. Začni sa sústrediť, Steelová!

„Je to domov Shakespeara, Austenovej, sestier Brontëových... Thomasa Hardyho. Rada by som videla miesta, ktoré inšpirovali týchto ľudí na napísanie takých úžasných kníh.“

Tá zmienka o literárnych velikánoch mi pripomína, že by som mala študovať. Pohľadom kontrolujem hodinky. „Už radšej pôjdem. Musím sa učiť.“

„Na skúšky?“

„Áno. Začínajú sa v utorok.“

„Kde je auto slečny Kavanaghovej?“

„Na hotelovom parkovisku.“

„Odprevadím vás späť.“

„Ďakujem za čaj, pán Grey.“

Vyčarí ten svoj zvláštny, úžasne tajomný úsmev.

„Nemáte za čo, Anastasia. Potešenie bolo na mojej strane. Podte,“ zavelí a natiahne ku mne ruku. Celá omámená ju vezmem a nechávam sa vyviesť von z kaviarne.

Mierime späť k hotelu v niečom, čo by som rada pomenovala spoločným mlčaním. Aspoň on vyzerá ako zvyčajne. Pokojne a vyrovnané. Zato ja sa zúfalo snažím vyhodnotiť, ako vlastne tá naša malá ranná káva dopadla. Mám pocit, akoby som práve absolvovala vstupný pohovor na nejakú pozíciu, lenže netuším na akú.

„To vždy nosíte džínsy?“ nadhodí načakane.

„Väčšinou.“

Prikývne. Sme späť, stojíme pri priechode k hotelu. V hlave mi víria zmätené myšlienky. *Toto čo bolo za otázku?* Viem, že náš čas vypršal. Je to tak. A ja som ho premárnila, to viem tiež. Aj tak určite niekoho má.

„Chodíte s niekým?“ vyhrknem. Doparoma – *naozaj som to práve vyslovila nahlas?*

Vytiahne jeden kútik v polovičnom úsmeve a zahľadí sa na mňa.

„Nie, Anastasia. Ja na chodenie veľmi nie som,“ hovorí mierne.

Uf... *a to čo znamená?* Nie je homosexuál. Alebo možno je. V tom rozhovore mi musel klamať. Chvíľu mám pocit, že sa mi to chystá vysvetliť, dať mi k tomu záhadnému tvrdeniu nejaký návod, ale on mlčí. Musím ísť. Musím sa pozviechať a usporiadať

si myšlienky. Musím sa dostať z jeho vplyvu. A tak vykročím, pričom zakopnem a strmhľav padám na cestu.

„Dočerta, Ana!“ vykrikuje Grey. Šklbne tou rukou, ktorou ma ešte stále drží tak silno, že ma strhne späť k sebe, zatiaľ čo okolo prefrčí cyklista, ktorý si to ženie jednosmerkou v protismere, a iba tesne ma minie.

Stane sa to tak rýchlo – v jednej chvíli padám, a v ďalšej som v Christianovom náručí a on si ma pevne tlačí na hrudník. Cítim jeho čistú a osobitú vôňu. Je to zmes čerstvo vypranej voňavej bielizne a nejakej drahej kolínskej. Doslova ma to opája. Zhlboka sa nadychujem.

„Si v poriadku?“ zašeptá. Jednou rukou ma objíma a tlačí k sebe, zatiaľ čo prsty druhej ruky jemne prechádzajú po mojej tvári, aby sa presvedčil, či som celá. Palcom zavadí o moju spodnú peru a ja počujem, ako mu viazne dych. Uprene sa mi zadíva do očí, a ja na okamih ten jeho dychtivý uhrančivý pohľad opätujem; alebo je to možno celá večnosť... nakoniec môj zrak neomylnne sklzáne k jeho krásnym perám. A ja si úplne prvýkrát vo svojom živote prajem, aby ma niekto pobožkal. Chcem cítiť jeho pery na svojich.

Kapitola 4

Tak už ma, dočerta, pobožkaj! pokúšam sa mu vsugerovať, sama neschopná pohybu. Som paralyzovaná nejakou zvláštnou potrebou, dočista uväznená v jeho moci. Fascinovane civiem na jeho ústa a on na mňa upiera zastrený, tmavnúci pohľad. Jeho dych sa prehľbuje, a ja prestávam dýchať. *Držíš ma predsa v náruči. Tak ma pobožkaj. Prosím.* Zatvára oči a s hlbokým nádychom ľahko potrasie hlavou, akoby tým odpovedal na moju nevyslovenú prosbu. Keď znovu otvorí oči, zrkadlí sa v nich nové odhodlanie, neochvejné rozhodnutie.

„Anastasia, mala by si sa odo mňa držať ďalej. Nie som pre teba ten pravý,“ zašepká. *Čože? A toto čo má znamenať?* To by som azda mala posúdiť sama, nie? Zamračím sa na neho a moju myseľ zaplavuje horký nesúhlas.

„Dýchaj, Anastasia, dýchaj. Ja ťa teraz znovu postavím a pustím ťa,“ prehovára ku mne ticho, a pritom ma od seba jemne odtláča.

Žilami sa mi divoko valí adrenalín, vyplavený po tom bezmála dokonalom karambole s cyklistom, a vďaka tesnej Christianovej blíz-

kosti. Podlamujú sa mi kolená a točí sa mi hlava. *NIE!* Kričí moje podvedomie, keď ma Christian púšťa. Zrazu sa cítim okradnutá. Ruky necháva položené na mojich pleciach a drží si ma na dĺžku ramien, starostlivo skúmajúc moju reakciu. A jediná vec, na ktorú som v tú chvíľu bola schopná myslieť, je, že som chcela, aby ma pobožkal – dala som mu to dostatočne najavo –, a on to neurobil. *Nestojí o mňa.* On o mňa jednoducho nestojí. Totálne som tú rannú kávu pokašľala.

„Som v poriadku,“ vydýchnem, keď sa mi vráti reč. „Ďakujem,“ zahundrem a od samého poníženia umieram. Ako som len mohla našu situáciu tak strašne zle odhadnúť? Musím sa dostať preč z jeho dosahu.

„Za čo?“ začuduje sa. Ešte stále má ruky na mojich ramenách.

„Že si ma zachránil,“ zašepkám.

„Ten idiot išiel v protismere. Som rád, že som tu bol. Ešte teraz sa trasiem pri predstave, čo všetko sa ti mohlo stať. Nechceš si ísť na chvíľu sadnúť do hotela?“ Púšťa ma, ruku necháva klesnúť pozdĺž tela a ja pred ním stojím a pripadám si ako blázon.

Miernym potrasením si prečisťujem hlavu. Jednoducho už chcem ísť. Všetky moje tajné nevyslovené sny sa váľajú v prachu. On ma nechce. *Čo som si to nahovárala?* nadávam si. *Čo by s tebou Christian Grey robil?* vysmieva sa mi moje podvedomie. Ovíjam si ruky okolo trupu, otáčam sa späť na ulicu a s úľavou zaznamenávam, že už svieti zelená. Rýchlo vyrážam po priechode, viem, že Grey ma nasleduje. Pred hotelom sa k nemu otočím, ale nie som schopná pozrieť sa mu do očí.

„Ďakujem za čaj. A aj za to fotenie,“ vysúkam zo seba.

„Anastasia... ja...“ zarazí sa. Úzkosť v jeho hlase priťahuje moju pozornosť, takže sa naňho mimovoľne pozriem. Jeho sivý pohľad je beznádejný, nervózne si prehrabuje prstami vlasy. Vypadá zničený, frustrovaný, má strhaný výraz a jeho sebaovládanie sa niekam vyparilo.

„Áno, Christian?“ vyštekne podráždene, keď pokračuje v mlčaní. Skrátka už chcem vypadnúť. Potrebujem vziať svoju krehkú, zranenú pýchu a pokúsiť sa znovu ju zlepíť dohromady.

„Veľa šťastia pri štátniciach,“ zamrmle.

Ha! Tak to je ten dôvod, prečo vyzerá taký zničený? To má byť zbohom? Skrátka mi popraje šťastie pri skúškach?

„Vďaka.“ Nedarí sa mi skryť sarkazmus v hlase. „Zbohom, pán Grey.“ Otáčam sa na päte – celkom ohromená faktom, že sa pri tom nepotknem – a bez toho, aby som mu venovala ďalší pohľad, miznem v podzemných garážach.

Len čo ma pohltí betónová tma parkoviska pretkaná matným svetlom žiaroviek, opieram sa o stenu a vkladám si hlavu do dlaní. Čo som vlastne čakala? Cítim, ako sa mi do očí hrnú nepozvané a nevítané slzy. *Prečo plačem?* Zosúvam sa k zemi, kvôli tej nezmyselnej reakcii som sama na seba naštvaná. Priťahujem si kolená k telu a schúlim sa do kľbka. Chcela by som sa scvrknúť. Možno by sa tá absurdná bolesť zmenšila. Položím si bradu na kolená a nechávam tie hlúpe slzy tiecť prúdom. Plačem pre stratu niečoho, čo som nikdy v živote nemala. *Aké smiešne...* Oplakávať niečo, čo nikdy neexistovalo – pochovanú nádej, stratené sny, sklamané očakávanie.

Nikdy predtým som nebola tým, kto by bol odmietnutý. Jasné, vždy som bola medzi poslednými, koho vybrali do družstva basketbalu alebo volejbalu, ale tomu rozumiem – kombinácia behania a nejakej ďalšej činnosti, akou je napríklad hádzanie lopty, to nie je nič pre mňa. V akomkoľvek športe som nanič.

Ešte nikdy som sa nikomu takto neponúkla. Môj život je jeden veľký mindrák – som príliš bledá, chudá, nebdalo upravená, neohrabaná – a tým sa dlhý výpočet mojich nedostatkov končí. Takže som potenciálnych nápadníkov nemusela práve odháňať. Áno, bol tu jeden spolužiak z hodín chémie, ktorému som sa páčila,

ale nikto predtým ma nezaujal. Okrem Christiana. Prekliateho Greya. Možno by som mala byť ústretovejšia voči prejavom Paula Claytona a Josého Rodrigueza, aj keď som si istá, že ani jeden z nich kvôli mne neplače nikde v kúte. Možno sa iba potrebujem poriadne vyplakať.

Prestaň! Okamžite s tým prestaň! zakričí na mňa moje podvedomie, ruky založené, zapreté na jednej nohe a druhou si naštvane podupkáva. *Nasadni do auta, tahaj domov a začni sa učiť. Zabudni na neho... Hneď! A prestaň sa vyžívať v tom sebaľútostivom svinstve.*

Aby som sa upokojila, zhlboka sa nadýchnem a dvíham sa. *No tak, spamätaj sa, Steelová.* Vyrážam ku Katinmu autu a po ceste si utieram slzy. Už naňho nechcem myslieť. Budem tú nepríjemnú udalosť považovať za skúsenosť a budem sa sústrediť na skúšky.

Keď prichádzam domov, Kate sedí za jedálenským stolom pri svojom notebooku. Jej uvítací úsmev vädne hneď, keď ma zbadá.

„Ana, čo sa stalo?“

Ach nie. Len nie inkvizícia Katheriny Kavanaghovej. Iba pokrútim hlavou, čím jej dávam jasne najavo – *daj si pohov, Kavanaghová.* Ale práve tak by som mohla zaobchádzať s hluchým, slepým a nemým.

„Ty si plakala.“ Má výnimočný dar zdôrazňovať skutočnosti, ktoré sú na prvý pohľad zjavné. „Čo ti ten bastard urobil?“ zavrčí a pôsobí pri tom... fakt desivo.

„Ale nič, Kate.“ A to je práve ten problém. Pri tej myšlienke sa trpko usmejem.

„Tak prečo si teda plakala? Ty nikdy neplačeš,“ vraví už miernejšie. Vstáva, z jej zelených očí vyžaruje účasť. Objíma ma a tlačí k sebe. Budem jej musieť povedať aspoň niečo, aby som sa jej zbavila.

„Takmer ma zrazil cyklista.“ Nič lepšie mi nenapadá, ale aspoň na chvíľu to odpútava jej pozornosť... od neho.

„Preboha, Ana – si v poriadku? Nie si zranená?“ Podrží si ma v natiahnutých rukách a zbežne ma kontroluje pohľadom.

„Nie, Christian tej zrážke zabránil,“ hlesnem. „Ale bola som celkom otrasená.“

„Tak to chápem. A aké to s ním vlastne bolo? Veď ty kávu neznášaš.“

„Dala som si čaj. Bolo to fajn, ale niet o čom rozprávať. Vážne neviem, prečo ma pozval.“

„Pretože sa mu páčiš, Ana.“ Ruky jej ovisnú.

„Teraz už nie. Už sa nestretieme.“ Áno, darí sa mi tváriť nezúčastnene.

„Hm?“

No zbohom. Neskočila na to. Tak ako naposledy, aj teraz odchádzam do kuchyne, aby mi nevidela do tváre.

„Čo tým akože myslíš?“

„Ježiš, Kate, to je jasné.“ Prudko sa otáčam, takže sa stretieme pohľadmi vo dverách kuchyne.

„Mne teda nie,“ hovorí. „Dobre, tak má viac peňazí ako ty... ale, Ana, on má viac peňazí než väčšina ľudí v Amerike!“

„Kate, on je...“ myknem plecami.

„Ana! Prekristapána, koľkokrát ti to ešte budem musieť povedať? Ty si super kost!“ skáče mi do reči. Ach nie, už je to tu zas.

„Kate, prosím. Chcem sa ísť učiť,“ prerušujem ju.

Zamračí sa na mňa.

„Dobre, chceš vidieť ten článok? Je hotový. José urobil pár skvelých fotiek.“

Naozaj sa chcem týrať vizuálnou spomienkou na krásneho Christiana *Nechcem-ťa* Greya?

„Že váhaš.“ S nenúteným úsmevom sa ťahám k notebooku. A on je tam, díva sa na mňa z čiernobielej fotky. Uprene ma sleduje a vidí, ako po ňom túžim.

Predstieram, že článok čítam, ale celý čas len opätujem Greyov sivý pohľad a snažím sa prísť na to, prečo by nemal byť pre mňa tým pravým... jeho vlastnými slovami. A zrazu ma to udrie priamo do očí. On je jednoducho príliš krásny. Sme ako dva protipóly. Ako keby sme obaja pochádzali z inej dimenzie. Odrazu sa cítim ako Ikarus, ktorý sa dostal až príliš blízko k slnku, spálil sa a zrútil sa k zemi. Teraz už tie jeho slová dávajú zmysel. Toto tým určite myslel, teraz už to odmietnutie beriem lepšie... trochu. S tým sa dá žiť. Chápem to.

„Dobrá práca, Kate,“ dostanem zo seba. „Idem sa učiť.“ Už na neho nebudem myslieť, aspoň teraz. To si sľubujem, keď otváram svoje poznámky a začítam sa do nich.

Až v posteli, keď sa pokúšam zaspáť, dovoľujem svojim myšlienkam, aby sa v mojich spomienkach zatúlali k tomu podivnému dopoludniu. Znovu a znovu sa vraciam k tej poznámke. *Na chodenie veľmi nie som.* Som na seba naštvaná, že mi jej význam nedošiel hneď. Skôr, než ma držal v náručí a každúčká bunka môjho tela prosila o jeho bozk. Povedal to predsa jasne – nestojí o mňa ako o priateľku. Otáčam sa nabok. Napadá mi, či trebárs nedrží celibát. Zatváram oči a začínam podliehať spánku. Trebárs sa pre niekoho šetrí. *Hmm, ale určite nie pre teba.* To sa ozýva moje ospalé podvedomie a uštedruje mi posledný úder tesne predtým, než popustím uzdu svojim snom. Tú noc sa mi sníva o sivých očiach, o obrázkoch lístkov v mliečnej pene a ja bežím tmavými, strašidelne osvetlenými miestami a netuším, či pred niečím utekám, alebo tomu bežím v ústrety... ťažko povedať.

Položím pero. Hotovo. Štátnice sú za mnou. Na tvári sa mi rozlieva úsmev mačky Šklabky. A je to pravdepodobne môj prvý úsmev za posledný týždeň. Je piatok a my sa večer chystáme oslavovať

– akože *naozaj* oslavovať. Dokonca by som sa mohla opiť. Nikdy v živote som sa totiž neopila. Cez aulu letmo pozriem na Kate, ktorá ešte stále zúrivo píše. Päť minút do konca. A je to tu, koniec mojich školských rokov. Už nikdy nebudem musieť takto sedieť medzi vynervovanými, navzájom separovanými študentmi. V duchu od samej radosti robím kotrmelce s vedomím toho, že je to jediné miesto, kde niečo také dokážem. Kate dopisuje a odkladá pero. Mrknem tým smerom a ja teraz pre zmenu zachytávam jej Šklabkin úsmev.

Domov ideme spolu jej mercedesom, o skúškach sa naschvál nebavíme. Kate je skôr zaujatá tým, čo si večer oblečie do baru. Pri dome sústredene lovím v kabelke kľúče.

„Ana, máš tu balíček.“ Kate stojí na schodoch a v ruke zvierá zásielku zabalenú do hnedého kartónového papiera. *Zvláštne*. Na Amazone som si v poslednom čase nič neobjednávala. Kate mi podáva balíček a berie si odo mňa kľúče, aby odomkla. Je adresovaný slečne Anastasii Steelovej. Nie je na ňom adresa ani meno odosielateľa. Možno je to od mamy alebo od Raya.

„To bude od našich.“

„Tak to otvor!“ Kate prekypuje vzrušením, keď sa hrnie do kuchyne pre naše *skúšky-sú-za-nami-hurá* šampanské.

Otváram zásielku a vnútri nachádzam polokožený box na knihy, obsahujúci tri zachované, na prvý pohľad identické knižky v starej textilnej väzbe a jednoduchú bielu kartičku. Je na nej odkaz napísaný čiernym atramentom veľmi úhľadným písmom:

„Prečo ste mi nepovedali, že je to nebezpečné? Prečo ste ma nevarovali?“

„Pretože dámy vedía, na čo si majú dávať pozor, pretože čítajú romány, ktoré ich na také nástrahy upozornia...“

Okamžite spoznávam úryvok z *Tess*. Som omráčená zhodou náhod, veď som teraz na svojej záverečnej skúške tri hodiny v kuse písala o románoch Thomasa Hardyho. Možno to nie je náhoda... možno je to úmysel. Pozorne si knihy prezerám. Je to trojzväzkové vydanie *Tess z d'Urbervillovcov*. Otváram obal jednej z nich. Na titulnej strane je starým druhom písma vyrazené.

London: Jack R. Osgood, McIlvaine and Co., 1891.

Preboha – to je prvé vydanie! To muselo stáť celé imanie – a mne okamžite dochádza, kto mi ich poslal. Kate, ktorá teraz stojí po mojom boku, na tie knihy ohromene zíza. Berie mi z ruky lístok.

„Prvé vydanie,“ hlesnem.

„Nie.“ Katine oči sa rozširujú úžasom. „Grey?“

Prikývnem. „Nikto iný mi nenapadá.“

„Čo znamená ten odkaz?“

„To netuším. Ale myslím si, že je to varovanie – namojveru, on ma už zase varuje. Čo sa mu dobýjam do dverí?“ mračím sa.

„Ja viem, že sa o ňom nechceš baviť, Ana, ale on je z teba vážne hotový. Či už ťa varuje, alebo nie.“

Celý minulý týždeň som si netrúfla na Greya ani pomyslieť. Pripúšťam... jeho sivé oči ma ešte stále prenasledujú v snoch, ale viem, že to zaberie celú večnosť, kým dostanem z hlavy ten pocit, čo som mala, keď ma držal v náručí, než vygumujem spomienky na jeho nádhernú vôňu. Prečo mi to však posielal? Jasne mi povedal, že nie som pre neho ničím.

„Našla som tu jedno prvé vydanie *Tess* na predaj v New Yorku za štrnásťtisíc dolárov. Ale toto tvoje vyzerá, že je v oveľa lepšom stave. Muselo stáť viac.“ Kate to práve konzultuje so svojim dobrým priateľom Googlom.

„Ten úryvok – to hovorí Tess svojej mame po tom, čo ju Alec d'Uberville zneužije.“

„Ja viem,“ prehodí Kate. „Čo sa tým pokúša naznačiť?“

„Nemám potuchy a ani ma to nezaujímá. Toto od neho jednoducho nemôžem prijať. Pošlem mu to späť s rovnako nepochopiteľným úryvkom z nejakého iného bezvýznamného miesta v knihe.“

„Napríklad z tej časti, kde ju Angel Clare posielala do kelu?“ pýta sa Kate s kamennou tvárou.

„Áno, presne z tej,“ zasmejem sa. Milujem Kate; vždy ma podrží. Balím knihy späť a odkladám ich na jedálenský stôl. Kate mi podáva pohár šampanského.

„Na koniec skúšok a na náš nový život v Seattli,“ usmeje sa.

„Na koniec skúšok, na náš nový život v Seattli. A na výborné výsledky.“ Štrngáme na to.

Bar je hlučný a preplnený – plný takmer – absolventov, ktorí sa chcú opiť do nemoty. Pripája sa k nám José. Má síce pred sebou ešte rok, ale má chuť oslavovať a dodáva nám odvahu čeliť našej novonadobudutej slobode tým, že nám všetkým kupuje plnú karafu margarity. Keď dopíjam piaty pohár, je mi jasné, že po tom šampanskom to nebol úplne najlepší nápad.

„Čo budeš teraz robiť, Ana?“ huláka na mňa José cez okolitý hluk.

„Sťahujem sa s Kate do Seattlu. Rodičia jej tam kúpili byt.“

„*Dios mío*, čo si tu teraz počnem? Ale na tú moju výstavu prídeš.“

„Samozrejme, že áno, José. Tú si za nič na svete nenechám ujsť,“ uisťujem ho s úsmevom a on mi dáva ruku okolo pása a priťahuje si ma bližšie k sebe.

„To, že tam prídeš, pre mňa veľmi veľa znamená, Ana,“ šepká mi do ucha. „Dáš si ešte margaritu?“

„José Luis Rodriguez – ty sa ma snažíš opiť. A mám dojem, že sa ti to darí,“ uškrniem sa. „Myslím, že si dám radšej pivo. Dôjdem nám po džbán.“

„Viac pitia, Ana!“ zahlaholí Kate.

Kate má výdrž ako býk. Ruku má omotanú okolo Leviho, jedného z našich britských spolužiakov a zabehnutého fotografa študentských novín. Vzhľadom na pokročilú opitosť už však fotenie vzdal. Teraz má oči iba pre Kate. Tá je ako zvyčajne očarujúca – vo svojom miniatúrnom živôtku, vypasovaných džínsoch, vysokých podpätkoch a s vyčesanými vlasmi, ktorých uvoľnené pramienky jemne lemujú jej tvár. To ja som skôr na tričká a conversky, aj keď práve teraz mám na sebe svoje najpriliehavejšie džínsy. Vyvliekam sa z Josého objatia a vstávam od stola.

Ej, motá sa mi hlava.

Musím sa chytiť operadla stoličky. Dávať tequilu do koktailov – kto to kedy počul?

Cestou k baru mi prebleskne hlavou, že by som mala ísť na toaletu, keď už stojím. *Uvažuješ bystro, Ana.* Namáhavo sa predieram davom. Pri toaletách je, samozrejme, nával, ale aspoň stojím v pokojnej a chladnej chodbe. Nahmatám mobil, aby som pri tom čakaní niečím zabila čas. *Hmm... Komu som to volala naposledy?* Josému? A predtým – to číslo nepoznávam. No jasné. Grey, myslím, že je to jeho číslo. Zachichoem sa. Nemám predstavu, koľko je hodín; možno ho zobudím. Trebárs by mi mohol prezradiť, prečo mi poslal tie knihy a tú šifrovanú správu. Ak chce, aby som sa od neho držala ďalej, má mi dať pokoj. Potláčam opileckú grimasu a vytáčam spätnú voľbu. Berie to na druhé zazvonenie.

„Anastasia?“ Je prekvapený, že volám. No, vlastne, aj ja som prekvapená, že mu volám. A potom si môj omámený mozog niečo všíma... ako poznal, že som to ja?

„Prečo si mi poslal tie knihy?“ zaštebotám pripito.

„Anastasia, si v poriadku? Hovoríš voľajako divne.“ Jeho hlas je plný znepokojenia.

„Ja nie som čudná, to ty.“ Tak – a má to. Teraz to schytil od mojej alkoholom povzbudenej odvahy.

„Anastasia, ty si pila?“

„Čo ťa je do toho?“

„Som... zvedavý. Kde si?“

„V bare.“

„V ktorom bare?“ Teraz už znie podráždene.

„V portlandskom bare.“

„Ako sa dostaneš domov?“

„Však ja si už cestu nájdem.“ Tento rozhovor sa nevyvíja práve tak, ako som si predstavovala.

„Tak v ktorom bare si?“

„Prečo si mi poslal tie knihy, Christian?“

„Anastasia, kde si? Povedz mi to. Hneď.“ Jeho tón je taký... taký panovačný. To je jeho zvyčajná posadnutosť kontrolou. Predstavujem si ho ako filmového režiséra zo starých čias – v pumpkách, ako drží dobový megafón a trstenicu. Pri tejto predstave sa nahlas rozosmejem.

„Ty si taký... dominantný,“ chichúňam sa.

„No tak mi pomôž, Ana, kde, dočerta, si?“

Christian Grey predo mnou nadáva. Znovu sa zasmejem. „Som v Portlande... to je strááášne ďaleko od Seattlu.“

„Kde v Portlande?“

„Dobrú noc, Christian.“

„Ana!“

Skladám. Ha! Lenže mi nič nepovedal o tých knihách. Zamračím sa. Misia nesplnená. Som fakt dosť opitá – zatiaľ, čo sa posúvam v rade, neprijemne sa mi točí hlava. Ale čo, účelom flámu bolo opiť sa. A to sa mi podarilo. Tak také to teda je – *pravde-*

podobne to nebude skúsenosť, ktorú by som si chcela zopakovať. Konečne sa dostávam na rad.

Otupene zízam na leták pripevnený na vnútornej strane dveri toalety, vychvaľujúci prednosti bezpečného sexu. No to ma podrž, je možné, že som práve volala Christianovi Greyovi? Dočerta. Ozýva sa vyzváňanie môjho mobilu. Od ľaknutia nadskočím a prekvapene zdvihnem.

„Ahoj,“ vykóktám nesmelo do slúchadla. S tým som teda nepočítala.

„Idem si po teba,“ oznámi a položí. Iba Christian Grey dokáže znieť tak chladne a zároveň nebezpečne.

Do hája. Súkam sa do nohavíc. Srdce mi búcha ako na poplach. Ide si po mňa? *To nie.* Asi budem vracat'... alebo nie... som v pohode. Tak počkať. Ťahá ma za nos. Nepovedala som mu, kde som. Nemôže ma tu nájsť. A, mimochodom, trvalo by mu hodiny sa sem zo Seattlu dostať a v tom čase tu už dávno nebudeme. Umývam si ruky a skúmam svoju tvár v zrkadle. Pôsobím ľahko prekrvene a trochu rozmazane. *Hmm... to bude asi tou tequilou.*

Celú večnosť potom čakám pri bare na džbán piva a konečne sa vraciam ku stolu.

„Bola si dlho preč,“ vyčíta mi Kate. „Kde si bola?“

„Čakala som v rade na toalety.“

José s Levim vášnivo debatujú o nejakom miestnom bejzbálovom tíme. José prerušuje svoj vášnivý výlev, aby nám všetkým nalial pivo, a ja si dám poriadny dúšok.

„Kate, myslím, že sa radšej pôjdem prevetrať na čerstvý vzduch.“

„Ty nič nevydržíš, Ana.“

„O päť minút som späť.“

Znovu si razím cestu davom. Začína sa mi robiť zle, motá sa mi hlava a nohy ma nenesú práve isto. Aspoň nie tak isto ako zvyčajne.

Až keď hltám chladný večerný vzduch na parkovisku, zisťujem, ako veľmi som sa vlastne opila. Mám neostré videnie, naozaj vidím dvojmo ako v starých animáciách Toma a Jerryho. Asi budem vracat'. Prečo som sa vlastne takto zriadila?

„Ana,“ pripája sa ku mne José. „Si v pohode?“

„Myslím, že som toho vypila trochu veľa,“ mdlo sa na neho usmejem.

„To aj ja,“ zahundre a skúmavo sa na mňa zahľadí tým svojím tmavým pohľadom. „Nepotrebuješ sa oprieť?“ pýta sa, pristupuje bližšie a berie ma okolo pása.

„José, je mi fajn. Myslím, že to zvládnem.“ Jemne sa ho pokúšam odstrčiť.

„Prosím, Ana,“ zašepká, to už ma drží v náručí a tlačí k sebe.

„José, čo to robíš?“

„Ty vieš, že ťa mám rád, Ana. Prosím.“ Jednou rukou, ktorú má položenú na mojich bedrách, si ma pridržuje a druhou mi dvíha bradu. *To hádam nie... on sa ma chystá pobožkať.*

„Nie, José, prestaň – nie.“ Strkám do neho, ale jeho telo je ako hradba tvorená pevnými svalmi, nedokážem s ním hnúť. Medzitým mi zaboril ruku do vlasov a teraz ma za ne pridržuje.

„Prosím, Ana, *cariño*,“ šepká tesne pri mojich perách. Jeho dych je horúci a vonia príliš sladko – pivom a margaritou. Drobnými bozkami si preráža cestu pozdĺž hrany mojej čeluste až ku kútikom úst. Vnímam svoju rastúcu paniku, som opitá a nemám to pod kontrolou. Ten pocit ma desí.

„José, nie,“ zaprosím. *Toto nechcem.* Si môj priateľ a asi budem vracat'.

„Myslím, že dáma povedala nie,“ ozve sa z tmy ticho. Došľaka. Christian Grey, on je tu. Ako? José ma púšťa.

„Grey,“ povie stroho.

So strachom otáčam pohľad ku Christianovi. Ten pre zmenu vraždí očami Josého, zlostou celý bez seba. Do hája. Potom sa mi dvíha žalúdok. Moje telo už ďalej nedokáže tolerovať všetok ten alkohol a ja v nútenom predklone teatrálne vraciam na chodník.

„Ups – *dios mío*, Ana!“ José odo mňa znechutene odskakuje. Grey hmatne po mojich vlasoch, odstraňuje ich z palebnej zóny a jemne ma nasmeruje k vyvýšenému kvetináču na okraji parkoviska. S nesmiernou úľavou zaznamenávam, že sme v relatívnej tme.

„Pokiaľ budeš ešte vracat', urob to tu. Podopriem ťa.“

Jednou rukou ma objíma okolo ramien, v druhej zvierá moje vlasy v provizórnom chvoste tak, aby mi nepadali do tváre. Nemotorne sa ho pokúšam odstrčiť, ale vzápätí znovu vraciam... a potom ešte raz. *Panebože... ako dlho to ešte bude trvať?* Dokonca aj potom, keď už je môj žalúdok prázdny a nič už zo mňa nejde, zmietajú mojím telom plané krčovité sťahy. V duchu si prisahám, že už sa nikdy v živote neopijem. O takej prišernej situácii sa aj tak nedá hovoriť nahlas. Konečne to prestáva.

Rukami sa opieram o tehlovú stenu kvetináča, sotva sa držím na nohách. Také dôkladné vracanie je naozaj vyčerpávajúce. Grey ma púšťa a podáva mi vreckovku. Len on môže mať čistú bavlnenú vreckovku s monogramom. *CTG...* Ani som nevedela, že sa také ešte dajú kúpiť. Keď si utieram svoje ústa, mimovoľne sa zamýšľam na tým, čo znamená to *T*. Nedokážem sa odhodlať na to, aby som sa naňho pozrela. Prepadám sa od hanby, znechutená sama sebou. Momentálne túžim po tom, aby ma pohltila hlina pod tými azalkami v kvetináči. Byť všade inde, len nie tu.

José ešte stále postáva pri vchode do baru a sleduje nás. So zakvílením si vkladám hlavu do dlaní. Tento okamih je bezpochyby tým najhorším v mojom živote. Hlava sa mi točí už iba z toho, ako sa snažím vybaviť si ten, ktorý viedol doteraz – a jediný, ktorý mi napadá, je Christianovo odmietnutie. Ale toto je oveľa, oveľa viac než

jednoduché poníženie. Risknem jeden krátky pohľad na jeho tvár. Pozerá sa na mňa, v tvári dočista vyrovnaný, nič nehovoriaci výraz. Otáčam sa k Josému, ktorý sám vyzerá trochu zahanbený a práve tak ako ja dosť vyvalený z Greya. Prešpikujem ho svojím nazlostným pohľadom. Mám pár vybraných slov, ktorými by som rada počastovala môjho takzvané najlepšieho kamaráta, ale žiadne z nich sa nedá vysloviť pred pánom výkonným riaditeľom Christianom Greyom. *To si hádam robíš žarty, Ana. Práve ťa videl, ako hádžeš šablú na chodník a do miestnej flóry. Už si určite povšimol, že sa nesprávaš ako dáma.*

„Ja, ehm... uvidíme sa vnútri,“ zahundre José napriek tomu, že ho nikto z nás nevníma, a vytráca sa späť do budovy. Zostávam sama s Greyom. Ach nie. Čo mu mám akože hovoriť? Začnem tým, že sa ospravedlňím za ten telefonát.

„Prepáč,“ hlesnem s pohľadom zapichnutým do vreckovky, ktorú zúrivo žmolím medzi prstami. *Je taká jemná.*

„Za čo sa ospravedlňuješ, Anastasia?“

Dočerta, chce si ma vychutnať.

„Hlavne za ten telefonát. Za to, že mi bolo zle. Ten zoznam je nekonečný,“ zaskučím a cítim, ako sa mi hrnie krv do líc. *Prosím, prosím, môžem už zomrieť?*

„Toto sa prihodilo každému, len možno nie tak dramaticky ako tebe,“ prenáša sucho. „Ide o to, že musíš poznať svoje hranice, Anastasia. Teda, ja som za posúvanie hraníc všetkými desiatimi, ale toto si vážne prehnala. Mieniš z toho urobiť zvyk?“

Z prebytku alkoholu a z rozčúlenia sa mi asi rozletí hlava. Čo mu je, dokelu, do toho: Nevolala som ho sem. Hovorí, akoby mal štyridsaťpäť, hreší ma ako voľajaké rozmazané decko. Časť môjho ja by mu s chuťou hodila do tváre, že pokiaľ sa mi zachce opíjať sa do nemoty každú noc, bude to moje rozhodnutie – nič, do čoho by sa mohol miešať. Ale nemám na to dosť odvahy. Nie teraz, keď som sa pred ním povracala. Prečo vlastne nevzal nohy na plecía?

„Nie,“ hlesnem miesto toho kajúcne. „Ešte som sa nikdy v živote neopila. A práve teraz zo všetkého najviac túžim po tom, aby sa to už nikdy neopakovalo.“

Ja jednoducho nechápem, prečo sem prišiel. Cítim, ako na mňa idú mdloby. Všimne si to a zachytí ma ešte skôr, než spadnem; nadľahčuje ma vo svojom objatí a tlačí si ma k sebe ako malé dieťa.

„Tak poď, odveziem ťa domov,“ povie nakoniec.

„Musím to povedať Kate.“ *Už zase som v jeho náručí.*

„Môže jej to povedať môj brat.“

„Čože?“

„Môj brat Elliot sa práve baví so slečnou Kavanagovou.“

„Aha.“ Voľajako to nechápem.

„Bol so mnou, keď si mi volala.“

„V Seattli?“ Som z toho nejaká zmätená.

„Nie, ešte stále bývam v Heathmane.“

Ešte? Prečo?

„Ako si ma našiel?“

„Napichol som ti mobil, Anastasia.“

No samozrejme. Ako je to možné? Je to vôbec legálne? *Špión jeden*, zasyčí moje podvedomie cez ten tequilový opar, ktorý mi stále zatemňuje mozog. Ale z nejakého dôvodu – najskôr preto, že ide o *neho* – ho ignorujem.

„Mala si bundu alebo nejakú kabelku?“

„Hej, oboje. Christian, prosím, musím to povedať Kate. Bude sa o mňa strachovať.“ Stiahne pery a naštvane precedí pomedzi zuby.

„Keď musíš.“

Púšťa ma zo svojho zovretia a za ruku ma odvádza späť do baru. Som zoslabnutá, stále opitá, strápnená, vyčerpaná, ponížená... a nejakým zvláštnym nedopatrením, úplne mimo očakávania, rozochvená. Pevne zvieram svoju dlaň – a ja sa utápam vo

svojich pocitoch. Budem potrebovať aspoň týždeň na to, aby som ich všetky spracovala.

Vnútri je plno a hluk; začali hrať a tanečný parket praská vo švíkoch. Kate pri našom stole nie je a José sa niekam vytratil. Osa-melý Levi tam pôsobí ako kôl v plote.

„Kde je Kate?“ zakričím naňho cez ten rámus. V hlave mi začína pulzovať do rytmu dunivých basov hudby.

„Tancuje,“ zareve na mňa Levi a ja vidím, aký je našťvaný. Po-dozrievavo si premeriava Christiana. Súkam sa do svojho čier-neho kabátika a krížom cez rameno si vešiam tašku. Len čo si prehovorím s Kate, som pripravená odísť.

Kladiem ruku na Christianovo plece, stúpam si na špičky a kri-čím mu do ucha: „Je na parkete.“ Nosom sa pritom otieram o jeho vlasy a vdychujem jeho čistú sviežu vôňu. A všetky tie neznáme zakázané pocity, ktoré som sa snažila potláčať, sa nekontrolova-tele derú na povrch a zaplavujú moje vyprahnuté vnútro. Cítim, ako sa mi do tváre hrnie krv, a niekde hlboko, hlboko vnútri sa príjemne chvejem.

Christian prevráti oči, znovu ma berie za ruku a vlečie ma so sebou k baru. Obsluha sa mu okamžite venuje, pán *Kontrolou-po-sadnutý* Grey skrátka nemusí čakať. Vari mu ide všetko tak ľahko? Nepočujem, čo objednáva. Nakoniec mi podáva veľký pohár plný studenej vody.

„Pi!“ zakričí na mňa svoj rozkaz.

Svetlá stroboskopov sa točia a poskakujú v rytme hudby. Vrhajú zvláštnu zmes farebného svetla a tieňov na bar a jeho klientelu. Christian je chvíľu zelený, potom modrý, žiarivo biely a nakoniec démonicky červený. Prísne ma sleduje. Váhavo si chlipnem.

Je taký despotický. Rukou si prehrabne rozstrapatené vlasy. Pôsobí frustrované a našťvane. Čo ho hnevá? Teda, okrem hlú-peho opitého dievčaťa, ktoré mu telefonuje uprostred noci, takže

získa dojem, že je nutné ju zachrániť. Nato sa ukazuje, že je naozaj nevyhnutné ju chrániť pred jej ťažko zamilovaným kamarátom. A ktorú nakoniec vidí dávať k svojim nohám. *Bože, Ana... dokážeš sa cez to vôbec nikdy preniesť?* zavrčí moje podvedomie nesúhlasne a hodí na mňa prísny pohľad cez rámy svojich polmesiačikovitých okuliarov.

Trochu sa zapotácam, Christian mi kladie ruku na rameno, aby ma stabilizoval. Robím, čo mi prikázal, a pijem až do dna. Teraz mám pre zmenu žalúdok na vode. Berie mi pohár z ruky a dáva ho na bar. Aj cez opileckú clonu si všímam, čo má na sebe: voľnú bielu bavlnenú košelu, dobre sediace džínsy, čierne conversky a tmavé sako s pásikmi. Košelu nemá zapnutú až ku krku a ja vidím, ako sa v tme lesknú jeho jemné chĺpky. A v mojom spoločensky unavenom rozpoložení sa mi to zdá... dráždivé.

Po tretíkrát ma berie za ruku. Skvelé – on ma vedie na parket. Toto bude ďalšie fiasko! Ja predsa netancujem. Zaznamenáva môj odpor a ja vo farebnom spektre zbadám jeho pobavený, zľahka potmehúdsky úsmev. Prudkým trhnutím si ma priťahuje k sebe, a ja sa už zase ocitám v jeho náručí. Začína so mnou tancovať a naozaj ma vedie. Ten vie ale tancovať! Nemôžem sa spamätať z toho, že s ním držím krok. To bude asi tým, že som opitá. Pevne si ma k sebe tlačí, jeho telo proti môjmu... keby ma nedržal tak dobre, som si istá, že by som sa mu bezvládne zviezla k nohám. Do hlavy sa mi vkráda mamine často opakované varovanie: *Nikdy never chlapovi, ktorý vie tancovať.*

Zľahka nás prevádza cez dav tanečníkov na druhú stranu parketu, až sa ocitáme vedľa Kate a Elliota, Christianovho brata. Hlasná hudba zlomyselne búcha v mojej hlave. Ach nie. *Kate predvádza tie svoje pohyby.* Môže si zadok ukrútiť. A to robí iba vtedy, keď sa jej niekto páči. Naozaj páči. To znamená, že ráno raňajkujeme traja. *Kate!*

Christian sa nakláňa a niečo kričí Elliotovi do ucha. Ja mu nerozumiem. Elliot je vysoký a urastený, má svetlé vlnité vlasy a iskrivý hriešny pohľad. Pod vplyvom toho osľňujúceho osvetlenia nedokážem určiť farbu jeho očí. Zazubí sa a pritiahne si Kate do svojho objatia. A tá je v ňom viac než spokojná... *Kate!* Napriek môjmu opojeniu som celkom v šoku. Veď sa s ním práve zoznámila. Prikývne Elliotovi na čokoľvek, čo jej práve povedal, a s úsmevom mi máva. Christian nás vyvádza z tanečného parketu dvojnásobnou rýchlosťou.

Takže s Kate som nakoniec vôbec nehovorila. Je naozaj v poriadku? Je mi jasné, kam tí dvaja smerujú. *Budem jej musieť urobiť prednášku o bezpečnom sexe.* Tajne dúfam, že čítala niektorý z tých letákov na dverách miestnych toaliet. Myšlienky mi divoko víria v hlave a bojujú s opitosťou a pocitom zmätenosti. Je tu neskutočne teplo, hluk, príliš veľa farieb – veľa svetla. Točí sa mi hlava... ale nie, zdá sa, že sa podlaha približuje k mojej tvári, aspoň to tak vyzerá... A posledná vec, ktorú počujem, než úplne stratím vedomie, sú Christianove nadávky.

„Dočerta!“

Kapitola 5

Je tu ticho. Svetlo je tlmené. V tejto posteli je tak príjemne a tepľučko. *Hmm...* Otváram oči a prežívam chvíľu pokoja a mieru, vychutnávam si pohľad na veľmi zvláštny neznámy priestor, ktorý ma obklopuje. Nemám najmenšie tušenie, kde som. Čelo postele za mojou hlavou má tvar obrovského slnka. Je mi voľajaké povedomé. Miestnosť je rozľahlá a vzdušná, luxusne zariadená v hnedej, zlatej a béžovej. To už som niekde videla. Ale kde? Môj otupený mozog sa ťažko prediera nedávno získanými vizuálnymi spomienkami. No super. Som v hoteli Heathman... v apartmáne. V podobnom som predsa bola s Kate. Tento vyzerá väčší. No zbohom, som v apartmáne Christiana Greya. Ako som sa sem dostala?

Zľahka sa mi vybavujú útržkovité spomienky na minulú noc. Pitie – *ach nie, to pitie* – telefonát – *ach bože, ten telefonát* – vracanie – *preboha, to vracanie*. José a potom Christian. *Ach nie*. V duchu som sa práve úplne scvrkla. Nepamätám si, ako som sa sem dostala. Mám na sebe svoje tričko, podprsenku a nohavičky. Žiadne ponožky. Žiadne džínsy. *Do hája*.

Pozriem sa na nočný stolík. Je na ňom pohár pomarančového džúsu a dve biele tabletky. Advil od bolesti. Iba taký maniak ako on môže myslieť na všetko. Sadám si a prehltám lieky. Vlastne sa necítim až tak zle. V skutočnosti mi je oveľa lepšie, než si zaslúžim. Pomarančový džús chutí božsky. Hasí môj smäd a osviežuje ma.

Ozýva sa klopanie na dvere. Srdce mi skáče až v krku, takže nedokážem prehovoriť. Aj tak otvára dvere a vchádza dovnútra.

No to ma podrž, on bol cvičiť. Má na sebe sivé športové nohavice, ktoré mu *tým spôsobom* visia z bokov, a sivé tričko, ktoré je prepotené rovnako ako jeho vlasy. *Christian Grey sa potí. Toto zistenie so mnou robí veľmi zvláštne veci.* S dôkladným nádychom zatváram oči. Som ako dvojročné dieťa – keď pevne zatvorím viečka, akoby som tu nebola.

„Dobré ráno, Anastasia. Ako sa cítiš?“

„Lepšie ako by som mala,“ zaševelím.

Opatrne naňho pozriem spod mihalníc. Kladie na stoličku veľkú nákupnú tašku a chytá do rúk obidva konce osušky, ktorú má prehodenú okolo krku. Upríe na mňa ten svoj sivý pohľad a ja ako zvyčajne netuším, čo sa mu preháňa hlavou. Svoje myšlienky a pocity vie skrývať veľmi dobre.

„Ako som sa sem dostala?“ môj hlas znie tenko a skrúsené.

Sadá si na okraj postele. Je tak blízko, že by som sa ho mohla dotknúť. Tak blízko, že ho cítim. *Bože... pot, sprchovací gél a Christian.* To je opojný koktail – oveľa lepší než margarita. To už môžem potvrdiť z vlastnej skúsenosti.

„Keď si omdlela, nechcel som kožené poťahy v tvojom aute ohroziť tým, že by som ťa viezol až domov, tak som ťa vzal sem,“ vysvetľuje lakonicky.

„To ty si ma ukladal do postele?“

Áno.“ Tvári sa lahostajne.

„Vracala som ešte?“ pýtam sa tichým hláskom.

„Nie.“

„To ty si ma vyzliekol?“ zašepkám.

„Áno.“ Zvedavo dvíha obočie, pretože ja vzápätí šialene sčervenám.

„Takže sme sa spolu...“ vysúkam zo seba. V ústach mi od hrôzy vysychá, ani nie som schopná dokončiť otázku. Iba pozerám na svoje ruky.

„Anastasia, bola si v podstate v kóme. Nekrofilia nie je práve moja šálka kávy. Mám rád svoje ženy pri zmysloch a schopné vnímať,“ vyhlási sucho.

„Je mi to veľmi ľúto.“

Jeho pery sa dvíhajú v ľahko pokrivenom úsmeve.

„Bol to veľmi zaujímavý večer. Len tak naň nezabudnem.“

Ja tiež nie... Počkať! On sa mi posmieva, somár jeden. Neprosila som sa o to, aby po mňa prišiel. Lenže nejakým záhadným spôsobom sa prihodilo, že sa kvôli nemu cítim previnilo.

„Nenútila som ťa, aby si za mnou sledil s nejakým bondovským programom, ktorý vyvíjaš pre papalášov,“ vyrukujem naňho. Zastvári sa prekvapene, a pokiaľ sa nemýlim, aj trochu dotknuto.

„Tak po prvé, technológia na sledovanie mobilov sa dá stiahnuť z internetu. Po druhé, moja spoločnosť nevyvíja, ani nevyrába žiadny druh sledovacieho zariadenia. A po tretie, keby som si po teba neprišiel, pravdepodobne by si sa zobudila vo fotografovej posteli, a pokiaľ si dobre spomínam, nebola si práva nadšená z toho, ako ťa dobýjal,“ prehodí kyslo.

Dobýjal?! Hodím naňho pobavený pohľad. Nahnevane ma sleduje – z očí mu sála ukrivdenosť. Skúšam si zahryznúť do spodnej pery, aby som sa nerozosmiala, lenže zlyhávam.

„Z ktorého storočia si utiekol? Hovoríš ako nejaký rytier z dvora.“

Jeho nálada sa viditeľne zlepšuje. Prestáva sa mračiť a jeho výraz sa uvoľňuje, dokonca naznačí úsmev na perách.

„To si teda nemyslím, Anastasia. Tak maximálne temný rytier...“ S trpkým úšklabkom zatrasie hlavou. „Jedla si vôbec včera večer?“ pýta sa ma kriticky. Zatočím hlavou. K akému závažnému priestupku som sa práve priznala? Zatne sánku, ale jeho nevšimavý výraz sa nemení.

„Musíš jesť. To preto ti bolo tak zle. Úprimne, Anastasia, to je pri pití pravidlo číslo jeden.“ Rukou si prehrabne vlasy a ja už viem, že to robieva, keď je nahnevaný.

„Ešte ma chceš o niečom poučovať?“

„Myslíš si, že to robím?“

„To si teda myslím.“

„Máš šťastie, že ťa iba drezírujem.“

„Čo tým chceš povedať?“

„Iba to, že keby si bola moja, nesadla by si si týždeň na zadok po tom, čo si včera predviedla. Nejedla si, opila si sa, vystavila si sa nebezpečenstvu.“ So zhrozeným výrazom zatvára oči a nebadane sa zachveje. Keď sa na mňa znovu pozrie, prepichne ma tvrdým pohľadom. „Nedokážem ani pomyslieť na to, čo sa ti mohlo stať.“

Tiež sa naňho zamračím. Čo má za problém? Čo to s ním akože je? Vraj, *Keby som bola jeho...* A to teda nie som. Aj keď, časť môjho ja by možno chcela. Tá myšlienka prebija moje rozhorčenie nad jeho namysleným prejavom. Až sa zahanbím za vrtkavosť svojho podvedomia – pri predstave, že by som bola jeho, predvádzala oslavný tanec v jasnej červenej hula-hula sukienke.

„Bola by som v pohode. Veď som bola s Kate.“

„A čo ten fotograf?“ vybafne na mňa.

Hmm... mláďa José. To si s ním ešte vybavím.

„José to skrátka prehnal,“ pokrčím plecami.

„No, tak až to preženie nabudúce, mal by mu niekto dať lekcii slušného správania.“

„Ty si celkom pedant, že?“ zasyčím naňho.

„Ech, Anastasia... to si ani nedokážeš predstaviť.“ Zamyslene prižmúri oči a potom sa šibalsky usmeje. Je to odzbrojujúce. V jednej chvíli som zmätená a nahnevaná. V ďalšej hltám očami jeho osľňujúci úsmev. *Žasnem...* som vonkoncom uchvátená, a to iba preto, že sa smeje tak zriedkavo. Načisto zabúdam, o čom hovoril.

„Idem do sprchy. Alebo by si chcela ísť prvá?“ Nakláňa hlavu nabok, ešte stále sa usmieva. Tep sa mi zrýchľuje a predĺžená miecha odmieta vysielat' do pľúc pokyny na dýchanie. Jeho úsmev sa rozširuje, dvíha ruku a palcom mi prechádza po tvári a cez spodnú peru.

„Dýchaj, Anastasia,“ zašepká a vstane. „O pätnásť minút tu budú raňajky. Už musíš umierať od hladu.“ Odchádza do kúpeľne a zatvára za sebou dvere.

Vydychujem vzduch, ktorý som doteraz zadržovala. Prečo je tak prekliato príťažlivý? Práve teraz mám chuť vstať a ísť do tej sprchy za ním. Takto som sa ešte nikdy kvôli nikomu necítila. Vnímam, ako sa vo mne búria hormóny. Ešte teraz na tvári a spodnej pere cítim cestičku, ktorú zanechal jeho palec. Akoby som sa zvíjala pod nejakou znepokojujúcou, bolestnou... potrebou. Nerozumiem tomu. *Hmm... Túžba.* To je ono. Takto vyzerá túžba.

Lahnem si späť na nadýchanú perinu z páperia. *Keby si bola moja.* Ach bože... čo by som za to dala. Je jediným mužom, ktorý mi kedy rozprúdil krv v žilách. A súčasne na mňa pôsobí protichodne; je príliš zložitý. Až komplikovaný a mätúci. Najskôr ma odmietne, potom mi pošle kolekciu kníh za štrnásťtisíc dolárov, a nakoniec ma sleduje ako nejaký úchylák. A napriek tomu som strávila noc v jeho hotelovej izbe a cítim sa bezpečne. Chránená. Záleží mu na mne natoľko, aby prišiel a zachránil ma zo situácie, ktorú si nesprávne vysvetlil ako nebezpečnú. Nie, nie, on nie je

temný rytier, ale záchranca v lesklom brnení – klasický romantický hrdina – sir Gavain alebo sir Lancelot.

Postavím sa z jeho postele a zúfalo pátram po svojich džínsoch. On vychádza z kúpeľne, je mokrý, na koži sa mu lesknú kvapky vody. Ešte sa neholil a všetko, čo má na sebe, je uterák okolo drieku. A potom som tu ja – a moje dve holé nemotorné nohy. Je prekvapený, že som vstala. Oťažieva mu pohľad.

„Ak hľadáš svoje džínsy, dal som ich vyprať. Ošpliechala si si ich.“

„Aha.“ Som červená ako repa. Prečo ma, preboha, vždy tak rozhádže?

„Poslal som Taylora, aby ti zohnal iné. A tiež nejaké topánky. Je to v tej taške vedľa stoličky.“

Čisté oblečenie. Aký nečakaný bonus.

„Ehm... tak ja si dám tú sprchu,“ zamrmlm. „A ďakujem...“ Čo iné môžem povedať? Beriem tašku a utekám do kúpeľne, preč od znepokojujúcej blízkosti nahého Christiana. Michelangelov Dávid je proti nemu nula.

Kúpeľňa je ešte horúca a plná pary. Vyzliekam si šaty a rýchlo vstupujem do sprchy, už sa nemôžem dočkať, až sa ocitnem pod očistným prúdom vody. Tečie po mne a ja nastavujem tvár jej vítaným prívalom.

Chcem Christiana Greya. Strašne. To je holý fakt. Po prvýkrát v živote túžim byť s mužom. Chcem na sebe cítiť jeho ruky a ústa.

Povedal, že má rád svoje ženy pri zmysloch. *Takže asi nedrží celibát.* Ale o nič sa nepokúsil, aspoň nie tak ako Paul a José. Tomu nerozumiem. Chce ma vôbec? Minulý týždeň ma nepobozkal. Odpudzujem ho azda? Ale predsa som tu, priviedol si ma sem. Jednoducho nechápem, akú hru to so mnou hrá. Na čo myslí? *Strávila si celú noc v jeho posteli a on sa ťa ani nedotkol, Ana. Daj si dve a dve dohromady.* Moje podvedomie vystrčilo svoju škaredú a podpichovačnú hlavu. Ignorujem ho.

Voda je teplá a upokojujúca. *Hm...* Mohla by som v tej sprche a v jeho kúpeľni stáť naveky. Naťahujem sa po jeho sprchovací gél, vonia ako on. Nádherne. Rozotieram si ho po tele a predstavujem si, že je to on – to on mi vtiera to voňavé mydlo do mojej kože na prsiach, na bruchu, medzi stehnami; to jeho ruky s tými dlhými prstami... Srdce mi skáče ako splašené. To je také... príjemné.

„Sú tu raňajky.“ Zaklopanie na dvere ma vyľaká.

„J-jasné,“ vykôťtam prekvapene, keď som tak kruto vytrhnutá zo svojho erotického snívania.

Vyleziem zo sprchy a beriem si dve osušky. Do jednej si balím vlasy v štýle Carmen Mirandy. Do druhej sa rýchlo utieram, ignorujem pritom ten nepríjemný pocit, ktorý vyvoláva trenie na mojej náhle precitlivej pokožke.

Zalovím v taške po nové džínsy. A zisťujem, že mi Taylor nepri-niesol iba nohavice a nové conversky, ale tiež bledomodrú blúzku, ponožky a... spodnú bielizeň. Panebože. Čistá podprsenka a nohavičky – aj keď také prízemné a prosté pomenovanie ich v žiadnom prípade nevystihuje. Majú exkluzívny dizajn luxusnej európskej dámskej bielizne. Jemnučká, bledomodrá látka a samá čipka. *Pa-ráda!* Nevychádzam z úžasu a tiež som z toho trochu v rozpakoch. Hlavne keď zisťujem, že mi perfektne sedí. *No samozrejme, že mi sedí. Ako inak?* Pri predstave, ako mi pán Vojenský zostrih kupuje bielizeň v niektorej z tých značkových predajní, sa začínam červenať. To by ma zaujímalo, čo ďalšie má ešte v náplni práce.

Rýchlo sa obliekam. Aj ostatné veci majú presne moju veľkosť. Narýchlo si vysuším vlasy uterákom, a márne sa ich pokúšam donútiť k poslušnosti. Ako obyčajne odmietajú spolupracovať, a tak mi nezostáva nič iné, iba ich stiahnuť do gumičky... ktorú nemám. Nejakú by som mala mať v taške, nech už je kdekoľvek. Naberám si poriadny dúšok vzduchu do pľúc. Nadišiel čas postaviť sa páno-vi Mätúcemu čelom.

S úľavou zisťujem, že spälnä je prázdna. Rýchlo sa rozhlídnem a hľadám svoju tašku, ale nikde ju nevidím. Znovu sa zhlboka nadýchnem a vchádzam do obývacieho priestoru apartmánu. Je obrovský. Je tu honosná časť plná sedačiek s mäkkým čalúnením, do detailu prepracovaný konferenčný stolík s hromadou veľkých, exkluzívne vyzerajúcich kníh, pracovný kút so supermoderným iMacom a obrovská plazmová televízia na stene. Christian sedí na druhej strane izby pri jedálenskom stole a číta noviny. Celé to tu má veľkosť približne tenisového kurtu. Nie že by som hrala tenis, ale párkrát som pri tom videla Kate. *Kate!*

„Došlaka, Kate,“ vypadne zo mňa. Christian ku mne dvíha oči.

„Vie, že si tu a stále živá. Poslal som Elliotovi správu,“ vraví s jemným pobavením v hlase.

Ale nie. Spomínam si na jej včerajšie vášnivé tanečné vystúpenie. Všetky tie jej patentované pohyby, použité s maximálnym efektom a s jediným cieľom – nič viac, nič menej než zviešť Christianovho brata! Čo si pomyslí o tom, že som skončila tu? Ešte nikdy som cez noc nezostala vonku. A ona je stále s Ellitom. Niečo také urobila iba dvakrát, a ja som potom vždy musela znášať týždeň po rozchode pohľad na to jej obludné pyžamo so zajačikmi. Bude si myslieť, že aj ja som mala sex na jednu noc.

Christian sa na mňa prísne zahľadí. Na bielej bavlnenej košeli nemá dopnuté gombíky na krku, a ani na manžetách.

„Sadni si,“ prikazuje mi a ukáže na miesto pri stole. Prechádzam cez izbu a sadám si oproti nemu, ako mi prikázal. Stól sa pod tým množstvom jedla takmer prehýba.

„Nevedel som, čo ti chutí, tak som objednal výber z raňajkového menu,“ venuje mi ospravedlňujúci úsmev.

„To je ale hrozná zhýralosť,“ prehodím. Napriek tomu, že som hladná, vyvádza ma tá možnosť voľby z miery. Nakoniec si vyberám lievance s javorovým sirupom a miešané vajíčka so šunkou.

Christian sa vracia ku svojej omelete z bielkov a pokúša sa skryť úškrn. Jedlo je vynikajúce.

„Čaj?“ opýta sa.

„Áno, prosím.“

Podáva mi malú kanvičku s horúcou vodou a vrecúško čaju English Breakfast na tanieriku. To je neskutočné, on si pamätá, ako pijem čaj.

„Máš mokré vlasy,“ vyhreší ma.

„Nemohla som nájsť fén,“ zašvitorím rozpačito. Nie že by som ho hľadala.

Zovrie pery, ale nepovie nič.

„Ďakujem za to oblečenie.“

„Rado sa stalo, Anastasia. Tá farba ti pristane.“

So začervenaním sklopím oči k svojim prstom.

„Myslím, že by si sa naozaj mala naučiť prijímať komplimenty,“ pokarhá ma.

„Mala by som za tie šaty zaplatiť.“

Tak a teraz sa na mňa pozerá, ako keby som ho voľajako urazila. Rýchlo pokračujem.

„Už si mi dal tie knihy, ktoré, samozrejme, nemôžem prijať. Ale to oblečenie... prosím, nechaj ma to zaplatiť,“ váhavo sa naňho usmejem.

„Anastasia, ver mi, ja si to môžem dovoliť.“

„O to predsa nejde. Prečo by si mi mal kupovať oblečenie?“

„Pretože môžem.“ V očiach sa mu diabolsky zablyсне.

„To, že niečo môžeš, ešte neznamená, že musíš,“ namietam ticho a on dvihne obočie. V očiach mu stále iskrí a ja mám odrazu pocit, že sa bavíme o niečom inom, lenže neviem o čom. Čo mi pripomína...

„Prečo si mi vlastne posielal tie knihy?“ vydýchnem mäkko.

Odkladá svoj príbor a sústredene sa na mňa zahľadí. Jeho oči teraz planú nejakou neuchopiteľnou emóciou. Pri všetkých svätých – až mám z toho sucho v ústach.

„No... keďže ťa takmer zrazil ten cyklista – a ja som ťa potom držal a ty si sa mi snažila očami vsugerovať, aby som ťa pobožkal,“ odmlčí sa a mykne plecami, „mal som dojem, že ti dlhujem ospravedlnenie. A varovanie.“ Rukou si prehrabne vlasy. „Anastasia, ja nie som typ chlapa, čo na to ide cez srdce a kvety. Nenadväzujem milostné vzťahy. A mám veľmi zvláštne záľuby. Mala by si na mňa zabudnúť.“ Zatvára oči, akoby to na neho bolo príliš. „Lenže... niečo v tebe je, takže je pre mňa skoro nemožné si od teba udržať odstup. Ale myslím si, že to už vieš.“

Odrazu nemám na jedlo ani pomyslenie. *On si nedokáže udržať odstup?*

„Tak si ten odstup neudržuj,“ zašepkám.

Zalapá po dychu a od prekvapenia sa mu rozširujú oči. „Ty vôbec nevieš, o čom hovoríš.“

„Tak mi to objasni.“

Sedíme, zízame na seba, a nikto z nás už neje.

„Takže ty nedržíš celibát,“ vydýchnem.

V jeho očiach sa zableskne pobavenie.

„Nie, Anastasia, to naozaj nedržím.“ Robí prestávku, aby mi dal čas túto informáciu spracovať, a ja sa veľmi pravdepodobne znovu červenám. Filter medzi mojím mozgom a perami je už zase mimo prevádzky. Nemôžem uveriť, že som to vyslovila nahlas.

„Čo máš v pláne na budúcich pár dní?“ opýta sa zastrene.

„Dnes idem do práce, o dvanástej. Kolko je vlastne hodín?“ spanikárim.

„Práve bolo desať; máš hromadu času. A čo zajtra?“ Opiera sa laktami o stôl, jeho brada tak spočynie na jeho dlhých zopnutých prstoch.

„Začíname s Kate baliť. Budúci víkend sa sťahujeme do Seattlu a ja budem celý týždeň v práci u Claytonovcov.“

„Už ste si v Seattli našli bývanie?“

„Áno.“

„Kde?“

„Nepamätám si presnú adresu. Je to nikde v Pike Market.“

„Bývam neďaleko,“ usmeje sa. „A akú prácu si chceš v Seattli nájsť?“

Kam tým svojim vypytovaním mieri? Inkvizícia Christiana Greya je takmer rovnako neznesiteľná ako inkvizícia Katherine Kavanaghovej.

„Usilujem sa o nejaké stáże. Čakám, až sa mi ozvú.“

„Usiluješ aj o miesto v mojej spoločnosti, ako som ti navrhoval?“
Ako na povel očerveniem... *Ale samozrejme, že nie!* „Hm... nie.“

„A čo je zlé na mojej spoločnosti?“

„Myslíš na tvojej spoločnosti, alebo v tvojej *spoločnosti*?“ uškrniem sa naňho.

„Skutočne si sa na mňa práve uškrnula, slečna Steelová?“ Skláňa hlavu k ramenu, hádam sa baví, ale ťažko sa mi to odhaduje. Červenám sa ešte viac a sklápam pohľad ku svojim nedojedeným raňajkám. Nedokážem sa mu pozeráť do očí, keď používa tento tón.

„Tiež by som chcel do tej pery zahryznúť,“ poznamenáva chrapľavo.

Zalapám po vzduchu, vôbec som si neuvedomila, že si hryziem spodnú peru. Najskôr mám ústa dokorán. To bude pravdepodobne tá najerotickejšia vec, akú mi kto kedy v živote povedal. Srdce mi búši ako o život, a mám obavy, že je počut' môj ťažký dych. Bože, od samého vzrušenia sa chvejem, a to sa ma ešte ani nedotkol. Nervózne sa zamrvím a očami sa znovu stretnem s jeho temným pohľadom.

„Tak prečo to neurobíš?“ prehodím provokatívne.

„Pretože sa ťa ani nedotknem, Anastasia – aspoň pokiaľ na to nebudem mať tvoj písomný súhlas.“ Pery sa mu pohnú v náznaku úsmevu.

Čože?

„Čo tým ako myslíš?“

„Presne to, čo hovorím,“ povzdychne si a zakrúti nad tým hlavou – pobavene a rozladene súčasne. „Musím ti to ukázať, Anastasia. O ktorej dnes končíš?“

„Okolo ôsmej.“

„Dobre, mohli by sme zájsť do Seattlu, dnes večer alebo trebárs na budúcu sobotu. Dáme si u mňa večeru a ja ťa potom zoznámim s faktmi. Ďalej už to bude tvoja voľba.“

„Prečo mi to nemôžeš povedať teraz?“

„Pretože teraz si vychutnávam svoje raňajky a tvoju spoločnosť. A pretože len čo pochopíš, o čo ide, pravdepodobne ma už nebudeš chcieť nikdy vidieť.“

Čo má toto znamenať? Unáša azda deti do otroctva na nejaké bohom zabudnuté miesto na našej planéte? Je členom nejakej zločineckej organizácie? Tým by sa dalo vysvetliť, prečo je taký bohatý. Alebo je hlboko veriaci. Je hádam impotent? To určite nie, iste by ma dokázal presvedčiť o opaku. Z premýšľania nad všetkými možnosťami sa mi asi zavará mozog. Toto nikam nevedie. Chcem tú záhadu menom Christian Grey rozlúštiť čo najskôr. A ak je to jeho tajomstvo také hrozné, že už ho nikdy nebudem chcieť vidieť, tak nech – aspoň sa mi ulaví. Čo si to nahováraš? okrične ma moje podvedomie. Ak sa ukáže, že má pravdu, budeš na tom pekne mizerne.

„Ešte dnes,“ rozhodnem sa.

Neveriacky dvíha obočie.

„Si ako Eva, už sa nemôžeš dočkať jablka poznania,“ uškrnie sa.

„Skutočne ste sa práve uškrnuli, pán Grey,“ podpichnem ho sladko. *A mám ťa, nafúkanec!*

Namiesto jeho očí teraz vidím iba úzke štrbinky. Berie svoj mobil a vytáča rýchlu voľbu.

„Taylor, budem potrebovať Charlie Tango.“

Charlie Tango?! To je čo?

„Z Portlandu, povedzme o pol deviatej... Nie, zostane pristavná pri Escale... celú noc.“

Celú noc?!

„Áno. Na výzvu, zajtra ráno. Z Portlandu do Seattlu, poletím ja.“
Poletím?

„Pilot nech je v pohotovosti o pol jedenástej.“ Končí hovor. Žiadne prosím, ani ďakujem.

„To vždy všetci skáču, ako pískaš?“

„Skoro vždy, ak si chcú udržať prácu,“ prednesie s kamennou tvárou.

„A keď pre teba nepracujú?“

„Dokážem byť veľmi presvedčivý, Anastasia. A teraz by si mala dojsť svoje raňajky. A potom ťa hodím domov. U Claytonovcov ťa vyzdvihnem o ôsmej, keď skončíš. Do Seattlu poletíme.“

Zrýchlene zažmurkám.

„Poletíme?“

„Áno, mám helikoptéru.“

Hľadím naňho so spadnutou sánkou. Mám druhé rande s Christianom *Tak-veľmi-tajomným* Greyom. Prešli sme od kávy rovno k vrtuľníku. Super!

„To poletíme do Seattlu helikoptérou?“

„Áno.“

„Prečo?“

Nasadzuje ten svoj zmyselný úsmev. „Pretože môžeme. A teraz to dojedz.“

Ako mám teraz asi jesť? Poletím vrtuľníkom do Seattlu. S Christianom Greyom. Ktorý chce hrýzť moju spodnú peru... Keď na to pomyslím, som zmätená.

„Jedz,“ nasadzuje ostrejší tón. „Anastasia, plytvanie jedlom ma znervózňuje... Jedz.“

„Nedokážem to zjesť všetko.“ Pozerám na to množstvo jedla, ktoré je ešte stále na stole.

„Zjedz to, čo máš na tanieri. Keby si sa včera poriadne najedla, nebola by si teraz tu, a ja by som nevykladal karty na stôl tak skoro.“ Ústa sa mu sťahujú do tvrdej linky. Vyzerať nahnevane.

Namosúrene sa vraciam k svojim vychladnutým raňajkám. *Na jedlo som jednoducho príliš rozrušená, vieš? Čo to nechápeš Christian?* vysvetľuje mu moje podvedomie. Ale som príliš zbabelá na to, aby som tie myšlienky vyslovila nahlas, zvlášť keď je taký rozladený. Hm, ako malý chlapec. Ani neviem, prečo ma tá myšlienka tak pobavila.

„Čo je tu na smiech?“ ohradzuje sa.

Len zavrtím hlavou – to sa mu neopovážim povedať – a ďalej sa venujem jedlu. Keď prehltam posledný kúsok lievanca, nesmeľo naňho pozriem. Zamyslene ma sleduje.

„Dobré dievča,“ pochváli ma. „Keď si vysušíš vlasy, odveziem ťa domov. Nechcem, aby si ochorela.“ V jeho slovách jasne počujem nejaký nevyslovený prísľub. *Na čo zase myslíš?* Vstávam od stola a odrazu mi napadne, či by som sa ho nemala spýtať, či vôbec smiem, ale hneď ten nápad zavrhnem. Znie to ako veľmi veľká provokácia. Cestou do spálne sa z náhleho impulzu zarazím.

„Kde si vôbec v noci spal?“ Otáčam sa a upriem naňho a na stoličku, na ktorej stále sedí, skúmavý pohľad. Nikde som tu nezaľhľadla žiadnu prikrývku ani plachtu – je možné, že to už upratala.

„Vo svojej posteli,“ odpovedá jednoducho a už zase sa tvári ľahostajne.

„Aha.“

„Iste, aj pre mňa to bola celkom novinka,“ usmeje sa.

„Myslíš to, že si sa so mnou... nevyspal?“ Tak – a povedala som to. Samozrejme, že sa červenám.

„Nie.“ Zatočí hlavou a zamračí sa, ako keby si spomenul na niečo nepekčné. „Myslím to, že som spal s niekým.“ Znovu berie do ruky noviny a pokračuje v čítaní.

Čo zase, preboha, znamená toto? To akože nikdy s nikým nespál? Je azda panic? Tak o tom teda pochybujem. Stojím tam a neveriacky naňho hľadím. On je bezpochyby tým najtajomnejším človekom, akého som kedy poznala. Až potom mi odrazu dochádza, že som vlastne spala s Christianom Greyom. Najradšej by som sa teraz prefackala – čo by som dala za to, keby som bola pri zmysloch a videla ho, ako spí. Zraniteľného. Ale voľajako si to nedokážem predstaviť. No dnes v noci sa to údajne zmení...

V jeho spálni prehľadám zásuvky bielizníka a nachádzam fén. Prstami si suším vlasy, ako najlepšie viem. Len čo to mám hotové, zamierim do kúpeľne. Chcela by som si vyčistiť zuby. Môj pohľad padá na Christianovu zubnú kefku. To by bolo, ako keby som z neho kúsok ochutnala. *Hm...* Previnilo sa obzriem cez plece ku dverám a potom sa opatrne dotknem štetiniek na kefke. Sú vlhké. Takže ju už použil. Rýchlo ju beriem, vytlačím na ňu trochu pasty a v rekordnom čase si vyčistím zuby. Cítim sa *tak* nemravne. Ale bolo to úžasne vzrušujúce.

Beriem si svoje tričko, podprsenku i nohavičky zo včerajška a všetko ukladám do nákupnej tašky, ktorú priniesol Taylor. Odchádzam späť do obytných priestorov, aby som našla svoj kabát a kabelku. S hlbokou úľavou v nej nachádzam gumičku do vlasov. Keď si sťahujem vlasy do chvosta, Christian zo mňa nespúšťa oči. Jeho pohľad na seba cítim, aj keď potom sedím a čakám, kým dohovoria. S niekým totiž znova telefonuje.

„Chcú dva? ... Koľko to bude stáť? ... Dobre, a akú tam máme úroveň bezpečnosti? ... A ako pôjdu cez Suez? ... Ben Sudan je bezpečný? ... A kedy dorazí do Darfuru? ... Dobre, ideme do toho. Priebežne ma informujte.“ Položí.

„Pripravená?“

Prikývnem. To by ma zaujímalo, o čom to hovoril. Oblieka si modré sako s pásikmi, berie kľúče od auta a vyráža ku dverám.

„Až po vás, slečna Steelová,“ povie, keď mi ich otvára. Je stelesnením nedbalej elegancie.

Zastanem a opájam sa pohľadom na neho. Keď si pomyslím, že som s ním dnes v noci spala a on je ešte stále tu – po všetkej tej tequila a vracaní. Ba čo viac, chce ma vziať do Seattlu. Prečo mňa? Tomu nerozumiem. Prechádzam dverami a do mysle sa mi znovu vkrádajú jeho slová: „*Niečo na tebe je.*“ Nuž, tie pocity sú dočista vzájomné, pán Grey, a ja tú záhadu rozlúštim.

V tichosti kráčam cez chodbu k výťahu. Zatiaľ čo čakáme, ukradomky sa naňho pozriem cez mihalnice a on na mňa žmurkne. Placho sa usmejem a jemu sa zachvejú pery.

Prichádza výťah a my vchádzame dovnútra. Sme sami. Náhle, z nejakého nevysvetliteľného dôvodu, myslím, že kvôli našej tesnej blízkosti a takému uzatvorenému priestoru, sa atmosféra medzi nami mení – iskrí a plní sa očakávaním. So zrýchľujúcim sa tempom sa mi prehlbuje dych. Christian pootočí hlavu mojím smerom. Oči má ocelovosivé. Hryziem si spodnú peru.

„Ale, kašlem na papierovanie!“ precedí. Vrhá sa ku mne a tlačí ma ku stene výťahu. Skôr, než sa spamätám, zvierá mi jednou rukou obidve zápästia nad hlavou a tlakom bokov ma drží v šachu. Asi sa mi niečo stane! Do druhej ruky berie môj chvost a ľahom zaň mi dvíha hlavu. A potom sú už jeho pery na mojich. Len-len že to nebolí. Z úst mi uniká prekvapený ston, a to je príležitosť pre jeho jazyk. Okamžite ju využíva a skúsene sa mi vkráda dovnútra. Takto ma ešte nikto nebozkával. Môj jazyk sa váhavo pridáva k tomu jeho v pomalom, zmyselnom tanci. Vnímam všetky jeho dotyky, pocity, krúženie a trenie. Dvíha ruku a pevne do nej berie moju bradu, takže sa nemôžem ani pohnúť. Som úplne bezmoc-

ná, ruky mám ako prikované, hlavu ako vo zveráku a trup pod tlakom jeho bokov. Na podbrušku cítim, ako veľmi je vzrušený. *Môj ty bože... On ma chce! Christian Grey, grécky boh, ma chce. A ja... ja ho chcem tiež. Tu a teraz. V tomto výťahu.*

„Ty. Si. Taká. Sladká,“ chrapľavo delí slovo od slova.

Výťah sa zastavuje a dvere sa otvárajú. Christian v sekunde ustupuje a necháva ma tam prišpendlíkovanú visieť. Zvonku sa na nás pozerajú traja muži v oblekoch. Keď pristúpia, trhá im kútikmi úst. Mám pocit, akoby som práve dobehla preteky, a mám obavu, že moje srdce preskočí plafón výťahu. Nutne sa potrebujem predkloniť, zaprieť ruky o kolená... ale to by bolo príliš okaté.

Hádzem letný pohľad na Christiana. Vyzerá taký vyrovnaný a pokojný, akoby práve vylúštil krížovku v *The Seattle Times*. *Je to také nespravodlivé.* Vari to s ním vôbec nič neurobilo? Hodí po mne očami a pomaly dlho vydýchne. Ha! Takže je na tom rovnako ako ja. Moja práve narodená vnútorná bohyňa predvádza malý, oslavný tanec.

Naši spolucestujúci vystupujú na druhom poschodí. Nám zostáva ešte jedno.

„Ty si si umyla zuby,“ povie neveriaco.

„Použila som tvoju kefkú,“ vypadne zo mňa.

Dvíha jeden kútik v polovičnom úsmeve. „Ej, Anastasia Steellová... čo si len s vami počnem?“

Na prízemí výťah zastaví. Christian ma berie za ruku a vyvádza von.

„Čo všetci s tými výťahmi majú?“ zamrmle skôr pre seba než pre mňa, keď si vykračuje cez halu. A ja sa vedľa neho sotva držím na nohách, pretože všetky moje životné funkcie zostali bezo zvyšku rozprsknuté na podlahe a na stenách výťahu číslo tri v hoteli Heathman.

Kapitola 6

Christian mi otvára dvere pre spolujazdca čierneho audi SUV a ja nastupujem. Tak tomu hovorím kus auta. O tom výbuchu vášne vo výťahu sa ešte nezmiel. Mala by som to urobiť ja? Otázkou ostáva, či o tom budeme hovoriť alebo sa budeme tváriť, že sa nič nestalo. Zdá sa mi to až neskutočné, môj prvý naozajstný bozk bez zábran... S ubiehajúcimi minútami získava punc legendy o kráľovi Artušovi alebo rozprávky o bájne Atlantíde – akoby ani nikdy neexistoval, nikdy sa neuskutočnil. *Možno sa mi to len snívalo.* Nie. Dotknem sa svojich pier – ešte sú po jeho bozku opuchnuté. Celkom určite sa to stalo. Som teraz iná? Po tomto mužovi zúfalo túžim a on túži po mne.

Kútikom oka ho sledujem. Vyžaruje z neho jeho obvyklé zdvořilé, ľahko odmerané ja.

Mätie ma to.

Štartuje motor a cúva zo svojho miesta na parkovisku. Púšťa hudbu a interiér auta sa plní tou najsladšou, najmagickejšou melódiou dvoch ženských hlasov. To je úžasné... na moje rozrušené zmysly má dvojnásobne silný účinok. Až mi z toho ide mráz po

chrpte. Christian vychádza na Juhozápadnú Park Avenue, šoféruje s ľahkosťou a uvoľnenou nenútenosťou.

„Čo to počúvame?“

„To je Flower Duet od Delibesa, z opery *Lakmé*. Páči sa ti to?“

„Christian, je to absolútne úžasné.“

„Tiež si myslím,“ usmeje sa na mňa. A na zlomok sekundy vyzerá na svoj vek – mladý, bezstarostný a... neskutočne krásny. Tak toto je kľúč k jeho srdcu? Hudba? Sedím a počúvam dva anjelské hlasy – lákavé a zvodné.

„Mohla by som si to vypočuť ešte raz?“

„Samozrejme.“ Christian stlačí nejaký gombík a mňa znovu pohlcuje hudba. Je to ako pomalý, nežný a istý útok na moje sluchové vnemy.

„Takže máš rád klasickú hudbu?“ pýtam sa a dúfam, že tak získam vzácny náhľad do jeho súkromia.

„Môj hudobný vkus je celkom rôznorodý, Anastasia. Všetko od Thomasa Tallisa až po Kings of Leon. Záleží na nálade. A ty?“

„Ja som na tom podobne. S tým rozdielom, že netuším, kto je Thomas Tallis.“

Hodí po mne krátky pohľad a zase sa vráti k šoférovaniu.

„Niekedy ti ho pustím. Je to britský skladateľ zo šestnásteho storočia. Tudorovská chrámová chorálová hudba.“ Uškrnie sa. „Viem, znie to veľmi tajomne, ale je to naozaj skvelé.“

Znovu prepína hudbu a autom sa rozoznie Kings of Leon. Hmm... toto poznám. Sex on Fire. Aké príznačné. Tóny v reproduktoroch odrazu stlmí vyzváňanie melódie v mobile. Tlačidlom na volante hovor prijíma.

„Grey,“ zahlási. Je taký odmeraný.

„Pán Grey, tu je Welch. Mám pre vás tie informácie, ktoré ste požadovali,“ ozýva sa bezfarebný, tak trochu drsný hlas.

„Dobre. Pošlite mi to mailom. Ešte niečo?“

„Nie, pane.“

Christian to položí, hovor utíchne a hudba začína znovu hrať. Nepovedal ani dovidenia, ani ďakujem. Som taká šťastná, že som ani neuvažovala o tom, aby som sa snažila o miesto v jeho spoločnosti. Už iba pri tej predstave sa zachvejem. Na môj vkus zaobchádza so svojimi zamestnancami až príliš chladne a panovačne. Hudbu znova prekrýva zvonenie telefónu.

„Grey.“

„Pán Grey, práve vám prišla mailom DOM.“ Tentoraz ženský hlas.

„Dobre. To je všetko, Andrea.“

„Dovidenia, pán Grey.“

Christian zavesí stisnutím tlačidla na volante. Hudba hrá iba veľmi krátko, keď znovu zazvoní telefón. Panebože, tak toto je jeho život? Neprestajné vtieravé telefonáty?

„Grey,“ ozve sa.

„Čau, Christian, tak čo, vyspali ste sa spolu?“

„Ahoj, Elliot – mám hlasné odpočúvanie a nie som tu sám,“ vzdychne Christian.

„Koho tam máš?“

Christian zagúľa očami. „Anastasiu Steelovú.“

„Čau, Ana!“

Ana?

„Ahoj, Elliot.“

„Už som o tebe veľa počul,“ zavrnie Elliot zvodne. Christian sa zamračí.

„Nesmieš veriť všetkému, čo hovorí Kate,“ poradím Elliotovi. Ten sa zasmieje.

„Práve veziem *Anastasiu* domov,“ zdôrazní Christian moje plné meno. „Mám ťa vyzdvihnúť?“

„No jasné.“

„Tak o chvíľu.“ Christian dohovorí a hudba znovu ožíva.

„Prečo mi tak vytrvalo hovoríš Anastasia?“

„Pretože sa tak voláš.“

„Dávam prednosť Ane.“

„Nehovor.“

Už sme skoro doma. Netrvalo to tak dlho.

„Anastasia,“ osloví ma zamyslene. Pozriem naňho kyslým pohľadom, ale on si môj výraz nevšima. „To, čo sa stalo v tom výťahu... už sa to nebude opakovať – teda, pokiaľ k tomu nedôjde na základe dohody.“

Parkuje pred naším domom. Až teraz si uvedomujem, že sa ma vôbec neopýtal, kde bývam – a aj tak to vie. Ale áno, vlastne, veď mi už posielal tie knihy – samozrejme, že vie, kde bývam. Ktorý majiteľ vrtuľníka a všetkého schopný špión, čo dokáže napichnúť mobil, by to aj nevedel?

Tak prečo ma nechce znovu pobožkať? pomyslím si trucovito. Nechápem to. Mal by sa skôr volať Záhadný a nie Grey. Vystupuje z auta a nedbalým, dlhým krokom prechádza na moju stranu, aby mi otvoril dvere. Džentlmen ako vždy – azda okrem zriedkavých vzácnych okamihov vo výťahoch. Líca mi oblieva horúčava, keď si spomeniem, aké to bolo, cítiť jeho pery na svojich, lenže odrazu sa mi do mysle vkráda spomienka na to, že som sa ho nemohla dotknúť. Chcela som prstami prehrabnúť tie jeho dekadentne rozstrapené vlasy, lenže nemohla som pohnúť rukami. Späťne sa kvôli tomu cítim rozladená.

„To, čo sa stalo v tom výťahu, sa mi páčilo,“ vyslovím ticho, keď vystupujem z auta. Nie som si istá, či som nezachytila sotva počuteľný prudký nádych, ale rozhodnem sa nevenovať tomu pozornosť, a vychádzam po schodoch k domovým dverám.

Kate s Elliotom sedia pri našom jedálenskom stole. Knihy za štrnásťtisíc dolárov niekam zmizli. Vďaka bohu. Aj tak mám

s nimi nejaké plány. Kate sa úplne mimo svojich zvykov nemiestne usmieva a vyzerá tak volajako pokrčene – takým tým sexi spôsobom. Christian ma nasleduje do obývačky a ona si ho napriek tomu svojmu *užívala-som-si-celú-noc* výrazu podozrievavo premeriava.

„Ahoj, Ana.“ Vyskakuje, aby ma objala, a potom si ma podrží od tela tak, aby si ma mohla naozaj celú dôkladne prehliadnúť. Zamračene sa otáča ku Christianovi.

„Dobré ráno, Christian,“ zdraví ho trochu pichľavo.

„Slečna Kavanaghová,“ odpovedá jej svojim upätým formálnym tónom.

„Volá sa Kate, Christian,“ zavrčí Elliot.

„Kate,“ kývne na ňu Christian zdvorilo a hodí očami po Elliotovi. Ten sa uškrnie a vstáva, aby ma tiež objal.

„Čau, Ana,“ rozžiari sa a v modrých očiach sa mu zaiskrí. Okamžite si ho obľúbim. Očividne nemá s Christianom nič spoločné. Niet sa čo diviť, keď sú obaja adoptovaní.

„Ahoj, Elliot,“ usmejem na naňho, takže zisťujem, že som si hrýzla peru.

„Mali by sme už ísť, Elliot,“ vyzýva ho Christian.

„Jasné.“ Elliot sa otáča ku Kate, vezme ju do náručia a dlho a dôkladne ju bozkáva.

Ježiš... nechajte si to na potom. Rozpačito skúmam špičky svojich topánok. Nenápadne pozriem Christianovým smerom a zisťujem, že ma uprene pozoruje. Vyzývavo prižmúrim oči. *Prečo ma nemôžeš tiež takto pobozkať?* A Elliot sa medzitým snaží – dramaticky s Kate šklbne, a zakloní ju tak, až sa jej vlasy dotknú podlahy, a ďalej ju vášnivo bozkáva.

„Tak neskôr, bejby,“ zazubí sa na ňu, keď sa vyšantí.

A Kate sa jednoducho rozplýva. Takto som ju ešte nikdy nevidela – hlavou mi preblesknú slová ako „prístupná“ a „povoľná“.

Povolná Kate. Ten Elliot ale musí byť dobrý. Christian prevráti oči a znovu sa na mňa zahľadí. Jeho výraz je nečitateľný, aj keď sa asi trochu na tom všetkom zabáva. Dáva mi uvoľnený prameň vlasov za ucho. Pri tom dotyku sa mi zastaví dych a mimovoľne sa mu pritisknem k dlani. Jeho pohľad sa roztápa, zľahka prechádza palcom po mojej spodne pere. Odrazu mám v žilách namiesto krvi horúcu lávu. A potom, až príliš rýchlo, je ten dotyk preč.

„Neskôr, bejby,“ zašepká a ja sa jednoducho musím zasmiať, pretože mi to k nemu vôbec nesedí. Ale aj keď viem, že to povedal iba tak, dotkli sa ma tieto dve dôverné slová až na dne duše.

„Vyzdvihnem ťa o ôsmej.“ Otáča sa k odchodu, otvára dvere a vychádza na verandu. Elliot ho nasleduje, ale po ceste ešte posielala Kate vzdušný bozk, pri ktorom pocítim nečakané pichnutie žiarlivosti.

„Takže ste spolu...?“ sonduje Kate, zatiaľ čo sledujeme, ako nastupujú do auta a odchádzajú. Z hlasu jej doslova odkvapkáva potláčaná zvedavosť.

„Nie,“ vyhlásim podráždene a dúfam, že to ten výsluch zastaví. Vraciame sa späť do domu. „Ale vy dvaja očividne áno.“ Jednoducho sa neviem zbaviť závidi. Kate chlapov odjakživa priťahuje. Je neodolateľná, krásna, sexi, zábavná, suverénna... skrátka všetko, čo ja nie som.

Lenže ona mi namiesto odpovede venuje nákazlivý úsmev. „A dnes večer ho uvidím znova.“ Zatlieska a poskočí ako malé dievča. Nedokáže ovládnuť to vzrušenie a šťastie. Nemôžem si pomôcť a prežívam to spolu s ňou. Šťastná Kate... tak to bude zaujímavé.

„Christian ma dnes večer berie do Seattlu.“

„Do Seattlu?“

„Áno.“

„Tak možno tam by ste mohli...“

„Kate... ja dúfam, že áno.“

„Takže už sa ti páči?“

„Áno.“

„Dost' na to, aby si...?“

„Hej.“

Kate vyvalí oči.

„To je vec. Ana Steelová sa konečne zamilovala a nie je to nikto iný než samotný Christian Grey – atraktívny sexi miliónár.“

„No jasné – robím to iba pre peniaze,“ uškrniem sa na ňu, a potom sa obidve rozosmejeme.

„Ty máš novú blúzku?“ zarazí sa a ja ju konečne zasvätené informujem o všetkých nezáživných detailoch svojej minulej noci.

„Dal ti vôbec pusu?“ vyzvedá, keď si neskôr varí kávu.

Privádza ma do rozpakov.

„Jednu.“

„Jednu?!“ zašklabí sa.

Zahanbená prikyvujem. „On je veľmi zdržanlivý.“

Nedôverčivo pokrčí čelo. „To je divné.“

„Nemyslím si, že slovo divné to celkom vystihuje,“ zahundrem.

„No každopádne musíme zariadiť, aby si bola dnes večer totálne neodolateľná,“ zavelí rozhodne.

Ach nie... to vyzerá na voľajaký zdĺhavý, ponižujúci a bolestivý proces.

„O hodinu musím byť v práci.“

„Za hodinu azda niečo zvládnem. Tak poď.“ Chňapne ma za ruku a ťahá do svojej spálne.

Popoludnie u Claytonovcov sa vlečie napriek tomu, že máme plno. Po záverečnej trávim dve hodiny dopĺňovaním regálov, pretože letná sezóna je v plnom prúde. Je to jednotvárna práca, takže mám odrazu príliš veľa priestoru na rozmyšľanie, ku ktorému som sa celý deň nedostala.

Vďaka Katinej neúnavnej a doslova vtieravej inštruktáži som celá ako zo škatuľky, mám dokonale oholené nohy, podpazušie a vytrhané obočie. Bola to tá najneprijemnejšia skúsenosť. Ale uistila ma, že práve toto dnes muži bežne očakávajú. Čo ďalšie bude očakávať on? Musela som Kate presvedčiť, že *to* naozaj chcem. Z nejakej záhadnej príčiny mu stále nedôverujem, možno preto, že je taký odmeraný a formálny. Kate povedala, že nedokáže prísť na to, čo jej na ňom prekáža. Tak som jej aspoň slúbila, že pošlem správu, až dorazím do Seattlu. O tej helikoptére som jej ešte nepovedala. Určite by zošalela.

A potom je tu ešte tá záležitosť s Josém. Poslal mi tri správy a na mobile mám od neho sedem zmeškaných hovorov. Tiež mi dvakrát volal domov. Kate pred ním kľučkovala a nepovedala mu, kde som. Vytušil, že ma Kate kryje. Ona obyčajne nezahmlieva. Ale rozhodla som sa nechať ho trochu vydusiť. Ešte stále sa naňho hnevám.

Christian sa zmienil o voľajakom papierovaní a ja si nie som istá, či žartoval alebo budem musieť naozaj niečo podpísať. Hrozne ma števe, že to nedokážem odhadnúť. A ku všetkému tá úzkosť, skoro sa mi nedarí potlačiť rozčúlenie a nervozitu. Takže dnes je deň D! Čakala som naň tak dlho – som na to vôbec pripravená? Moja vnútorná bohyňa ma usmaží pohľadom a neústupčivo dupne svojou malou nôžkou. Ona na to pripravená je. Je pripravená na všetko, čo sa týka Christiana Greya, lenže ja stále nerozumiem tomu, čo na mne vidí... sivá myš Ana Steelová – to jednoducho nedáva zmysel.

Christian je, samozrejme, na minútu presný, a keď odchádzam, už ma čaká pred predajňou. Vystupuje zo zadných dverí audi, aby mi ich podržal, a vrelo sa na mňa usmieva.

„Dobrý večer, slečna Steelová,“ zdraví ma.

„Pán Grey,“ kývnem naňho zdvorilo, keď si sadám na zadné sedadlo auta.

Za volantom sedí Taylor.

„Zdravím, Taylor,“ ozvem sa.

„Dobrý večer, slečna Steelová,“ odpovedá mi úctivo a profesionálnym tónom.

Christian nastupuje z druhej strany, berie ma za ruku a jemne ju zovrie. Akoby keby ma objímal celú...

„Ako bolo v práci?“ zaševelí.

„Zdlhavo,“ odpoviem a môj hlas znie chraplavo, je príliš hlboký a plný túžby.

„Ana, tiež som mal dlhý deň.“

„Čo si robil?“ darí sa mi sformulovať otázku.

„Išiel som s Elliotom na trek.“ Palcom pohládza hánky mojich prstov tam a zase späť. Okamžite sa mi prehlbuje dych a zrýchluje tep. Ako to len robí? Vždy sa ma dotýka na takom malom kúsku tela – a moje hormóny na počesť tej udalosti usporiadajú divoký flám.

Cesta na miesto, odkiaľ poletíme, je krátka. Ani sa nenazdám a sme tam. Ale márne sa rozhliadam, kde je ten sľubovaný vrtuľník. Nachádzame sa totiž v nejakej zastavanej štvrti a dokonca aj ja viem, že helikoptéra potrebuje na vzlietnutie nejaký priestor. Taylor parkuje, vystupuje z auta a otvára mi dvere. V okamihu je pri mne Christian a znovu ma berie za ruku.

„Pripravená?“ uisťuje sa.

Prikývnem a chcem povedať: *Na všetko*, ale nedarí sa mi prehovoriť pre rozrušenie a nervozitu.

„Taylor.“ Christian zbežne pokynie svojmu šoférovi a odvádza ma do jednej z budov, kde zamierime priamo k výťahom. *Výťah!* Spomienka na náš ranný bozk sa vracia, aby ma znovu prenasledovala. Celý deň som ju nemohla dostať z hlavy. Snívala som za bieleho dňa pri pokladnici v predajni u Claytonovcov. Pani Claytonová ma musela dvakrát hlasno osloviť, aby ma dostala nohami späť na zem. Tvrdiť, že som bola iba nesústredená, by bol omyl

storočia. Christian sa na mňa zahľadí – na perách ľahký úsmev. Ha! Tiež na to myslí.

„Sú to iba tri poschodia,“ vyhlási sucho, ale v očiach mu zahrajú žartovné iskričky. On má hádam nejaké telepatické schopnosti alebo čo. Skoro ma to desí.

Keď nastupujeme, snažím sa tváriť úplne nezúčastnene. Dvere sa zatvárajú... a je to tu. Vzduch okolo nás akoby sa plnil statickou elektrinou, ktorá medzi nami začína iskriť a ktorá ma spútava. Zatváram oči v chabom pokuse to ignorovať. Christian zosilňuje stisk svojej ruky a o päť sekúnd neskôr sa dvere otvárajú. Sme na streche budovy a ona tam čaká – biela helikoptéra s modrým nápisom Grey Enterprise Holdings, s. r. o., hneď vedľa firemného loga. *Vyzerá to tak, že sa chystáme zneužiť majetok spoločnosti.*

Christian ma vovedie do malej kancelárie, kde sedí za stolom nejaký dôchodca.

„Tu je váš letový plán, pán Grey. Externé kontroly sú hotové. Helikoptéra je v poriadku a pripravená, pane. Môžete ihneď letieť.“

„Ďakujem, Joe,“ usmeje sa naňho vlúdne Christian.

No... niekto je predsa len hoden Christianovho slušného zaobchádzania. Najskôr to nebude jeho zamestnanec. S úžasom si starého pána prezerám.

„Tak poď,“ vyzve ma Christian a spoločne vyrážame k vrtuľníku. Keď prichádzame bližšie, zdá sa mi oveľa väčšia, než som si myslela. Čakala som, že to bude ten malý typ pre dve osoby, ale v skutočnosti je v ňom miesto najmenej pre sedem ľudí. Christian otvára dvere a ukáže na jedno zo siedmich sedadiel úplne vpredu.

„Sadni si a ničoho sa nechytaj,“ prikazuje mi, keď za mnou nastupuje.

Razantne zabuchne dvere. Som rada, že je heliport osvetlený, inak by som v tom malom kokpíte ťažko niečo videla. Sadám si na určené miesto a Christian urobí vedľa mňa drep, aby ma pripútal.

Sú to štvorbodové pásy, zopnuté dohromady do jednej centrálnej spony. Obidva horné diely mi ťahuje tak, že sa nemôžem ani pohnúť. Je tak blízko, naplno sústredený na to, čo robí. Keby som sa mohla predkloniť, dotkla by som sa nosom jeho vlasov. Voniam tak čisto, sviežo, nebesky, lenže ja už som pevne pripútaná k sedadlu a účinne zbavená možnosti pohybu. Hodí po mne očkom a usmeje sa, akoby si vychutnával jeden z tých svojich tajomných vtipov; oči mu len tak žiaria. Je tak mučivo blízko. Keď kontroluje jeden z horných popruhov, podvedome zadržím dych.

„Si pripútaná, už mi neutečieš,“ zašepká. „Dýchaj, Anastasia,“ dodáva ticho.

Dvíha ruku a zľahka sa dotýka mojej tváre, pomaly schádza prstami až k mojej brade a berie ju medzi palec a ukazováčik. Zohne sa a dá mi krátku, cudnú pusku. Ten nečakaný a vzrušujúci dotyk jeho pier mi spôsobuje mrákoty a slastné chvenie okolo drieku.

„Ten postroj milujem,“ ťažko vydýchne.

Čože?

Sadá si vedľa mňa a zapína si pásy, potom začína zdĺhavý proces kontroly ukazovateľov, tlačidiel, spínačov a neuveriteľného množstva meracích prístrojov a kontroliek na palubnej doske. Celá sa postupne rozžiari podsvietenými ciferníkmi a blikajúcimi svetielkami.

„Nasaď si to,“ hovorí a ukazuje na slúchadlá predo mnou. Len čo ich mám na hlave, začína sa roztáčať vrtuľa. Aj tak je to ohlušujúci zvuk. Taktiež si berie slúchadlá a pokračuje v prepínaní ďalších a ďalších spínačov.

„Práve uskutočňujem predletovú kontrolu,“ ozýva sa Christia-
nov hlas v reproduktoroch na mojich ušiach.

Pozriem sa naňho a uškrniem sa.

„Vieš určite, čo robíš?“ podpichnem ho.

Otočí ku mne hlavu a usmeje sa.

„Vlastným pilotnú licenciu už štyri roky, Anastasia. So mnou si v bezpečí,“ vycerí zuby v dračom úsmeve. „Teda, keď pilotujem,“ dodáva a žmurkne na mňa.

Christian na mňa... žmurkol?!

„Si pripravená?“

Prekvapene prikývnem.

„Fajn. Kontrolnej veži. PDX, tu je Charlie Tango – Golf Echo Hotel, pripravený na odlet. Prosím, potvrdte. Prepínam.“

„Charlie Tango – máte povolenie. Zostaňte na frekvencii PDX, stúpajte do štyritisíc metrov, smer nula jeden nula. Prepínam.“

„Rozumiem, veža, Charlie Tango vzlieta, prepínam a končím... A ide sa na to,“ dodáva smerom ku mne, zatiaľ čo sa vrtuľník pomaly a hladko dvíha do vzduchu.

Portland nám mizne priamo pred očami a my sa vznášame do vzdušného priestoru Štátov, aj keď môj žalúdok zostáva pevne prikovaný k Oregonu. Paráda! Všetky tie oslnivé svetlá sa postupne zmenšujú, až pod nami nakoniec iba blikajú. Je to ako pozorovať svet z toho guľatého akvária. Keď vystúpime ešte vyššie, nevidieť už vôbec nič. Obklopuje nás čiernočierna tma, dokonca ani mesiac nám nesvieti na cestu. Ako môže Christian vedieť, kam letíme?

„Je to strašidelné, čo?“ zaznie mi zo slúchadiel Christianov hlas.

„Ako vieš, že letíš správnym smerom?“

„Vďaka tomuto,“ namieri svoj dlhý ukazovák na jeden z prístrojov, z ktorého sa vykluje elektronický kompas. „Toto je Eurocopter EC135. Jedna z najbezpečnejších vecí vo svojej triede. Je vybavená pre nočné lety.“ Pozrie sa na mňa s uvoľneným úsmevom.

„Na streche budovy, v ktorej bývam, je heliport. Práve tam mierime.“

No jasné, že má na streche svojho domu pristávaciu plochu. On je naozaj iná trieda ako ja. V jeho tvári sa odrážajú svetlá z pahlubnej dosky. Je veľmi sústredený a neustále kontroluje všetky tie zariadenia, čo má pred sebou. Spod privretých viečok nenápadne hltám jeho črty. Má veľmi pekný profil. Rovný nos, ostro rezaná sánka – mám neodolateľnú chuť po nej prejsť špičkou jazyka. Ešte stále sa neoholil a to strnisko na to zvädza dvakrát viac. Hm... Chcela by som vedieť, aké by bolo drsné na jazyku, pod mojimi prstami, na tvári...

„Keď letíš v noci, akoby si bola slepá. Musíš sa spoľahnúť na techniku,“ prerušuje tok môjho erotického snívania.

„Ako dlho poletíme?“ dostávam zo seba pridusené. Vôbec som nemyslela na sex, nie, to v žiadnom prípade.

„Necelú hodinu – máme vietor za chrbtom.“

Hm, v Seattli za menej ako za hodinu... to neznie zle. Už sa nedivím, že letíme.

Do veľkého odhalenia mi zostáva necelá hodina. V podbrušku sa mi rozvibruje každyčký sval. Mám tu vážny prípad motýľov – celý roj ich trepotavo naráža do stien môjho žalúdka. Do hája, čo si to na mňa pripravil?

„Si v poriadku, Anastasia?“

Myslím, že sa usmial, ale v tej tme je to ťažké posúdiť. Stlačil nejaký ďalší gombík.

„PDX, tu je Charlie Tango, sme vo výške štyritisíc metrov, prepínam.“ Vymieňa si nejaké ďalšie informácie s letovou kontrolou. Všetko to na mňa pôsobí veľmi profesionálnym dojmom. Myslím, že opúšťame portlandský vzdušný priestor a vstupujeme do medzinárodného vzdušného priestoru Seattlu. „Rozumiem, Sea-Tac, zostávam na príjme, prepínam a končím.“

„Pozri sa tam,“ ukazuje na maličký svetelný bod v dialke. „To je Seattle.“

„Vždy sa snažíš ohromiť ženy takýmto spôsobom? *Pod, zalietame si mojím vrtuľníkom,*“ udriem naňho s neskrývaným záujmom.

„Ešte som tu žiadnu nemal, Anastasia. Toto je moje ďalšie prvýkrát,“ prenesie vážnym, tichým hlasom.

Uf... tak takú odpoveď som nečakala. Ďalšie prvýkrát? Aha, pravdepodobne tá záležitosť so spánkom.

„Takže si ohromená?“

„Nevychádzam z úžasu, Christian.“

Usmeje sa.

„Užasnutá...“ A na malú chvíľu zase vyzerá na svoj vek.

Prikývne. „Jednoducho mi pripadáš taký... kompetentný.“

„No tak to vám veľmi pekne ďakujem, slečna Steelová,“ prehodí zdvorilo.

Myslím, že som ho potešila, lenže nie som si istá. Chvíľu letíme tmavou nocou v tichosti. Ten malý svetelný bod, ktorým je Seattle, sa pozvoľna zväčšuje.

„Kontrolná veže Sea-Tac pre Charlie Tango. Letový plán do Escaly prijatý. Prosím, pokračujte. Zostaňte na príjme, prepínam.“

„Tu je Charlie Tango, rozumiem, Sea-Tac. Zostávam na príjme, prepínam a končím.“

„Očividne si to užívaš,“ prehodím.

„Čo?“ hodí na mňa krátky pohľad. V tomto matnom svetle bliakajúcich palubných prístrojov vyzerá udivene.

„Predsa lietanie,“ vysvetľujem.

„Vyžaduje si to disciplínu a koncentráciu, ako by som to mohol nemilovať? Ale ešte radšej mám plachtenie.“

„Plachtenie?“

„Áno, ako amatér, na vetroňoch. Vetrone a vrtuľníky – dokážem lietať s oboma.“

„Aha.“ *Drahé koničky*. Spomínam si, že o tom hovoril v tom interview. Ja zase rada čítam a občas si zájdem do kina. Sem vážne nepatrím...

„Charlie Tango, ozvite sa, prosím, prepínam.“ Vzdialený hlas letovej kontroly ma vytrhne zo zamyslenia. Christian mu odpovedá, znie pri tom profesionálne a sebaisto.

Seattle sa približuje. Už sme na jeho periférii. Ten pohľad je absolútne úžasný. Vidieť nočný Seattle z takej výšky...

„Vyzerá to pekne, však?“ nadhodí Christian.

Nadšene mu pritakávam. Je to ako pohľad z inej dimenzie – až neskutočný – a ja mám pocit, akoby som sa ocitla v nejakej scéne z filmu, možno z nejakého Josého obľúbeného – *Blade Runner*. Znovu sa mi vybavuje spomienka na jeho pokus o bozk. Začínam mať pocit, že som tak trochu krutá, keď som sa mu ešte neozvala. *Ale čo, môže počkať do zajtra.*

„Budeme tam o niekoľko minút,“ ozve sa Christian a mne v tom okamihu zovrie krv v ušiach, pretože sa mi rozbúšilo srdce a vstreklo mi adrenalín do žíl. Christian začína znovu komunikovať s letovou kontrolou, ale ja už ďalej nepočúvam. Myslím, že najskôr omdliem. Môj osud je v jeho rukách.

Teraz už letíme nad budovami, a ja pod nami rozoznávam vysoký mrakodrap s pristávacou plochou na streche. Na vrchole tej budovy svieti nápis „Escala“. Je čoraz bližšie a bližšie a čím ďalej väčšia... rovnako ako moje obavy. *Bože, dúfam, že ho nesklamem.* Celkom určite na mne nájde nejaké chyby. Keby som tak poslúchla Kate a požičala si od nej jedny z jej šiat... Lenže ja mám svoje čierne džínsy rada. A k nim mám tú bleдозelenú blúzku a Katine sako. Myslím, že je to celkom vkusné. Postupom času zvieram okraj svojho sedadla pevnejšie a pevnejšie. *To zvládnem. To zvládnem.* Opakujem si to stále dokola, pokiaľ sa mrakodrap netýči priamo pred nami.

Helikoptéra spomaľuje, až sa nakoniec vznáša na mieste a Christian s ňou dosadá na heliport na streche budovy. Srdce mám až v krku a nedokážem prísť na to, či je to tým napätým očakávaním, úľavou, že sme prežili let, alebo strachom, že niečo pokazím. Christian vypína motor a listy rotora spomaľujú, až nakoniec počujem len svoj vlastný trhaný dych. Christian si dáva dolu slúchadlá a naťahuje sa, aby stiahol aj tie moje.

„Už sme tu,“ prehovorí na mňa mierne.

Pohľad naňho je neskutočne pôsobivý – spolovice je skrytý v tme a z druhej je osvetlený matnými svetlami z pristávacej plochy. Temný a biely rytier v jednom – tá metafora naňho naozaj sedí. Vyzerá... napäto. Má zaťaté sánky a strnulý výraz. Rozopína si pásy a nakláňa sa, aby uvoľnil aj tie moje. Jeho tvár sa ocitá iba pár centimetrov od mojej.

„Vieš, že nemusíš robiť nič, čo nechceš, všakáno?“ Jeho tón je vážny až strhujúci a jeho pohľad je odrazu taký spaľujúci, až ma to zaskočí.

„Nikdy by som neurobila nič, čo by som nechcela, Christian.“ Ale len čo to vyslovím, už si tým taká istá nie som, pretože práve teraz by som pre toho muža, čo sedí vedľa mňa, urobila čokoľvek. Ale zabralo to, zdá sa pokojnejší.

Ešte chvíľu ma pozorne sleduje a potom, napriek tomu, že je taký vysoký, sa v tom malom priestore elegantne presúva ku dverám a otvára ich. Vyskakuje von, čaká ma tam, a keď sa škriabem z dverí na pristávaciu plochu, podáva mi ruku. Na streche domu fúka silný vietor a ja som celá nesvoja z toho, že stojím najmenej tridsať poschodí nad zemou a okrem toho v neohraničenom priestore. Christian mi položí ruku okolo ramien a pevne ma k sebe privinie.

„Poď,“ zakričí, aby prehlušil hukot vetra. Vlečie ma k výťahu, na klávesnici vyťuká číselnú kombináciu a dvere sa otvárajú. Ka-

bína je príjemne vyhriata a celá obložená zrkadlami. Všade, kam sa pozriem, vidím nekonečné množstvo Christianov, a čo je skvelé – každý z nich ma objíma. Zadáva ďalší kód na ďalšej klávesnici, dvere sa zatvárajú a výtah začína klesať.

Iba o chvíľočku neskôr sa nachádzame v belostnej vstupnej hale. V strede stojí oválny stôl z tmavého dreva, na ktorom je neskutočne obrovská kytica bielych kvetov. Všade na stenách visia obrazy. Christian otvára dvojkrídlové dvere a ten belostný motív sa prelieva do širokej chodby, na konci ktorej sa otvára vstup do honosného priestoru. Je to hlavná obytná miestnosť zaberajúca dve poschodia. Výraz „ohromná“ pre ňu nestačí. Celá stena oproti je zasklená a vedie na terasu s výhľadom na Seattle.

Vpravo tróni impozantná sedačka v tvare písmena „U“, na ktorú by sa pravdepodobne vošlo minimálne desať osôb. Pred ňou je moderný, umelecky spracovaný kozub z nehrdzavejúcej ocele alebo možno z platiny... čo ja viem. Vnútri príjemne plápolá oheň. Naľavo od nás hneď za vstupom je kuchynský priestor. Je celý biely s tmavou pracovnou doskou a raňajkovým barom pre šesť osôb.

Vedľa neho pred vonkajšou stenou stojí jedálenský stôl obklopený šestnástimi stoličkami. A v rohu miestnosti dominuje naleštené čierne klavírne krídlo. No iste... určite hrá aj na klavíri. Steny sú ovešané umeleckými predmetmi najrôznejších tvarov a veľkostí. V podstate to vyzerá skôr ako galéria než ako miesto na bývanie

„Nechceš si dať dole ten kabátik?“ pýta sa. Pokrútim hlavou. Ešte stále som skrehnutá z toho vetra na streche.

„Dáš si niečo na pitie?“ sonduje. V šoku zažmurkám. Po minulej noci?! *Snaží sa byť vtipný?* Chvíľu koketujem s pokúšením požiadať zo žartu o margaritu, ale nejako na to nemám dosť odvahy.

„Dám si pohár bieleho. Pripojíš sa ku mne?“

„Áno, prosím,“ dostanem zo seba.

Stojím v tej obrovskej izbe a pripadám si ako kôl v plote. A tak prechádzam k vonkajšej stene, kde si všímam, že sa dá celá jej spodná polovica, ktorá vedie na terasu, rozťahnúť ako harmonika. V pozadí Seattle žiari životom. Vraciam sa späť do kuchyne, ktorá je tak ďaleko od terasy, že mi to zaberie pár sekúnd. Christian si medzitým vyzliekol sako a práve otvára fľašu vína.

„Bude ti vyhovovať Pouilly Fumé?“

„Christian, ja o víne nič neviem. Som si istá, že to bude v poriadku.“ Odpovedám ticho a váhavo. Srdce mi s najväčšou pravdepodobnosťou urobí dieru v hrudnom koši. Najradšej by som odtiaľto utiekla. Všetko okolo je samé bohatstvo. S ním sa azda nemôže merať ani Bill Gates. Čo tu vôbec robím? *Ty vieš veľmi dobre, čo tu robíš*, dobiedzavo sa na mňa uškrnie moje podvedomie. Áno, chcem skončiť v jeho posteli.

„Nech sa páči.“ Podáva mi pohár vína. Dokonca aj tie ťažké poháre sú nádherné... krištáľové a veľmi moderné. Trochu si chlipnem a zisťujem, že víno je ľahké, svieže a lahodné.

„Skoro nehovoríš a dokonca sa ani nečervenáš. Vlastne si myslím, že bledšiu som ťa ešte nikdy nevidel, Anastasia,“ povie. „Nemáš na niečo chuť?“

Pokrútim hlavou. *Chuť mám, lenže nie na jedlo.* „Máš to tu naozaj veľké.“

„Veľké?“

„Veľké.“

„Je to veľké,“ pripúšťa nakoniec a v očiach mu šibalsky zaiskrí. Znovu si uchlipnem z vína.

„Hráš?“ ukážem bradou k pianu.

„Áno.“

„Dobre?“

„Áno.“

„Samozrejme, že hej. Existuje niečo, čo nerobíš dobre?“

„Áno... pár vecí.“ Odpije zo svojho pohára... bez toho, aby zo mňa spustil oči. Cítim ich na sebe, aj keď sa otáčam a rozhliadam sa po tej rozľahlej izbe. Nie, izba nie je to správne slovo. Toto nie je izba – toto je programové vyhlásenie.

„Chceš sa posadiť?“

Keď prikývnem, berie ma za ruku a vedie k tej bledučkosi-vej sedačke. Len čo sedím, dochádza mi, že sa cítim ako Tess Durbeyfieldová, keď sa ocitla v novom domove u neslávne známeho Aleca d'Urbervilla. Tá myšlienka mi zamyká kútikmi úst.

„Čo ťa tak pobavilo?“ prisadne si ku mne. Hlavu si vloží do dlane pravej ruky, lakeť má opretý o zadnú časť sedačky.

„Prečo si mi vlastne poslal práve Tess z d'Uberillovcov?“ vyrukujem na neho.

Chvíľu ma sústredene pozoruje. Myslím, že som ho tou otázkou prekvapila.

„No, spomínala si, že máš Thomasa Hardyho rada.“

„To bol jediný dôvod?“ Dokonca aj ja zaznamenávam vo svojom hlase sklamanie. Christian pevne stlačí pery.

„Zdalo sa mi to vhodné. Mohol by som pre teba zostať ilúziou nejakého neskutočného ideálu – ako Angel Clare, alebo ťa úplne pokoriť – tak ako Alec d'Uberville,“ zapradie. Oči sa mu temne a nebezpečne zalesknú.

„Pokiaľ sú tu iba tieto dve možnosti, beriem to pokorenie,“ prenesiem šeptom a neohrozene opätujem jeho pohľad. Môjmu podvedomiu v šoku padá sánka. Christian zalapá po dychu.

„Anastasia, prestaň si hrýzť tú peru, prosím. Hrozne ma to rozptyľuje. Ty nemáš ani potuchy, o čom hovoríš.“

„A preto som tu.“

Trochu sa zamračí.

„Pravda. Ospravedlníš ma na chvíľočku?“ Stratí sa v širokých dverách na opačnej strane izby. Je preč iba niekoľko minút a vracia sa späť s nejakým lajstrom.

„Toto je Dohoda o mlčanlivosti.“ Mykne plecami a k môjmu uspokojeniu sa zatvári trochu rozpačito. „Môj právnik na tom trvá.“ Podáva mi ten papier. Som úplne vyvedená z miery. „Pokiaľ si chceš vybrať tú druhú možnosť – pokorenie –, budeš to musieť podpísať.“

„A čo keď nechcem nič podpísať?“

„Potom si vyberieš Angela Clara, neuskutočniteľný sen. Ten nakoniec tvorí väčšiu časť knihy.“

„O čom je tá dohoda?“

„Píše sa v nej, že o nás dvoch nesmieš hovoriť. O ničom, s nikým.“

Omámená naňho upieram zrak. *Ach jaj! Toto je zlé, naozaj zlé.* Lenže v tom čase už horím zvedavosťou dozvedieť sa, o čo ide.

„Dobre. Podpíšem to.“

Podáva mi pero.

„To si to ani neprečítaš?“

„Nie.“

Zamračí sa na mňa.

„Anastasia, vždy keď niečo podpisuješ, mala by si si to prečítať,“ hreší ma nazlostene.

„Christian, ty si zrejme ešte nepochopil, že by som o nás dvoch aj tak s nikým nehovorila. Ani s Kate. Takže je bezpredmetné, či tú dohodu podpíšem, alebo nie. Ale pokiaľ to pre teba tolko znamená, alebo pre tvojho právnik... s ktorým o tom *ty* očividne hovoríš, tak fajn. Podpíšem to.“

Chvíľu na mňa ohromene hľadí a potom vážne prikývne.

„Zásah do čierneho, slečna Steelová.“

Okázalo sa podpisujem na bodkovanú čiaru pod textom na oboch kópiách a jednu z nich mu vraciam. Druhú prekladám

a strkám do svojej tašky a zapíjam to poriadnym hltom vína. Správam sa oveľa sebaistejšie, ako sa v skutočnosti cítim.

„Znamená to, že sa dnes v noci so mnou pomiluješ?“ *Do hája. Naozaj som to povedala?* V úžase sa mu pootvorila ústa, ale rýchlo sa spamätá.

„Nie, Anastasia, to teda neznamená. Tak po prvé, ja sa nemilujem. Ja iba trtkám... a tvrdo. Po druhé, máme pred sebou ešte veľa papierovania. A po tretie, zatiaľ stále nevieš, do čoho si sa namočila. Ešte stále môžeš vziať nohy na plecia. Poď, chcem ti ukázať svoju herňu.“

Tentoraz padá sánka mne. *Tvrdo trtká?! Doparoma*, to znie tak... žeravo. Ale čo budeme robiť v herni? To mi nedáva zmysel.

„Chceš si zahrať na Xboxe?“ čudujem sa. Nahlas sa zasmieje.

„Nie, Anastasia, žiadny Xbox, žiadny playstation. Poď.“ Dvíha sa a podáva mi ruku. Nechávam sa ním odvieť späť do chodby. Vpravo od dvojitých dverí, ktorými sme predtým vošli, sú ďalšie, vedúce ku schodisku. Stúpame na poschodie a dávame sa doprava. Christian vyťahuje z vrečka kľúč, ktorým odomyká ďalšie dvere, a s rukou na kľučke sa zhlboka nadychuje.

„Môžeš kedykoľvek odísť. Helikoptéra je v pohotovosti a vezme ťa tam, kam budeš chcieť... alebo tu môžeš zostať cez noc a odletieť ráno. Čokoľvek, pre čo sa rozhodneš, bude v poriadku.“

„Otvor už tie prekliate dvere, Christian.“

Otvára ich a ustupuje, aby som mohla vstúpiť. Ešte raz sa naňho pozriem. Tak veľmi chcem vedieť, čo je vnútri. Naberám poriadny dúšok vzduchu do pľúc a vchádzam.

A odrazu sa prepadám v čase do šestnásteho storočia, do doby španielskej inkvizície.

No doriti...

Kapitola 7

Prvá vec, ktorú zaznamenávam, je vôňa: koža, drevo, leštadlo so sotva zaznamenateľnou stopou citrusov. Je veľmi príjemná. Panuje tu mäkké, decentné osvetlenie. Vlastne nevidím jeho zdroj, pretože je ukrytý za ozdobnými lištami, spoza ktorých sa to svetlo šíri. Steny a plafón sú tmavočervené, a vďaka tomu miestnosť pôsobí ako obrovské ženské lono. Podlaha je stará, lakovaná a drevená. Na opačnej stene je pripevnený veľký drevený kríž v tvare písmena „X“. Je vyrobený z vysoko lešteného mahagónu, a na každom ramene má putá. Nad ním je pod stropom zavesená veľká kovová mreža, minimálne dvaapokrát dva a pol metra, a z nej voľne splývajú najrôznejšie povrazy, reťaze a lesklé okovy. Pri dverách sú ako nejaké tyče na závesy pripevnené dva dlhé nablýskané, umelecky kované prúty, ktoré vyzerajú ako stĺpiky zábradlia, len o niečo dlhšie. Z nich visí neuveriteľná kolekcia rôznych plácačiek, bičikov, trsteníc, korbáčov a vtipne vyzeraúcich vecičiek.

Hneď vedľa dverí stojí robustná mahagónová komoda, ktorej zásuvky sú také úzke, ako keby boli určené pre exponáty v nejakom starom múzeu. Krátko sa zamýšľam nad tým, čo asi tie

zásuvky naozaj obsahujú. *Chcem to vlastne vedieť?* V jednom z protilahlých rohov stojí lavica potiahnutá karmínovočervenou kožou; hneď vedľa nej je ku stene pripevnený drevený stojan, ktorý vyzerá ako držiak na biliardové tága. Ale keď sa pozriem pozornejšie, vidím, že sú v ňom vyrovnané trstenice najrôznejších dĺžok a hrúbok. V protilahlom rohu je masívny, azda dva metre dlhý stôl z lešteného dreva so zložito tvarovanými nohami a pod ním dve stoličky zodpovedajúceho dizajnu.

Ale to, čo celej miestnosti dominuje, je posteľ. Je ešte väčšia než obrovská, s točenými rokokovými stĺpkami podopierajúcimi jednoduché nebesá, ktoré naopak pripomínajú koniec devätnásteho storočia. Pod nebesami zahliadnem odlesky ďalších okov a pút. Na posteli nie je žiadna posteľná bielizeň... len matrac potiahnutý červenou kožou a červené saténové podušky vyrovnané pri hlavách.

Pri nohách postele, asi meter pred ňou, je priestranná červená pohovka. Len tak umiestnená uprostred izby s výhľadom na posteľ. Naozaj zvláštne usporiadanie... postaviť gauč pred posteľ. Musím sa sama pre seba zasmiať – práve tá sedačka, ktorá je určite tým najobyčajnejším predmetom v miestnosti, ma tak zaujala. Dvíham oči a upieram skúmavý pohľad na plafón. Celý je doslova posiaty karabínami, umiestnenými v nepravidelných intervaloch. Nevedomky sa zamýšľam, na čo asi tak slúžia.

Je to zvláštne, ale všetko to drevo, tmavé steny, náladové osvetlenie a červená koža pôsobí skoro jemne a romanticky.... Lenže ja viem, že toto je všetko, len nie... Skrátka toto je Christianova predstava romantiky.

Otáčam sa. Sústredene ma sleduje – opäť raz – s absolútne nečitateľným výrazom. Prechádzam ďalej do priestoru izby a on ma nasleduje. Tá rozstrapkaná vec ma fascinuje. Váhavo sa jej dotýkam. Je to semišové, niečo ako malá deväťchvostá mačka, ale

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.